

Ngô Long Ký

Contents

Ngô Long Ký	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	26
6. Chương 6	37
7. Chương 7	42
8. Chương 8	45
9. Chương 9	48
10. Chương 10	53
11. Chương 11	57
12. Chương 12	62
13. Chương 13	66
14. Chương 14: Pn1	70
15. Chương 15: Pn2	72
16. Chương 16: Pn3	79
17. Chương 17: Pn4	83
18. Chương 18: Pn5: Đoàn Văn	87

Ngô Long Ký

Giới thiệu

Phương khảm có nằm mở cũng không thể tin được tự nhiên bị một tên dâm tặc cường bức Đó là sự t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngo-long-ky>

1. Chương 1

Một ngày tháng sáu năm Bính Mậu, Phương Khảm khiêng cái cuốc từ đồng ruộng đi ra, ống quần còn dính đầy bùn đất.

Xa xa, mây đen dày đặc, tiếng sấm nổ vang, gió lạnh từng đợt thổi mạnh, có vẻ như trời sắp mưa to...

Thời tiết tháng sáu thay đổi thất thường (1), nói mưa là mưa, mưa lớn cùng với tiếng sấm dày đặc hướng tới chỗ Phương Khảm. Mây đen tầng tầng, lần lượt kéo đến.

Hạt mưa lộp độp rơi xuống mặt, Phương Khảm không nghĩ nhiều, lấy ra áo tơi(2) đã chuẩn bị, mặc lên người.

Mưa đã tạnh, nhưng mây đen vẫn bao trùm, bầu trời ngày một âm u. Mây càng ngày càng dày đặc, từ bốn phương tám hướng tới tụ tập trên đầu Phương Khảm, dường như có cái gì ẩn hiện bên trong.

Phương Khảm bắt chợt rung mình. Mưa khiến cho cái khô nóng trên mặt đất dần tiêu tán, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống rất nhiều. Phương Khảm kéo áo tơi trên người, mây đen trên bầu trời che đi ánh sáng mỏng manh của vầng thái dương, cách hần càng gần, rồi như chạm vào đỉnh đầu của y, duỗi tay ra là có thể chạm đến.

Trong lòng Phương Khảm không hiểu ngắc đầu lên. Ông trời a không phải sắp giáng sấm sét xuống đi. . . .

Càng nghĩ càng sợ, Phương Khảm mại khai bộ tử(3), muốn chạy ra khỏi bóng đen.

Chạy được vài bước, trong tầng mây truyền đến tiếng gió khi gần khi xa, dài mãi

không dứt. Phương Khảm cố gắng khắc chế chính mình, không thèm nghĩ thanh âm là từ phương nào đến, bước đi nhanh hơn, quả thực là mất sức chạy trốn. Nhưng không thể lường được, đoàn mây đen kia như là vật sống mà theo sát y. Sau đó, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng hí.

Phương Khảm quá sợ hãi, đây là chuyện gì? Y Phương Khảm một không trộm gà hai không trộm chó, những chuyện thương thiên hại lí lại chưa từng làm qua. Ông trời phóng khối mây đen này đi theo y là sao thế này! Người xấu nhiều như vậy cũng chưa bị trời phạt, chẳng lẽ muốn tới làm khó xử người tốt như y?

Phương Khảm càng nghĩ càng sợ, không dám quay đầu lại nhìn xem đám mây kia có phải hay không là Lôi Thần đại nhân mặt hồng mỗ nhon.

Lôi Thần đại nhân, Phương Khảm y chính là người vô tội, người cũng không thể đánh nhằm người tốt a!

Đột nhiên mây đen mở ra một cái cửa, Phương Khảm cả người nhất thời căng cứng, đúng lúc y đang nghĩ đến sẽ có một tiếng sấm đánh xuống đầu, thì một sinh vật đen nhánh theo chỗ hồng thả người phi xuống. Phương Khảm vừa mở mắt nhìn thấy, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Oa, thật sự là khó lường!

Chỉ thấy vật ấy cả vật thể hắc lân, giống như đang bám vào cầu vồng, lưu quang bốn phía. con người lớn, ngũ trảo, sừng hươu thân rắn, chòm râu dài thật uy nghiêm.

Đây là.

Long!

Phương Khảm quá sợ hãi, dưới chân mềm nhũn, té ngã trên đất mặt.

Ở trước mặt long uy cường đại, y giống như lá thu rụng.

Hắn là gặp vận gì, cư nhiên có thể nhìn đến thần long chỉ xuất hiện trong truyện xưa? (Chi Chi : vận đen thì có =.= ”)

Cự long bay ở phía trên Phương Khảm một quãng không xa, không muốn hạ xuống mặt đất, căn bản không đem Phương Khảm đang quỳ trên mặt đất kia để vào mắt. Hắn tả hữu vận vẹo thân mình, ngọn lửa nhỏ

ở giữa trán dần hóa thành đại hỏa hừng hực. Cự long giống như khó nhịn quấy cái đuôi, đem chính mình biến thành các loại tư thế, đều thiếu chút nữa từ trên đám mây ngã xuống.

Phương Khảm cố lấy dũng khí, run rẩy ngẩng đầu lên, thấy chính là bộ dáng cự long này đang cao thấp quay cuồng.

Nhất thời nổi bắn khoắn trong lòng càng lớn.

Phương Khảm ngẩng đầu, cự long từ trong đám mây lao xuống dưới thấy mặt Phương Khảm, long nhãn chớp chớp tựa hồ lo lắng cái gì, nhưng là một trận khô nóng lớn hơn thổi quét nó, nó nhịn không được lại ở trong mây quay cuồng, đợi đến khi lại xoay người xuống dưới, cự long quyết định nhún mình bay xuống.

Hắn khinh bỉ nhìn nhân loại nhỏ bé ở phía dưới, long trảo chớp mắt bắt được bả vai Phương Khảm.

Răng nanh chói lợi ở trước mắt chớp động, cái lưỡi đỏ tươi trong miệng long múa may, Phương Khảm thiếu chút nữa hồn phi phách tán (hồn vía lên mây).

Con long này, sẽ không phải là muốn ăn hắn luôn đi? ! (Chi Chi: uk đúng rồi đấy em ạ ^.^)

Mặt Phương Khảm tái nhợt như tờ giấy, đôi trảo xé rách trời cao lúc này chặt chẽ đặt ở đầu vai y, khiến y cả người không thể động đậy, giống con kiến tối hèn mọn ở trên mặt đất, yếu ớt bị niết ở trong tay người khổng lồ, người khổng lồ, chỉ cần hai ngón tay, hắn liền hóa thành tro bụi.

Nghĩ đến chính mình cả đời lương thiện, tự hỏi không thẹn với lòng mình, thế nhưng giờ lại phải táng thân long phúc(4), là trời phải vong hắn, hay là oan nghiệt từ kiếp trước?

Ngẫm lại cha mẹ đã mất, chính mình cả đời sống không nương tựa được vào ai lại sớm táng thân long phúc, Phương Khảm cảm thấy chua xót, mất hết can đảm. Nhắm mắt lại, y thầm cầu được chết thoải mái.

Lỗ mũi to của hắc long động đậy, tinh tế hướng trên người Phương Khảm ngửi ngửi tìm hiểu. Ngẩng đầu, tựa hồ tương đối vừa lòng, nó há mồm phun ra một đạo sét đánh nho nhỏ, đánh rách tả tơi quần Phương Khảm.

Kia cặp đùi thon dài cân xứng, còn có cái mông tuyết trắng chưa bao giờ gặp qua ánh mặt trời thoáng chốc bại lộ ở trong màn mưa bụi tí tách.(Kyou: đúng là sắc “long” =] a~)

Vậy ở trên cổ Hắc long theo động tác nuốt xuống, mấp máy một chút, lửa nóng trong cơ thể càng cháy rừng rực.

Hạt mưa rất nhanh làm hạ thân Phương Khảm ướt đầm, cảm giác lạnh lẽo làm cho hắn cảm thấy sự tình có chút không đúng. Phương Khảm cố lấy dũng khí mở to mắt, còn không kịp có phản ứng lại, hai long trảo trước mặt vừa lật, thân thể liền nằm úp sấp trên mặt đất, tư thế mông hướng thẳng lên trời.

A nha, bộ dáng khó nói này nếu làm cho người ta nhìn thấy thì làm sao bây giờ!

Mọi người đều có tâm lý thẹn thùng, nghĩ đến bộ dáng mông của chính mình rất có khả năng bị người ta nhìn đến, phương khảm liền cảm thấy xấu hổ, nhất thời quên chính mình đang ở dưới long trảo.

Ánh mắt Hắc long nheo lại nguy hiểm, đối với hành vi không biết tốt xấu của Phương Khảm cảm thấy hết sức phẫn nộ. Hắn rống to một tiếng, làm cho cái lỗ tai Phương Khảm ong ong. Long trảo gắt gao ngăn chặn con mồi đang không ngừng nhúc nhích, thân long nhỏ dài quấn quanh thân thể Phương Khảm.

Một lần nữa Phương Khảm bị giữ chặt trên mặt đất, mặt bị đè xuống đất tạo ra từng dấu vết rõ mồn một. Mùi vị bùn đất tràn ngập xoang mũi, miệng cũng uống vào mấy ngụm nước mưa.

Làm cái gì vậy?

Phương Khảm đang buồn bực vì hành vi kỳ quái của long, đột nhiên thân long đang quấn quanh ở trên người chậm rãi hoạt động, vậy lạnh lẽo ở trên làn da tạo nên một cảm giác khác thường. Long trảo chế trụ bả vai Phương Khảm, long cái(5) chậm rãi nâng lên, nửa thân dưới cuốn chặt ***g ngực Phương Khảm, đoạn hướng về phía cái mông y, nhẹ nhàng ma xát.

Phương Khảm càng ngày càng cảm thấy không thích hợp, trong lòng bất ổn, muốn phản kháng lại nghe thấy hắc long kia ở bên tai rống giận, không muốn tốn hơi thừa lời. Phương Khảm nhất thời không dám nhúc nhích, mặc long kia muốn làm gì thì làm.

Long thấy Phương Khảm rốt cục cũng thuận theo, cảm thấy vừa lòng. Đoạn long thân cọ xát cái móng, một cái phân thân chậm rãi hướng tiểu huyết kia đi vào. Mỗi lần phân thân ra vào, đều không chút khách khí.

Tiểu huyết vốn không phải là nơi chứa dị vật, hơn nữa long cái cứng rắn thô to, lại chậm chạp xỏ xuyên, tròng vách non mịn truyền đến cảm giác bị xé rách, một dòng máu ‘xử nam’ đỏ tươi từ chỗ mập hợp chảy ra, trên mặt đất tạo thành một đóa mẫu đơn.

Phương Khảm bị đau kêu thảm thiết, cơ hồ ngất đi. Bên trong giống như có một cây gậy sắt nóng rực, lục phủ ngũ tạng như bị vỡ nát. từng bộ phận trên cơ thể đều giống như bị dày vò ở mười tám tầng địa ngục, chỉ kêu la khó có thể nói hết đau đớn.

Long ở trong cơ thể Phương Khảm đấu đá lung tung, hưởng thụ việc ra vào, thỉnh thoảng phát ra từng trận long ngâm.

Mưa, càng rơi càng thêm khoan khoái.

Phương Khảm thể lực đáng thương, chống đỡ hết nổi, rốt cục bất tỉnh nhân sự.

Mưa tí tách nhỏ dần, long ngẩng đầu lên hạ thấp mây đen xuống, thần nhiên hướng phía đông bay đi không lưu lại dấu vết gì.

Trên con đường lầy lội, Phương Khảm nằm úp sấp không nhúc nhích, hạ thân vô cùng thâm, dịch thể nước miếng đầy người, hai mắt nhắm nghiền, mày không tự giác nhíu lại, giống như vẫn đang chịu sự tra tấn không ngừng nghỉ kia.

Thẳng đến khi trăng lên quá đỉnh đầu, mấy thôn nhân đi qua mới phát hiện Phương Khảm bị ngất ở ven đường.

Một đám người ba chân bốn cẳng đem Phương Khảm nâng về nhà, sơ tẩy qua loa cho Phương Khảm đang một thân chật vật, tùy tiện đặt hắn trên giường, để hắn tự sinh tự diệt.

Tới nửa đêm Phương Khảm bắt đầu nóng lên, cả người giống như cái hỏa lò. Sau khi hấn tỉnh lại, phát hiện bản thân ở trong nhà, bên người đã không thấy long ảnh. Cả người choáng váng, hơi hơi nhúc nhích, hậu đình liền thấy đau đớn khó nhịn. Phương Khảm nhíu nhíu mày, nhấp nhấp đôi môi, cảm thấy được yết hầu khô khốc, trên người giống như bị hàng đoàn liệt hỏa nướng chín. Hấn không biết chính mình bị làm sao, cả người đều không có nửa phần lực, miệng ngay cả nước miếng cũng không có, giống như mặt đất khô cằn vậy.

Hấn muốn uống nước!

Sử dụng tứ chi bò xuống giường, lão đảo đi đến bên cái bàn, run rẩy cầm lấy siêu, ánh mắt đại ra, trong đầu hỗn độn không biết suy nghĩ cái gì. Sững sốt thật lâu, yết hầu sắp bốc cháy khiến thần chí hấn quay về.

Hấn mở ra đôi môi khô khốc, ngậm vòi nước, yên lặng mút vào. Nước trong ấm là đun tù hôm qua, hiện tại đã nguội lạnh, dòng nước lạnh lướt qua tròng, dạ dày, tâm phế đột nhiên co rút lại, một mảnh lạnh lẽo. Vết thương ở hậu đình đau tê tâm phế liệt, nước mắt chẳng hiểu tại sao lại rơi xuống.

Vì cái gì chính mình lại gặp phải việc này?

Hấn mệt mỏi quá.

Thật nghĩ muốn có ai đó có thể dựa vào.

Chính là người kia, tựa hồ cách hấn rất xa, rất xa.

Chuyện hấn tại đồng ruộng bị người cường hiếp, đã bị truyền từ đầu thôn đến cuối thôn, cả thôn giống nổ tung ra, thôn nhân dùng các loại ánh mắt đánh giá Phương Khảm, giống nhìn động vật quý hiếm gì đó.

Sớm nghe nói những người giàu có trong thành có chút có quyền thế thương thích lòng nam tử, gặp được tiểu đồng có tư sắc, hoặc lừa hoặc cưỡng, thật trái với trời đất. Nhưng tại một thôn trang nhỏ phát sinh loại sự tình này vẫn là lần đầu, ai lại coi trọng một anh nông dân quê mùa? Tương mạo Phương Khảm bất quá chỉ là thanh tú mà thôi, còn so với những thiên kiều bá mị trong thành, quả thực là khác nhau một trời một vực. Chắc hẳn những quan lớn rất chú ý. Có thể nào chính là người trong thôn xuống tay? Nhưng Phương Khảm là một anh nông dân mạnh mẽ, có khí lực, ai có thể có khả năng hái đóa hoa cúc của hắn chứ? Nói không chừng đó là ai cố ý đi.

Trong lúc nhất thời, trong thôn mọi người bàn tán xôn xao, mọi người vui sướng khi thấy người gặp họa, đem việc này làm như trò cười để đem ra nói lúc rỗi rãi. Miệng người đáng sợ, miệng nhiều người xói chảy vàng(6), Phương Khảm làm sao không rõ đạo lý này, nhưng việc sỉ nhục này làm sao có thể cùng người ta nói rõ? Có ai sẽ tin Long thần cao quý trên bầu trời thế nhưng lại đi cưỡng gian một gã nam tử trưởng thành xấu xí?

Trong lòng Phương Khảm chất chứa nỗi đau, nhưng chỉ có thể mặc người khác nói bóng nói gió như thế nào, cũng không hề đề cập tới việc hôm ấy nữa, cũng càng ngày càng trầm mặc, mỗi ngày trừ bỏ ra đồng làm việc, liền ở trong phòng cả ngày, im lặng làm cho người ta quên đi sự tồn tại của hắn.

Một ngày rồi lại một ngày trôi qua, trong thôn chậm rãi bình tĩnh trở lại, mọi người cũng dần quên đi chuyện này. Vốn tưởng rằng sự tình như vậy là xong, nhưng. Có thể cũng có thể là nghiệp chướng của Phương Khảm.

Ba tháng sau bụng Phương Khảm bắt đầu hơi hơi nhô lên, sức ăn lớn dần, người cũng dễ dàng mệt mỏi. Lúc đầu Phương Khảm chỉ tưởng rằng ăn nhiều mập mạp mà thôi. Nhưng sau đó hắn có ý giảm bớt lượng cơm ăn, lại đem chính mình đối đến mức ngực dán vào sau lưng, cơ hồ ngay cả một điểm khí lực cũng không có. Không thể ăn ít đi, Phương Khảm đành phải khôi phục lượng cơm ăn trước đó, bụng cũng càng lúc càng lớn.

Phương Khảm vì thế mà đau đầu, mang thân mình đồ sộ, tìm thật nhiều thầy thuốc cầu chữa. Bọn họ bắt mạch xong đều nhún mày lắc đầu, không biết là bệnh gì, chỉ nói là quái bệnh.

Ngày ngày, bái thần, cầu y, tìm phương thuốc cổ truyền, chỉ cần có một tia hy vọng, Phương Khảm có thể làm gì thì đã làm, chính là quái bệnh vẫn không thấy đỡ, bụng cũng lớn đến mức khó có thể đi lại, thân mình to lớn ngay cả xuống giường cũng khó khăn, lại càng không nói tới canh tác. Thấy tiền tích góp sắp hết, ngoài ruộng cỏ dại mọc thành bụi, Phương Khảm cơ hồ tuyệt vọng. Mười tháng sau bụng lại lớn giống như chum bực.

Một đêm, Phương Khảm từ trong mộng bừng tỉnh, bụng đau đến tê tâm liệt phế. Hắn không kèm chế được rên rỉ ra tiếng, đau đớn như cơn sóng lớn quét qua, mỗi lúc lại càng đau hơn. Trong bụng giống như có sóng cuộn biển gầm. Cái cảm giác khó chịu cứ đến dần dần làm cho Phương Khảm trần trọc, mồ hôi lạnh trên trán cứ như thác nước chảy xuống, toàn thân co rút, ngón tay thống khổ cứ muốn cấu vào bất cứ cái gì.

Thôn nhân cách vách nửa đêm bị bừng tỉnh, khoác áo ngoài, vừa đi vừa mắng. Nhìn đến bộ dáng Phương Khảm chịu đau đớn tra tấn, mọi người hai mặt nhìn nhau, người tụ tập càng nhiều, nhưng không ai tiến lên giúp một phen. Đột nhiên thôn trường hướng con mình một cái ánh mắt, con của hắn nhất thời hiểu ý, gật đầu xoay người rời đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Phương Khảm đau đến hôn mê bất tỉnh, tay vô lực rơi xuống một bên, chỉ có thân thể thỉnh thoảng lại run rẩy.

Rốt cục, đứa con thôn trường mang theo hai gã nam tử đến, ba người ba chân bốn cẳng đem Phương Khảm nâng lên, sau đó thô lỗ đặt ở trên cái cang tre, một trước một sau khiêng đi, vội vàng vàng đem ra khỏi thôn.

Ba người nâng Phương Khảm đi vào giữa sườn núi, chân trời đã muốn sáng bạch, thái dương đỏ ửng đã nhô lên một nửa. Tia nắng ban mai chiếu lên gương mặt tái nhợt của Phương Khảm, tăng thêm vài phần sắc thái cổ quái.

“Chúng ta hiện tại đi đâu?” một nam tử đang nâng cang hỏi.

“Ta nhớ rõ, phía trước có một cái nghĩa trang.”

“Nghĩa trang kia sao!” Một khác nam nhân khác phun ra một mảng lãnh khí, hạ giọng nói: “Nghe nói bên trong có yêu quái a!”

“Sợ cái gì, hiện tại rõ ràng ban ngày, quỷ gì dám ra đây. Hắn bị quái bệnh không chừng sẽ lây, chúng ta cũng không thể để cho hắn chết ở trong thôn được!” Đứa con của thôn trưởng khiển trách nam tử, lệnh bọn họ đi tiếp, trong lòng kỳ thật cũng không yên .

Hắn đi tới bên xem gương mặt tái nhợt như tờ giấy của Phương Khảm, cột sống truyền đến từng trận hàn ý. Nghĩ nghĩ liền trong ống tay áo lấy ra một lượng bạc, trộm nhét vào trong lòng bàn tay mở ra của Phương Khảm. Như vậy xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ đi? Con của thôn trưởng nhất thời cảm thấy được thoải mái.

Cây cỏ ở trong nghĩa trang trên núi không ai biết là xây dựng năm nào, theo như lão nhân già nhất trong thôn nói, từ trước lúc bọn họ sinh ra, nó cũng đã từng sống ở trong núi, chung quanh là rừng cây thấp thoáng, vừa đến ban đêm liền trở nên hết sức quỷ dị. Thật lâu trước kia mọi người còn đem người vô danh chết trên núi vào an táng, nhưng là vài thập niên gần đây nghe đồn nghĩa trang truyền ra những chuyện ma quái, khiến cho trong thôn ồn ào huyền ảo, cũng từng có thanh niên lớn gan đi tìm đến tận cùng là chuyện gì, nhưng không có một ai có thể trở về. Từ đấy về sau không người nào còn dám hướng nghĩa trang kia đi nữa, nghĩa trang cũng bởi vậy mà trở nên rách nát.

Đoàn người lo lắng đề phòng xuyên qua rừng cây, chuyên chọn những nơi có bóng nắng để đi. Tới trước đại môn nghĩa trang, ngay cả vào cũng không dám, đem cái đặt ở dưới mái hiên tàn tạ.

Trời đột nhiên trở nên âm u, không hiểu mây đen ở nơi nào chậm rãi kéo tới, che đi ánh nắng chói trang. Bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi vù vù, ba người không khỏi rung mình, nhìn thoáng qua, không rét mà run. Ngay sau đó bọn họ đột nhiên không hẹn mà cùng nhảy lên, chạy như điên, giống như có cái gì ở phía sau truy đuổi. Trong chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng.

Người. Có người.

Hì hì. Ăn hấn, ăn hấn.

Từ từ, đó là cái gì?

Có cái gì.

Trong bụng hấn.

Mây đen càng ngày càng dày, gió lạnh thổi làm những cái cây ở xung quanh nghiêng ngã, phát ra những tiếng trầm đục, xào xạc. Mặc dù đã gần trưa, bóng tối vẫn chậm rãi bao phủ lên nghĩa trang trong rừng cây kia. Hai bóng ma trắng mắt thật to, trao đổi với nhau không một tiếng động, bọn họ cảm thấy được kẻ nhân loại nằm ở trước cửa cùng những kẻ trước không giống nhau. Bọn họ nhẩn nại, lòng tràn đầy hứng thú, lẳng lặng ngủ đông, cùng đợi ánh mặt trời hoàn toàn thối lui, cho bóng tối hoàn toàn bao phủ.

Không quá lâu, Phương Khảm đau tỉnh rên rỉ, hắn mở to hai mắt, mê man nhìn xung quanh, gió lạnh thổi, không đợi đầu óc hỗn độn của hắn tỉnh táo lại, trong bụng có cái gì đó lại làm âm ỉ lên, càng ngày càng lợi hại. Phương Khảm lại la lên . Tầng mây đông nghìn nghịt cũng chậm chậm quay chung quanh , tụ tập lại, như là phải bảo vệ cái gì đó.

Đó là.

Người đi ra ngoài xem một chút?

Không cần, thái dương còn không có xuống núi đâu!

Thiệt, vậy người còn đưa tới mây đen làm cái gì?

Ta không có, mây này không phải là ta làm!

Không thể nào.

Đó là ai?

Mây kia

Ầm vang!

Trong mây đột nhiên vang lên một trận nổ vang, chấn động cả trời đất, tiếng kêu thảm thiết của Phương Khảm lẫn trong tiếng sấm. Có cái gì đó, đang ở trong bụng hấn bốc lên, lo lắng muốn tìm được lối ra. Phương Khảm từng ngum từng ngum thở hổn hển, lực phủ ngũ tạng bị va chạm , hậu đình ần ần truyền đến từng trận đau, giống như trong bụng có cái gì muốn theo nơi đó liều mạng đi ra.

Đầu óc Phương khảm một mảnh mơ hồ, ngón tay run rẩy theo bản năng kéo quần xuống, hai chân tự giác nhấc lên.

Bình thường tiểu huyết dùng để bài tiết, theo hô hấp của Phương Khảm giãn mở. Đột nhiên dừng lại, nó duy trì ở trạng thái mở ra, cơ thể khản trương run rẩy , máu đỏ tươi cùng chất nhầy trong suốt chậm rãi chảy ra, làm dịu đi nội vách khô khốc, một cái bóng đen nho nhỏ xuất hiện ở động khẩu, ra sức ở trong cơ thể Phương Khảm thoát ra.

Đầu ra trước , ngay sau đó là thân mình.

Sấm vang trên bầu trời càng lớn, như là tiếp sức cho bóng đen.

Thân thể nho nhỏ đi ra càng nhiều , đã muốn thấy được tất cả bóng đen. Cả người hấn bị chất nhầy trong suốt bao vây, đôi mắt thật to đang nhắm chặt . Trên người che kín hắc lân giống một con xà con nho nhỏ, chính là trên đầu mọc ra cái gì đen sì, gồ ghề cùng bốn cái móng vuốt nho nhỏ, như đang hướng nhân thể tuyên báo rằng hấn là một tiểu xà có thân phận cao quý.

Bóng ma trung đột nhiên phát ra một tiếng sợ hãi than.

Đó là. Long!

Chẳng lẽ là trong quá khứ !?

Cảnh cáo chậm một khắc, sấm sét giữa trời quandidột ngột, đánh xuống mặt đất, bạch quang tán đi, mặt đất chỗ cách Phương Khảm một trượng lưu lại một cái hố sâu, con nhện tám mắt màu đen không nhúc nhích nằm ở bên trong. Một trận gió thổi qua, con nhện hóa thành bụi mù tiêu tán.

Phương Khảm phát ra một tiếng tê rống cuối cùng, dùng hết khí lực mà hôn mê bất tỉnh.

Ngay sau đó tiếng khóc tha thiết vang lên, mây đen giống như nhẹ nhàng thở ra, tiếng sấm chậm rãi biến mất, xung quanh nghĩa trang lại khôi phục tĩnh lặng.

Chú thích :

(1) Nguyên văn : : thời tiết thay đổi như biểu cảm trên mặt trẻ con, nghĩa là biến đổi thất thường, nên mình mới chêm gió thành thể kia ^^

(2) Áo tơ: áo mưa làm bằng rơm.

(3) Mạo khai bộ tử: bước đi nhanh hơn. Mình thích để nguyên cho nó hay^^

(4) Táng thân long phúc : chôn xác trong bụng rồng.

(5) Long cái : vùi nước, là cái ầy ầy của long í =]

(6) miệng nhiều người xói chảy vàng : Nguyên chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn

2. Chương 2

Ba năm sau.

Bên trong sơn dã cây cối mọc thành bụi, cỏ mọc cao đến ngang bụng người. Trong bụi cỏ một con rắn lục lén lút bò chậm chậm, thường khấn trượng nhìn mọi nơi xung quanh. Nó ước chừng to bằng hai ngón tay, đầu hình tam giác, mình nhỏ, đôi mắt màu mã não, lưng màu xanh lá mạ, xen lẫn trong bụi cỏ khó có thể làm cho người ta phát giác.

Có trên người một tầng màu sắc tự vệ, lục xà vẫn có vẻ lo lắng, đi đi dừng dừng. Ngay cả một con chim bay qua cũng đủ khiến nó run sợ một phen. Nó lại cẩn thận bò chậm về phía trước về tổ của mình. Ngay lúc đó, đột nhiên đồng cỏ khô bên cạnh truyền đến tiếng sần sật, nó bật người dựng thẳng lên, vặn vẹo thân hình, bò quanh cái tổ.

Đáng tiếc đã chậm, một đạo bóng đen từ phía trên bắt nó vào một cái ***g khóa lại thật chặt, một cái vuốt nhỏ nắm lấy đầu của nó, một cái khác cũng không nặng không nhẹ bóp chỗ dưới khoảng bảy tấc, còn lại hai chân đứng vững vàng trên mặt đất.

Xong rồi. Lục xà thâm nghĩ.

Quả nhiên, khuôn mặt luôn trong giấc mộng của nó hiện ra trước mắt.

“Xà, xà! Ngoạn!(Chơi) ”

Vừa tới là một con rắn, chớp chớp đôi mắt to, chưa hoàn toàn trưởng thành, thân mình hắc lân (vảy đen) lưu quang bắn ra bốn phía, giống như có một tầng hơi nước, thân thể chỉ đã lớn bằng cánh tay người bình thường, cho dù như thế đối với rắn lục mà nói đã là một quái vật lớn.

“Tiểu tổ tông của ta, sơn Đại vương của ta, không cần ngoạn ta, ta ngoạn không tốt đâu.” Lục xà chấn động, không ngừng cầu xin khoan dung, sợ tới mức nước mắt nước mũi bay tứ tung, toàn thân lui thành một đoàn, lạnh run.

Con rắn bỏ mặc, bản thân dùng móng vuốt bắt lấy thân mình lục xà kia, cao thấp kéo một cái, lại đến vãn vãn, miệng cười khanh khách, còn hô diện điều diện điều (sợ mì).

Tiểu quỷ, chính ngươi cũng không giống diện điều sao, sao không nói chính mình đi!

Rắn lục đáng thương có giận cũng không dám loạn ngôn, bị vãn vãn đến đầu vầng mắt hoa, lục phủ ngũ tạng như là phải nôn ra. Tiểu tổ tông ở trước mắt lại không chút nào thương hoa tiếc ngọc, ngược lại còn có xu hướng làm mạnh hơn.

Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết trong tay hồn thể ma long này sao? Rắn lục nước mắt rưng rưng.

“Long nhi, đừng ngoạn rắn con kia nữa. Lại đây!”

Một câu nói vang đến, rốt cục đem lục xà cứu vớt từ bên trong biển lửa. Con rắn không buông món đồ chơi trong tay, lắc lư thân mình bay lên trời, bay đến vườn rau cách đó không xa, nháy mắt biến thành tiểu hài nhi bỏ nhào đến trên người nam tử đang ở trước cổng.

“Cha.”

Phương Long ôm lấy cổ Phương Khảm, cả người mềm nhũn dán lại trên người Phương Khảm kêu, chớp chớp đôi mắt to, ở trên người Phương Khảm cọ cọ.

Ô, hảo đáng yêu. Phương Khảm thiếu chút nữa buông khí giáp đầu hàng. Không thể mắc mưu, Phương Khảm đột nhiên cảnh giác, hai mắt nhắm lại chuẩn bị, mỗi khi Phương Long làm nũng thì khẳng định là sẽ có yêu cầu.

“Xà xà hảo đáng yêu, chúng ta nuôi được không?”

Quả nhiên tiểu tổ tông lại nhắc tới việc này, đồng thời bày ra bộ dáng làm nũng.

“Không được.” Phương Khảm nghiêm khắc cự tuyệt, đối với động tác làm nũng không hề sở động.

Cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn lập tức kêu lên.

“Người cũng đừng ngoạ xà kia nữa, nhìn đầu của nó ,không nhọn. Có độc! Vạ nhất nó cắn người một cái thì làm sao bây giờ?”

“Long nhi không sợ, nó không cắn Long nhi.”

“Nhưng phụ thân sợ a.” Phương Khảm chỉ có thể có một phương thức giải thích nguyên nhân bọn họ không thể dưỡng con rắn lục. Trời biết, khi lần đầu tiên nhìn thấy Phương Long ngoạ con rắn kịch độc kia, đã hết hồn như thế nào. Cho dù nó đích xác không dám cắn, nhưng là nhìn thấy tình cảnh Phương Long chơi đùa xà kia, thật sự làm cho người ta không yên lòng.

Nga, hóa ra phụ thân sợ bị xà cắn a. Phương Long cái hiểu cái không gật gật đầu, miễn cưỡng tiếp nhận lý do này. Đồng thời lại nghĩ đợi lát nữa kêu xà xà không cắn phụ thân không phải được rồi sao.

Phương Khảm nhìn thấy đôi mắt to của con rắn quay tròn địa chuyển , biết rằng Phương Long nhất định là không từ bỏ. Hắn thở dài, nói: “Long nhi, giúp phụ thân tưới rau a.”

“Ân!”

Con rắn nhu thuận từ trên người Phương Khảm tụt xuống dưới, lắc lắc cơ thể, không chút cố sức, nâng lên một cái mộc dũng cao gần bằng nó, một gáo rồi lại một gáo tưới rau.

Thành công làm cho con rắn tạm thời quên đi chuyện xà kia, Phương Khảm nhìn con rắn đang tưới nước, cảm thấy một trận vui mừng. Ba năm trước sau khi sinh hạ Phương Long, Phương Khảm mới biết quái bệnh vẫn dày vò mình không phải là bệnh, mà là mang thai. Tuy rằng kinh ngạc rằng chính mình là nam nhân cũng có thể sinh con, nhưng nghĩ đến long cũng không phải là phạm vật liền cũng không mấy để ý. Chỉ hận *** long đùa giỡn long dương, hại chính mình thâm như thế.

Mỗi ngày trôi qua, nhìn thấy Phương Long tài giỏi cùng *** long ngày đó như cùng khuôn đúc đi ra, Phương Khảm có đôi khi cũng hiểu được nỗi khổ, nhưng cũng may con rắn hiểu thuận có chút tri kỷ, cảm thấy được phụ thân không thích bộ dáng long thân của chính mình, nên rất ít khi hóa thành long ở trước mặt Phương Khảm.

Phương Long như vậy, Phương Khảm như thế nào có thể không yêu? Một thời gian sau, Phương Khảm liền buông khúc mắc.

Hắn không bao giờ ... nghĩ muốn trở về trong thôn nữa, cũng may nghĩa trang mặc dù mặt ngoài nhìn qua làm cho người ta Mao cốt tửng nhiên (sởn gai ốc), nhưng trên thực tế bên trong sáng sủa sạch sẽ, bỏ đại sảnh đồ nát cùng mấy khoảng không bên ngoài, hai gian sương phòng phía đông đầy đủ mọi thứ gia cụ, giúp Phương Khảm giảm đi không ít phiền toái.

Vì thế Phương Khảm trèo đèo lội suối đến mấy thành trấn, dùng một lượng bạc trên tay mua chút mầm cây cùng lương thực liền ở trong núi khai điền cày ruộng, trải qua những ngày thần tiên phụ tử tử hiếu.

Nghĩ vậy, Phương Khảm không khỏi mỉm cười, nhìn lên trời, mặt trời nóng rực vẫn như cũ chiếu lên đầu , không có một đám mây, phỏng chừng những ngày gần đây sẽ không có mưa. Năm nay mùa mưa chậm chạp chưa tới, thật sự nếu trời không mưa, rau củ rất có thể sẽ khô héo mà chết.

Năm nay chỉ sợ hạn hán.

Phương Khảm nhíu nhíu mày.

Con rắn thật cẩn thận từ trong thùng lấy ra một gáo nước tưới lên đất trồng rau, cúi xuống rồi lại ngẩng lên, không ngừng lặp lại động tác. Đến khi nước trong thùng cạn sạch, sẽ chạy đến dòng suối nhỏ ở cạnh nhà múc nước.

Chính là.rất phiền toái Con rắn trộm cong lên cái miệng nhỏ nhắn.

Nếu trước cửa có một hồ nước thật to thì tốt rồi. Ngó, cái hang núi lớn tròn tròn trước nhà giống cái mộc dũng, lấy đến làm hồ nước nhà mình không phải là tốt sao. Nhưng là để đổ đầy cái hồ nước này cần lượng nước rất lớn, đi nơi nào tìm a? Nước ở dòng suối nhỏ khẳng định là không đủ

Phương Long tự hỏi .

“Long nhi?” Nhìn thấy hành vi quái dị của Phương Long, Phương Khảm có chút khó hiểu.

“Phụ thân, nơi nào có nhiều nước nhất?” Con rần hỏi, ở trong mắt hắn, phụ thân là không cái gì không biết.

“Đồng hải nhiều nhất.” Phương Khảm dễ dàng đáp.

Con rần vừa nghe hai mắt rực sáng, giống hai ngôi sao lấp lánh.

“Đồng hải ở đâu?”

” Ở phía đông.” Phương Khảm không yên lòng trả lời. Nhìn nhìn trời, thái dương đã ở đỉnh đầu, đã trưa rồi. Dặn phương Long không được chạy loạn, không thể ngoạn xà, Phương Khảm đứng dậy trở về chuẩn bị cơm trưa.

Đợi cho Phương Khảm vừa đi xa, Phương Long lập tức hóa thành long thân, nhảy về phía trước, bay lên đám mây, phi về hướng mặt trời mọc.

Phương Long chưa bao giờ rời nhà, hắn cũng không biết Đồng hải có xa lắm không, chính mình bay bao nhiêu nhanh, chỉ cố gắng bay thật nhanh, hy vọng trở về trước khi phụ thân chuẩn bị xong cơm trưa. không biết đã bay bao lâu, trong lúc cười mây, con rần từ những khe hở trong tầng mây loáng thoáng trông được một mặt xanh thẫm. Hắn hưng phấn lên, cha từng nói qua biển là màu lam. Trước mắt đích chính là Đồng hải sao?

Con rần kiềm chế trụ lòng tràn đầy nhảy nhót, áp chế đụn mây, chậm rãi quay đầu nhìn xung quanh tìm hiểu.

Một màu xanh thẫm trải dài mênh mông, liên tiếp mấy ngày liền, phản xạ ánh sáng vàng kim của thái dương rực rỡ. Cánh hoa màu trắng ở chỗ sâu cuộn cuộn , cùng hướng về phía mặt biển như đang đồng loạt kêu gọi, hiện lên một vòng giới nhũ (???) màu bọt biển, sau đó dần dần biến mất ở vùng nước sâu.

Trước mặt đưa tới hương vị tinh túy, như là đang ôn nhu kêu gọi. mỗi một phiến vảy trên người đều như thức tỉnh , thúc giục bản năng thần long. Phương Long khoái hoạt hô to một tiếng, một đầu trát nhập xuống nước, lượn trái lượn phải, từ trên xuống dưới, quay cuồng bơi qua bơi lại. Thủy tộc sợ tới mức chạy loạn, tránh ở đá ngầm âm u dưới đáy biển, trộm quan sát long tộc xa lạ này.

Chơi đùa nửa ngày, Phương Long mới nhớ tới mục đích tới đây. Nhìn xem thời gian cũng không còn sớm, mặc dù phải li khai chỗ này làm cho nó không muốn , nhưng li khai phụ thân càng sẽ làm hắn cuộc sống hàng ngày nan an. Con rần nhớ tới lời dặn của Phương Khảm, trong đầu có chút bất an, hiện tại không biết đã qua buổi trưa chưa, phụ thân có thể hay không phát hiện hắn biến mất?

Càng nghĩ càng sợ, Thiết Sa Chưởng của phụ thân cũng không phải là ngồi không, con rần cảm thấy được mông chính mình tựa hồ bắt đầu ần ần đau .

Nên nhanh trở về!

Nhìn xem thời gian cũng không sớm, vì thế không hề trì hoãn, nghiêng người, ra khỏi mặt biển, hé miệng, một nửa nước biển Đồng hải đã xuống bụng. Thủy tộc không có chỗ để trốn, chỉ còn cách bơi xuống chỗ sâu hơn.

Chợt nghe trên đầu truyền đến một tiếng la hét: “Người là con cái nhà ai, sao lại đến đây chơi đùa? !”

Phương Long vừa nhắc đầu, đã thấy một lão ông nổi giận ùng ùng đứng ở trước mặt hắn. Chỉ thấy lão ông này mi tu bạc trắng, thân trần châu sam, áo khoác ngũ quang thập sắc, thêu năm móng vuốt rồng xanh, có vẻ ung dung đẹp đẽ quý giá.

“Con không chơi đùa, con muốn mang nước về nhà mà thôi.” Phương Long nhỏ giọng thành thật trả lời, đồng thời đôi mắt to dùng ngăm có ý lệ quang, nước mắt trong suốt nhìn về phía lão ông trước mắt đang tức giận đến nổi râu trắng dựng thẳng. Lão ông nhìn nó một cách cổ quái , khóe miệng hướng về phía trên run rẩy một chút, lập tức khắc chế. cố gắng mà đem khóe miệng đi xuống, làm cho mình nhìn qua có điểm hung ác.

“Mang nước trở về? Người tiểu hài tử này, người đem nước ở nơi này hút hết đi, bảo Thủy tộc ở dưới nước làm sao sinh sống?”

Nói như thế, ngữ khí của lão ông cũng đã dịu xuống. Tuy vậy, đôi mắt trong suốt của Phương Long đảo quanh rồi mới hạ xuống, nó yên lặng đem nước biển toàn bộ trở về, ngậm miệng lại, ở một bên lẳng lẳng rót nước mắt, một bộ dáng hết sức ủy khuất.

Rõ ràng là chính mình có lý, nhưng lão ông lại cảm thấy như là phạm tội tày trời, trong lòng áy náy. Ho khan một tiếng, triển khai hòa ái tươi cười, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Phương Long.

“tiểu hài tử, nhà người ở phương nào, cha mẹ là ai?”

Phương Long thấy đối phương tươi cười sáng lạn như hoa, tâm tình lập tức tốt lên, rất là nhu thuận trả lời.

“Nhà con ở trên núi, nhà chỉ có mình phụ thân. Biển là của lão gia gia phải không? Thật là lợi hại ư!” Phương Long ngọt ngào cười, miệng giống như thoa một tầng mật ong.

Lão ông vui tươi hơn hớn hớn gật đầu, có chút lằng lằng. Hắn thích tiểu oa nhi này, càng xem càng cảm thấy được oa nhi này cùng đứa con thứ chín của hắn thập phần giống nhau, kia đầu, kia sừng, vẩy trên người, còn có long trảo thượng, năm tiểu trảo chỉ cùng cửu tử khi còn nhỏ giống nhau như đúc. Chẳng lẽ nghiệt súc kia gạt hai lão già bọn hắn ở bên ngoài thành thân? Hắn càng nghĩ càng hoài nghi, nhin không được mở miệng hỏi: “Oa nhi, người tên gì, cha người gọi là gì?”

“Con kêu Phương Long. Phụ thân kêu Phương Khảm.” Phương Long trả lời làm cho lão ông càng thêm hỗn loạn.

Lão ông nhú mày lắc đầu, cảm thấy được khả năng không lớn: “Chưa bao giờ nghe nói trong long tộc có người họ Phương.”

“Phụ thân không phải long tộc a.” Phương Long nhìn lão ông kỳ quái. Lão gia gia ngay cả này cũng không biết, thật sự ngốc a.

“Hay là nương người là long tộc?”

“Nương là cái gì?” Lúc này đến phiên Phương Long ngạc nhiên. Phương Khảm chưa bao giờ cùng nó nhắc tới từ nương này, cũng rất ít khi dẫn hắn ra bên ngoài đi lại. Ngẫu nhiên nhìn thấy những phụ nhân mang theo đứa nhỏ đi qua, Phương Khảm cũng chỉ là đơn giản nói cho hắn đó là nữ nhân trong thôn.

“Tiểu hài tử, nương chính là người sinh ra người a.”

“A, gia gia là nói cha a.”

Nói đi nói lại như thế nào lại như cũ?

Hỏi không ra cái gì, lão ông có chút buồn bực, nhìn thấy bộ dáng Phương Long cũng không giống như đang trêu chọc lão nhân gia hắn, kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trong lòng lão ông giống như có con mèo nhỏ đang cào cào quấy nhiễu.

Hắn suy tư một lúc, quyết định vận dụng công lực mấy ngàn năm bấm đốt ngón tay một phen. Phương Long tò mò nhìn bộ dáng lão ông nhắm mắt thì thào tự nói, nghĩ muốn bắt chước lại không cẩn thận cắn đầu ngón tay.

Nhiều lần, lão ông dừng lại, một bộ giận tím mặt, tức giận đến gào khóc kêu to.

“Đi, chúng ta tìm phụ thân người đi!” Hai lỗ mũi lão ông cơ hồ phải toát ra yên đến, ôm con rắn nhảy lên đám mây.

“Phụ thân không ở bên kia!” Phương Long bất mãn phản kháng, có chút sinh khí: “Con phải về nhà.”

Lão ông mặt trắng bệch, cân nhắc nên giải thích với Phương Long như thế nào, phụ thân của nó kỳ thật là mẫu thân, phụ thân chân chính là đứa con của mình.

“Được rồi. . . .” Nhìn thấy bộ dáng ngoan tôn giãy dụa, thần tình đỏ bừng, lão ông tâm mềm nhũn, rốt cuộc thỏa hiệp: “Ta sẽ đến nhà người sau. Người cùng cha người không nên đi loạn ư.” Lão ông nhin không

được dặn dò, ôm con rắn cọ xát một chút, cảm thấy được thật sự luyến tiếc, nhin không được mở miệng nói: “Tiểu long a, ta là ông nội người nga. Đến gọi một tiếng ông nội, ông nội thả người đi.” Nói xong liền vánh tai.

“Ông nội.” Phương Long nhu thuận nói, cười đến ngọt ngào.

Lão ông tâm hoa nộ phóng. Lão ông sinh chín đứa con , cả chín đứa đều bất hiếu, đã đến tuổi hôn phối lại chậm chạp không chịu thành thân, làm cho lão ông dưới gối hư không, không thể hưởng thụ niềm vui ngâm kẹo dừa cháu. Hiện giờ, bỗng nhiên xuất hiện một tôn nhi nhu thuận, chẳng phải làm cho hắn hỉ thượng đuôi mày.

“Ngoan tôn, nhất định phải chờ ông nội ưc.”

Lão ông nhin không được lại dặn dò, chỉ sợ sau đó, tôn tử cùng con dâu đều chạy mất.

Con rắn thầm nghĩ nhanh về nhà, mặc kệ lão ông nói gì đó, gật đầu đáp ứng. Cái đầu nho nhỏ đầu rất là thành khẩn gật gật, âm thanh nói tái kiến vang dội, dán sát vào mặt đầy nếp nhăn già nua của lão ông, đưa lên một cái hôn còn dính đầy nước miếng, thân nhoáng lên một cái, hướng phía chân núi bay đi.

Lão ông nhìn xa xa, thẳng đến khi con rắn hoàn toàn biến mất ở trong mây mù. Hắn xoay người gương mặt la sát đằng đằng sát khí, chăm chăm hướng phủ đệ cửu tử Ngao Lan đi.

Cửu Giang thủy phủ.

Dưới chỗ sâu nhất Cửu Giang, có một tòa phủ đệ trắng như ngà voi, chung quanh bao vây bởi một lớp màng trong suốt, đem nước ngăn bên ngoài.

Nước sông xanh biếc lúc nông lúc sâu, tản ra ánh sáng nhu hòa ở trên đỉnh lay động. Thủy phủ sáng rọi từ từ chậm rãi biến ảo ra sắc thái thích hợp, thoát nhìn ôn nhuận mà thoải mái. San hô ngũ quang thập sắc cũng cúi đầu, lẳng lặng đứng sừng sững, hướng đến chỗ này. Một đám san hô lớn nhất, sau đó là tấm cung của Cửu Giang long quân Ngao Lan.

Trong tấm cung sa trưởng thật lớn, tràn ngập hương vị *** mỹ, sa trưởng cuối lộ một tầng mảnh trần châu, khóa khóa trần châu giống mỹ nhân e lệ rụt rè trốn ở một chỗ, muốn che khuất tình cảnh bên trong.

“Long quân.”

Phía sau rèm truyền đến tiếng nói ôn nhu của thiếu niên, hắn ngượng ngùng ngồi ở trên giường được dùng dương chi ngọc thượng đẳng chế thành, ánh mắt tràn ngập chờ mong. Thân thể xinh đẹp lộ vẻ khẩn trương, một thân tuyết y vừa đúng buộc vòng quanh thắt lưng, lộ ra cái mông mê người cùng đường cong tuyệt mỹ.

Một lát sau, một nam tử thân hình cao lớn vén mảnh màn mà vào, quần áo hắn phi thường tùy ý, trong cùng là một tầng áo lót, bên ngoài là phi kiện tuyết trắng đích tợ lụa, mũ quan thêu chỉ vàng để lộ ra thân phận của hắn bất phàm — người tới đúng là Cửu Giang long quân Ngao Lan.

Ngao Lan chậm rãi đến gần thiếu niên, khuôn mặt anh tuấn tỏ vẻ không ra gì, nhẹ nhàng mân mê đôi môi mỏng , mắt phượng híp lại tựa tiểu phi tiểu.

Thiếu niên đỏ mặt lên, giống như bị hấp dẫn, hai mắt tràn đầy si mê, một khắc cũng không rời khỏi nam tử. Hắn chậm rãi thẳng đứng dậy, ở trước mặt nam nhân cúi bỏ ngoại y.

Ngao Lan nhắm mắt lại hưởng thụ sự phục vụ của thiếu niên, bàn tay to sờ lên trên ngực tuyết trắng của đối phương, hành vi xấu xa qua lại, cách một tầng vải dệt lụa bốn thân thể mềm mại trước mắt.

“Nghe nói gần đây long quân không gần nữ sắc” Thiếu niên quan sát sắc mặt Ngao Lan, thật cẩn thận hỏi.

Bàn tay đang sờ loạn cứng đờ, dừng lại, đột nhiên đi vào phía sau, đột nhiên đem hai ngón tay sáp nhập vào tiểu huyết đang mấp máy phía sau.

Thiếu niên hét thảm một tiếng, mặt chuyển sang màu trắng bệch.

“Này đôi Xích nhi mà nói, không phải tin tức tốt sao?” Ngao Lan ôn nhu liếm lên khuôn mặt bóng loáng của thiếu niên, ngón tay trong cơ thể chậm rãi đảo qua một vòng.

Thiếu niên thở hổn hển, ánh mắt tối sầm lại, rất nhanh khôi phục bình thường.

“Xem ra cái tin đồn kia là thật a.” Ngao Lan ôm thiếu niên hướng trên giường. Thiếu niên chậm rãi nhắm mắt lại, mở rộng thân thể, hai chân kẹp lấy phần eo tinh trắng của nam nhân.

“Tin đồn gì?” Ngao Lan hừ lạnh một tiếng, dừng lại động tác.

Thiếu niên giương mắt nhìn đến mặt Ngao Lan nhiều đột nhiên trở nên âm trầm, trong lòng không yên, do dự mãi mới đem tin đồn ngày hôm trước nghe được thuật lại một lần: “Nghe đồn giao yêu dục đặc long tử, muốn trở thành long quân phu nhân, âm thầm kê đơn. Long quân suýt nữa đánh mất long tinh.”

Ngao Lan nhìn thấy bộ dáng thiếu niên thật cẩn thận, không giận phản cười.

“Ai kêu long tộc chúng ta có quy củ này đâu? Phải cùng người sinh dục long tử tư thủ chung thân.”

Trong lời nói thiếu niên làm cho Ngao Lan nhớ tới mạo hiểm ngày ấy. Hắn cũng không thích cảm giác bị trói buộc, nghìn năm qua, đều là trò chơi bụi hoa, phiến diệp không dính. Không nghĩ tới, cứ nhiên xuất hiện một con giao yêu cả gan làm loạn, bắt quá ngủ vài lần liền vọng tưởng thâm đặc long loại, trở thành long quân phu nhân. Ngao Lan tuy rằng đúng lúc thoát thân nhưng phải nói, cũng may gặp được một cái nông phu tiết hỏa.

Nông phu kia tuy rằng có chút đen, nhưng thân mình lại có một phen tư vị khác.

Ngao Lan không yên lòng nghĩ, trước mắt thoáng qua hình ảnh trần truồng của nông phu đen gầy, hạ phúc đột nhiên nhiệt lên. Hắn giật mình, không nghĩ tới giục vọng chính mình cứ nhiên tới nhanh như vậy. Thình lình dục hỏa lại cháy sạch lợi hại, Ngao Lan mất đi tính nhẫn nại, qua loa âu yếm vài cái, long cái liền thô lỗ xâm nhập hậu đình thiếu niên.

“A. Long quân. Người hôm nay là làm sao vậy.” Ngao Lan đột nhiên xâm nhập làm cho thiếu niên đau đến kinh hô, trong lòng kỳ quái nghĩ Ngao Lan háo sắc, nhưng cũng không nói ra, ngược lại giãn ra thân thể đón ý hòa theo động tác của Ngao Lan.

Trong lúc nhất thời, trong phòng phong cảnh xuân vô hạn.

Một tiếng nổ vang đột nhiên xâm nhập trong đó, một gã tôm binh như là bị cái gì đáng sợ đuổi theo, té vào nội thất, làm mảnh trần châu cũng rung lên không ngừng.

“Long quân! Long quân! Long vương giá lâm! Long vương.” Tôm binh thở hồng hộc hô, còn muốn hô tiếp đã bị toàn vẹn một chương đẩy vào góc tường.

Long vương tức sùi bọt mép xuất hiện ở trước mặt Ngao Lan, một đôi long nhãn trừng đặc như đèn ***g bàn, chán ghét nhìn chằm chằm thiếu niên ở trên giường. Thiếu niên sững sốt, vội vàng đẩy Ngao Lan ra, ngồi dậy thả mảnh rời đi ra ngoài.

“Phụ vương, người tới có chuyện gì?”

Ngao Lan trong lòng buồn bực, lại vẫn chậm rãi địa đứng dậy mặc y phục.

Này bộ dáng thanh thoi, không thể nghi ngờ là đồ thêm dầu vào lửa, long vương tức giận đến giận sôi lên.

“Chuyện gì? Giáo huấn người này dám vứt bỏ thê tử li tán!” Long vương tát hắn một cái: “Nghịch súc, còn không mau theo ta đi!”

Ngao Lan bị bàn tay này đánh, sau một lúc lâu mới phản ứng lại.

“Vứt bỏ thê tử?” Hắn cơ hồ hoài nghi lỗ tai mình xuất hiện vấn đề, hắn cũng không cùng nữ tiên hoặc yêu lưu lại long loại.

Long vương nói lầm bầm hai tiếng, đầu tóc bạc trắng như dựng thẳng lên, mơ hồ còn thấy ánh chớp đang bùng bùng tỏa ra. Bàn tay to của Long vương đuổi ra, bắt được áo Ngao Lan.

“Nghịch súc, người theo ta đi liền biết!”

Nói đến Phương Long sau khi về đến nhà, trưa đã qua một canh giờ. Cả tòa cây cỏ sơn sớm bị Phương Khảm lo lắng lục lọi, tìm kiếm mấy lần liền, ngay lúc đang hoang mang lo sợ, Phương Long đột nhiên từ trên trời giáng xuống. Phương Khảm hung hăng mà ôm chặt đứa nhỏ, trong lòng rất cực thiết thực, nôn nóng tích góp từng tí một lập tức phát tác. Phương Khảm xanh mặt, vén lên tay áo cầm lấy gậy trúc, tính toán với tiểu môn của con rắn.

Trúc phiến lạnh lẽo mới vừa đụng tới tiểu môn trắng nõn, Phương Long lập tức phối hợp che mắt, thê lương giả gào lên.

Một chút chuyện nhỏ như vậy tự nhiên là không thể gạt được Phương Khảm, hắn cảm thấy được vừa tức vừa buồn cười, lực đạo không khỏi giảm ba phần. Đánh được vài cái, Phương Long thật thật sự khóc ra bao nhiêu nước mắt, không ngờ nước mũi cũng toàn bộ lau vào ống quần Phương Khảm. Phương Khảm tâm mềm nhũn, đánh mạnh chuyển thành thật cẩn thận vuốt ve.

“Về sau còn dám nơi nơi chạy không?” Phương Khảm xoa tiểu môn đỏ bừng của Phương Long, nghiêm mặt nói.

“Con không dám.” Phương Long ngẩng đầu, trộm nhìn nhìn sắc mặt Phương Khảm, khịt khịt nước mũi, khúm núm đáp ứng.

Nghe được Phương Long hứa hẹn, Phương Khảm lúc này mới kéo Phương Long khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa vào nhà. Đồ ăn trên bàn sớm đã lạnh, Phương Long tất nhiên là không dám oán giận, bưng lên cơm lạnh từng ngụm từng ngụm ăn, thỉnh thoảng lại theo bát cơm ngẩng đầu nhìn lên phương khảm. Không lâu sau, Phương Long liền im lặng không được, nhịn không được đem việc phát sinh vừa rồi hết thảy nói ra, hắn một lần rồi một lần lặp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đảo qua bi thương, tản mát ra chói mắt quang mang, còn cao hứng phần chần lăm ra các loại động tác. Thấy vậy Phương Khảm không khỏi mỉm cười một cái.

Hắn sống ở Ứng Hoà, trong lòng cũng không đem lời nói Phương Long để ở trong lòng, nghĩ chắc là lão nhân gia nhầm chán, tìm tiểu bối vui vẻ thôi.

Nhưng là. Chính cái gọi là người định không bằng trời định. Vận mệnh sẽ không bỏ qua cơ hội ghẹo nhân, làm cho người ta không tưởng được chuyện tình lặng lẽ buông xuống.

3. Chương 3

Chạng vạng, ánh nắng chiều hoa mỹ từ không trung chiếu xuống như một mảnh trần bì(1), dư quang buổi chiều phủ lên cho núi rừng một tấm hà y(2). Một đạo khói bếp lượn lờ bay lên, Phương Khảm bận rộn trong trù phòng, Phương Long không tìm thấy lục xà, nhầm chán ngồi ở trước nghĩa trang vẽ mấy vòng tròn.

Không trung chậm rãi tối sầm xuống, thái dương sáng mờ giống như bị thiên thần dùng một cái túi to nhanh chóng thu trở về, trong chớp mắt bốn phía trở thành một mảnh mông lung. Đột nhiên trong đám mây một trận trầm đục. Ngay sau đó điểm thêm tiếng sấm, mây đen ập tới. Mắt thấy như trời sắp mưa, Phương Khảm vội gọi Phương Long về nhà. Phương Long lại dùng dằng, ngơ ngác nhìn bầu trời.

Phương Khảm buồn bực, ngẩng đầu nhìn theo tầm mắt Phương Long. Chỉ thấy trong mây đen ảm đạm xuất hiện cơn sóng lớn, mãnh liệt, trong nháy mắt, tiếng sấm lại nổ vang, lại nửa ngày không thấy hạt mưa. Phương Khảm rùng mình, y tuyệt không thích thời tiết như vậy, như vậy sẽ chỉ làm y nhớ tới quá khứ không chịu nổi kia, đám mây khi đó, còn có con rồng đã chà đạp hắn.

Dạ dày không thoải mái, quặn lại, mặt Phương Khảm nhăn lại thành chữ xuyên ().

Trong phút chốc, trong đám mây hắc quang chợt lóe lên, nhanh đến nỗi khiến Phương Khảm cơ hồ tưởng ảo giác, hắn trừng lớn mắt, trên người nổi lên hàn ý nhẹ nhẹ, nghiêng răng nghiêng lợi cắn nhắc một hồi, lại nhớ tới con dao nhỏ thường dùng để chế biến thức ăn, liền chạy ra khỏi nhà, gắt gao nhìn chăm chăm tầng mây trên đầu.

Sự thật đã chứng minh Phương Khảm không hề hoa mắt, long vĩ thật lớn trong mây lướt qua, hắc lân quen thuộc kia rõ ràng mà in dấu trong mắt Phương Khảm.

Phương Long nhìn thấy đồng loại hưng phấn nhảy dựng lên.

“Phụ thân, bên trên có con rồng cùng con giống nhau a!”

Đáng tiếc Phương Khảm cũng không có đồng dạng cảm khái, y vừa thấy hắc long kia, nhất thời giận sôi lên, hai mắt phun hỏa, tay cầm dao thái cũng bắt đầu run rẩy.

Đang bay lượn trong mây, không phải *** long ngày ấy, còn có ai? !

Cự long ở phía trên xoay thật lâu, chậm chạp không xuống dưới, như là kháng cự cái gì. Chợt nghe ở chỗ sâu trong đám mây một tiếng sét đánh to: “Nghiệt súc, còn không mau đi xuống cho ta!”

Vừa dứt lời, cự long một trận run rẩy, hóa thành một đạo tia chớp buông xuống. Đi theo còn có một vị lão giả đầu bạc phiêu phiêu.

“A, ông nội hôm nay.” Phương Long vui mừng kêu to.

Mắt Phương Khảm chút nữa muốn nứt ra, còn chưa chờ cự long hóa thành nhân hình, một phen cầm dao thái trên tay, xông lên hướng tới đầu hắc chém xuống một đao.

Lão thiên gia!

Đứa con mình tuy rằng thật sự là hoa tâm long trời bỏ trách nhiệm, nhưng tội không đáng chết a!

Long vương sợ tới mức thiếu chút nữa hồn phi phách tán – hồn vía lên mây, vội vàng đoạt đi dao thái của Phương Khảm, nét mặt già nua hảo ngôn khuyên bảo: “Ân, con cháu, đừng giận. Ta biết người bị ủy khuất, hiện tại ta mang Lan Nhi tới chịu tội với người.”

“Ai là con cháu người!” , “Hắc không phải vợ ta!” Một người một rồng trăm miệng một lời, dứt lời còn hùng hổ liếc mắt (đưa tình) nhau.

Phu xướng phụ tùy, long vương nhất thời cảm thấy được hai người bọn họ thật sự là tuyệt phối, trước mắt giống như xuất hiện cảnh tượng vài tiểu hài nhi vây quanh, ngọt ngào hô ông nội, hắc không khỏi cười loan mất.

Nhưng, rất nhanh sát khí âm trầm bốn phía đã phá hỏng mộng đẹp long tôn của long vương.

Trong tay không có hung khí, Phương Khảm xiết chặt nắm tay, ánh mắt đỏ đậm trừng Ngao Lan, bộ dáng như là tùy thời có thể xông lên.

Về mặt Ngao Lan chán ghét, nhìn từ trên xuống dưới Phương Khảm, càng nhìn càng thấy quen thuộc, cảm thấy cả kinh, này không phải nông phu ngày ấy sao? Thân mình nông phu kia, hắc chính là nhớ rõ rãnh mạch, hoàn toàn không có một cái bộ phận cùng nữ nhân tương tự. Chẳng lẽ là lão nhân mất mớ?

Chân mày Ngao lan cau lại, ngữ khí bắt đầu không kiên nhẫn: “Lão nhân, người không phải là lầm chứ, đó là một nam nhân!”

Một bên Phương Long nâng cằm, tò mò nhìn người này lại nhìn người kia, những lời người lớn nói càng ngày càng khó hiểu. Người kêu Lan Lan này thật là gốc a, phụ thân đương nhiên là nam, hắc trộm xem qua nữ nhân trong thôn, phía trước ngực đều có một chút thịt a. (Chi Chi: Trời ơi long Nhi khả ái dễ thương của ta sao lại...sao lại... akkkkkk ta không biết, nhất định là tại tên Ngao Lan *&%(%%\$%^ kia)

“Nghiệt súc, lão tử đương nhiên không lầm. Con của người, chính người nhận không ra sao!”

Ngao Lan nói làm cho long vương giận dữ, một phen ôm lấy Phương Long, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Long đến trước mặt ngao lan. Một lớn một nhỏ, mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, mắt phượng giống nhau, mặt trái xoan giống nhau, vẩy giống nhau, chỉ có lông mi mày kiếm là của nông phu kia.

Ngao Lan quay qua một bên mặt xem như nhận thức giống, chính là ngoài miệng vẫn như trước không muốn nhận: “Nói không chừng là hắc trộm về.”

“Nghịch súc, việc người làm chính mình rõ ràng!” Long vương giận dữ, đánh hấn một bạt tai, Ngao Lan không dám trốn tránh, trên mặt lập tức hiện ra một dấu năm ngón tay. Long vương nặng nề hừ lạnh một tiếng: “Con dâu là nam thân phượng mệnh cực kì hiếm thấy, phượng ngộ long tắc vi thư(3), nếu không phải gặp người, ai có thể làm cho hấn mang thai!”

Nghe vậy Ngao Lan cả người chấn động, hừ một tiếng không thềm nói lại.

“Nói cách khác. Ta sở dĩ cùng nữ nhân giống nhau mang thai, đều là bởi vì hấn.” Một bên Phương Khảm trầm tĩnh hồi lâu, đột nhiên nói ra một câu, thanh âm trầm giống như là từ dưới nền đất toát ra.

“Ách, đúng vậy. Đúng vậy.”

Dù là long vương đã trải qua sóng gió cũng không rét mà run, dự cảm điềm xấu xuất hiện.

“Ngày ấy nếu không phải giao yêu hạ độc, ta sẽ không tìm người xấu như vậy tiết hỏa đầu!” Ngao Lan không biết sống chết lại phun ra một câu, hung hăng trừng mắt Phương Khảm, lúc này mặt xanh mét. Hấn như thế nào bị như vậy chứ? Đối tượng tiết hỏa là người lương tính! Ngao Lan càng nghĩ càng tức giận, bất bình, nếu có thể sinh tiểu hài tử, còn mang bộ dạng nam nhân như vậy làm cái gì! Quả thực là gạt người!

Ác nhân trước cáo trạng! Con giận dữ trong ngực Phương khảm bốc lên ba nghìn trượng, dũng cảm tiến về phía Ngao Lan. Không để ý sự ngăn cản của long vương, liền một quyền nện xuống đầu Ngao Lan. (Chi Chi : tiến lên, đánh bẹp mặt tên khốn kiếp kia đi ha ha ha ah ha ha)

“Người *** long này, đều tại người hại ta!”

Ngao Lan kêu lên sợ hãi, theo phản xạ bảo vệ khuôn mặt tuần tú trắng nõn của mình. Ba một tiếng, nắm tay đánh vào cánh tay Ngao Lan phát ra tiếng vang nặng nề. Ngao Lan nhảy dựng lên, ôm lấy cánh tay, đau đến gào khóc kêu to.

Hảo ngoan a. Long vương toát mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn đứa con nhà mình dẫn theo ba phần đồng tình. Ngao Lan gặp phải sư tử Hà Đông rồi. Xem ra chính mình về sau có thể giảm bớt không ít lo lắng.

Nói thật cả ngày nam yêu, nữ yêu đều chạy tới cáo trạng Ngao Lan bội tình bạc nghĩa thật sự là khiến ông đau đầu không thôi.

“Người này nhân loại ti tiện, trộm được long loại xem như tạo hóa của người, hiện giờ lại đến đánh ta! Muốn làm gì, yêu quái dùng kế muốn trộm, ta còn không cho đâu!” Ngao Lan đã trúng một quyền của Phương Khảm, tất nhiên là không phục. Trong mắt hừng hực lửa giận thiêu đốt, hấn phất tay cho Phương Khảm một cái tát, làm y tránh né không kịp mặt nhanh chóng sưng lên.

Phương Long ở một bên xem cuộc chiến đứng ngồi không yên.

“Không được đánh phụ thân! Phụ thân, con đến hỗ trợ!” Phương Long lập tức nhảy dựng lên, hai nắm tay nhỏ nắm lại, xông lên trước cũng muốn gia nhập chiến cuộc.

Lão công đánh lão bà, đứa con đánh lão tử, này là gì a !

Mắt thấy thảm kịch nhân gian sắp sửa diễn ra ở trước mắt mình , long vương lông mi nhăn lại, chặn Phương long đang định xông lên, tay áo vung lên, dây thừng kim hoàng sắc giống như có sinh mệnh từ trong tay áo bay ra, ở không trung quay quanh vài vòng, rồi bay đến chỗ Ngao Lan trói chặt y từ đầu đến chân.

“Tử lão nhân, người đây là có ý tứ gì!” Ngao an tức giận kêu to.

Long vương nặng nề mà hừ một tiếng, không hề để ý đến hấn. Quay đầu cười với Phương Khảm trấn an nói: “Àn, con dâu, đừng nóng giận. Nghịch súc này cho người đánh tới cao hứng thì thôi.” Chỉ cần không đánh chết là được.

Phương Khảm đâu thềm để ý long vương đang nói cái gì. Mắt hấn đỏ ngầu, nắm tay nắm lại, chỉ suy nghĩ đem *** long này đánh đến chết.

Lão ông nghĩ nghĩ khó xử, vấn đề toàn gia này thật đúng là khó giải quyết a. Hắn vượt vượt chòm râu, mặt mũi hiền lành nhìn ngoan tôn duy nhất của mình: “Ngoan tôn, kia không phải bại hoại, đó là cha người, con ta Ngao Lan.”

Ngao Lan?

Lan lan? Phụ thân?

“Không đúng, đây mới là phụ thân.” Phương Long chăm chú suy nghĩ, cuối cùng chỉ vào Phương Khảm nói.

“Phụ thân người chính là mẫu thân, kia mới là phụ thân người. Người xem, các người bộ dạng thật giống nhau!” Lão long vương chỉ chỉ mặt hai người.

Phương Long cẩn thận quan sát một hồi, cái tên bại hoại kia thật sự cùng mình giống như từ một khuôn mẫu đi ra, hẳn chính là cha sao? Trong lòng hắn cha chính là sự tồn tại cao nhất, nhìn thấy bộ dáng Ngao Lan mặt mũi bầm dập, Phương Long không phục đứng lên.

“Lớn lên giống là được sao? Kia vì cái gì hắn không phải con phụ thân, lúc con không nghe lời, phụ thân đánh đánh. Lan lan không nghe lời, phụ thân cũng đánh đánh.”

Một phen đồng ngôn đồng ngữ khiến cả ba người đều sửng sốt. Không lâu sau, long vương không để ý hình tượng mà phát ra tiếng cười.

“Ha ha ha ha cấp, Xú tiểu tử người cũng có hôm nay!”

Lão long vương cười đến loan thất lự, càng cảm thấy Phương Long đáng yêu đến cực điểm, liền ôm nó quay vài vòng.

Ngao Lan tức giận đến gào khóc kêu to, đứa con này sinh ra là để đối nghịch với mình sao! Nhìn thấy bộ dáng hỗn hển của hắn, khóe miệng Phương Khảm loan loan, những đường cong trên bộ mặt nhu hòa không ít.

Cười đủ, long vương trở về vấn đề chính: “Mặc kệ thế nào, gạo đã nấu thành cơm, các người cũng nên có một danh phận”

Lão long vương liếc Phương Khảm một cái, Phương Khảm lại giống như con mèo bị giẫm vào đuôi, lông tóc dựng thẳng, đôi mắt dần dần có sát khí.

“Muốn ở cùng tiểu hài tử sao, ta thật chưa nghe qua có người nào tự nguyện muốn gả cho người cường bạo hắn đâu!”

Nếu không phải đối phương là lão nhân gia này, Phương Khảm đã sớm không khách khí cho một đấm. Vừa dứt lời, Ngao Lan bật người oán giận: “Phàm nhân ti tiện, thượng người đã là cho người mặt mũi! Cũng không nhìn xem bộ dáng của người!”

Phương Khảm nghe vậy nhướng mày, ánh mắt nhú lại, long vương nhất thời bị dọa một thân mồ hôi lạnh.

“Nghịch súc, câm miệng cho ta!” Long vương xanh cả mặt, một cái nắm tay đánh xuống, lại lưu lại một vết ứ xanh, trên khuôn mặt anh tuấn của Ngao Lan không còn chỗ nào hoàn chỉnh.

Nghịch súc này! Đã không lấy lòng vợ người thì thôi, còn ở đó cản trở.

“Long tộc chúng ta từ xưa đến nay đều có một quy củ, chỉ có người đã sinh hạ long tử mới có thể trở thành kẻ bầu bạn với long nhân suốt đời.” Long vương không hề để ý tới đứa con bất hiếu kia, ngược lại hướng Phương Khảm giải thích.

“Ta chỉ là một phàm nhân bình thường, các người tìm người khác đi. Thù của ta cũng đã báo, lão nhân gia người nhanh mang theo *** long này đi đi.” Phương Khảm vẫn như trước, trả lời lạnh như băng. Nhìn thấy bộ mặt Ngao Lan bầm tím, tâm lý hậm hực mấy năm nay cuối cùng có chút vui sướng. Hắn cũng không phải người keo kiệt, báo thù xong, cả người liền bình tĩnh lại.

“Ân con dâu, long tử không phải dễ dàng sinh hạ như vậy, long tộc đời thứ nhất thế cũng không có thể được đến một đứa. Người có thể sinh hạ long tử, liền chứng minh người là vợ Lan Nhi, đây là trời định, ai cũng

không thay thế được.” Long vương như trước tận tình khuyên bảo, tìm được một đứa con dâu thật không dễ dàng a.

“Vì cái gì ta phải tin tưởng lời nói hoang đường của người!” Phương Khảm trừng mắt.

Lão long vương than thở, nước mắt không khống chế được rơi xuống, dọc theo những nếp nhăn trên mặt ào ào chảy xuống.

“Ai, con dâu. Nếu người không muốn cũng không có biện pháp, chính là Long nhi đáng thương.” Long vương run rẩy lấy tay lau nước mắt, sau ống tay áo trộm nhìn sắc mặt Phương Khảm, lại cúi đầu, ai ai gào khóc: “Thượng đế đối long tộc chúng ta rất cảnh giác, quy củ rất nghiêm, không có huyết thống của song thân long tộc không thể nhập gia phủ, một khi bị thiên giới phát hiện sẽ thượng trăm long thai a. Ta cũng bất đắc dĩ. Nhìn thấy ngoan tôn. Đau lòng a. Ta thật sự là mệnh khổ, mấy đứa con đều bất hiếu, mấy ngàn năm đều không về nhà thăm ta lấy một lần, khó khăn lắm mới có một ngoan tôn. Nhưng không được không trợ mắt địa nhìn thấy hắc thượng trăm long thai.”

Long vương buồn rầu, vùi đầu trong ống tay áo rộng thùng thình khóc càng lúc càng lớn, trộm phun nước bọt ra tay chậm rãi đem vạt áo đều thấm ướt. Ngao lan ở một bên làm sao không nhìn ra kỹ xảo của hắn, cực kỳ khinh thường hừ một tiếng, lập tức bị trúng một cước không chút khách khí của lão long vương.

“. Trăm” chữ này nghe xong thật đáng sợ.

Phương Khảm nhin không được hít một hơi lạnh khí, thân thể loạn choạng , sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Từ lão nhân đừng đóng kịch nữa, ta xem hắn mong còn chẳng được, mất đi đứa con mọi người đều tự tại chút.”

Ngao Lan không kiên nhẫn nhíu mày, dây thừng trên người cọ vào da hắn , đau rát, nhức nhối. Miệng vết thương trên người đều nhắc nhở hắn, phạm nhân trước mắt này là thô bạo như thế nào, làm sao có thể so sánh với xích kinh tử kiều mỹ diệu ngoan, quả thực là khác nhau một trời một vực. Cho dù hắn sinh long tử, cùng hắn sống? Chẳng phải là tự chuốc khổ sao?

“Câm miệng! Ta không giống người !” Một câu nói một lần nữa châm lên lửa giận của Phương Khảm, máu toàn thân đều kích động sôi trào lên. Hắn cắn răng, chỉ vào Ngao Lan nói: “Không phải là chỉ cùng *** long này chung sống thôi sao!”

Vì long nhi, hắn nhẫn!

Nhưng cũng đừng nghĩ hắn thật tốt !

“Ân con dâu, người đồng ý !”

Long vương mừng rỡ, hít hít cái mũi, giả mù sa mưa dùng nửa ống tay áo chà lau ‘nước bọt’ ở khóe mắt.

“Long nhi cần song thân.” Phương Khảm lạnh lùng nhìn ngao lan, tuy rằng lễ đính ước này tuyệt không làm hắn sống khá giả trong tương lai: “Nhưng là.”

Nhưng là y, một phạm nhân như thế nào có thể làm cho một cự long ngày ngày bay lượn sẽ ngoan ngoãn nghe lời? Tròng mắt y khẽ chuyển, ánh mắt thủy chung nhìn long vương cùng Ngao Lan.

Ngao Lan miễn cảm nhận thấy được ánh mắt này thật không tốt, tóc gáy thẳng dựng thẳng, không hiểu sao lại rùng mình.

Long vương lập tức hiểu ý, cười hì hì dùng thanh âm run rẩy đặc biệt nói: “Ân con dâu, người yên tâm ta sẽ đem pháp bảo để lại, nghiệt súc này cần nghiêm khắc quản giáo, về sau liền giao cho người .” Dứt lời ngón tay khinh đạm, từ trong lòng ngực lấy ra một cái hộp gấm màu hồng, đặt trên nạm vàng.

Ngao Lan vừa thấy, sắc mặt nhất thời thành đèn kéo quân hoa, lúc xanh lúc tím, như chuột nhìn thấy mèo, bỗng nhiên muốn trốn. Đáng tiếc hắn quên dây thừng đang buộc trên người, vừa động, lại nặng nề ngã trên mặt đất.

Không có hứng thú để ý thăm trạng hiện tại của đứa con, khóe miệng long vương loan loan, vui sướng khi thấy người gặp họa, chậm rãi mở ra hộp gấm làm Ngao Lan hoảng sợ.

Khói trắng vẩn vút từ trong hộp bay ra tạo thành những đường cong quán quanh, mùi vị giống như hương rượu ngon ôn thuận dẫn dụ nhân tâm lay động. Đợi cho sương khói bay đi, Phương Khảm tập trung nhìn vào, chỉ thấy một viên thuốc đen bình thường đến không thể bình thường hơn lẳng lẳng nằm trong đó.

Long vương đắc ý hất cằm, giống như lang trung giang hồ buôn bán thuốc mỡ, hưng trí bừng bừng mà hướng Phương Khảm nói về viên thuốc.

“Đây là bảo khố của long tộc chúng ta, kêu Tử Lộ Tâm Pháp hoàn. Long tính hi ***, truyền thuyết kể rằng thái tổ long tộc từng rất thích trêu hoa ghẹo nguyệt, cho nên thái tổ phụ nhân liền nghiên cứu chế tạo ra viên thuốc này, chuyên môn dùng để quản lý nửa người dưới của long tộc. Rất hữu hiệu!” Long vương thở dài, lòng cũng sợ hãi nhìn viên thuốc đen nhánh trong tay, lúc đầu năm nào hắn cũng phải ăn không ít thuốc này. (Chi Chi: cái tộc này có gen di truyền lạ nhĩ =.=)

Ngao Lan lập tức ồm ồm kêu la, xem bộ dáng khẩn trương kia như là có người muốn giết cả nhà hắn.”Tử lộ nhân, chính người chịu khổ thì thôi mang con người xuống nước cùng làm gì! Ô.”

Còn không có mắng xong, liền bị Phương Khảm kẹp cằm, không tự chủ được mở miệng ra. Luôn luôn phong lưu tiêu sái, ngang ngược, long cữu lúc này mặt nghẹn thành màu đỏ tím, hắn dùng hết sức cắn chặt khớp cằm, kháng cự muốn đem đầu ngón tay Phương Khảm cắn đứt. Phương Khảm không chút sứt mẻ, giữ chặt cằm hắn, khí lực lớn một cách thần kỳ. Ngao Lan ngơ ngơ a a giãy dụa hồi lâu, một chút cũng không thấy tác dụng. Hắn hận chết dây thừng đang cột trên người, nếu không phải bị nó sở chế, hắn sớm đem Phương Khảm đánh cho răng rơi đầy đất.

Phương Khảm cầm lấy cái gọi là bảo khố của long tộc, hắc hắc xấu xa cười, đối với hắn mà nói chỉ cần có thể làm cho *** Long trước mắt này thần màu đại biến gì đó đều là tốt. Huống chi, nghe long vương miêu tả, được này sẽ làm chết tiết long này không thể cử động, kia thật sự là rất rất tốt.

Phương Khảm trong lòng một trận sáng khoái, quay đầu, trong ánh mắt thương xót giả mù sa mưa của long vương, không để ý Ngao Lan kháng nghị liền nắm cái miệng của hắn cưỡng ngạnh đem được quán đi xuống. Long vương một bên chớp chớp mắt, thấy hết thấy, trong mắt nháy lộ ra vui sướng quang mang.

Ông trời ở trên, hắn cũng không có nói dối, chính là hơi che giấu một ít được tính. Long thái tổ phụ nhân phát minh được này, muốn quản nửa người dưới của trượng phu là không giả, nhưng là hai người chung quy là vợ chồng, trượng phu không cử (ấy ấy í~)thê tử làm sao có thể hạnh phúc đâu? Cho nên được tính này là ở chỗ, trượng phu chỉ có thể đối duy nhất một đối tượng — thê tử động dục, không hơn.

Ngao Lan chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, một hơi không thể đi lên, thiếu chút nữa bị viên thuốc chết tiết này làm nện đến chết. trong tiếng kịch liệt ho khan, viên thuốc kháng kháng một mực không thể vãn hồi chảy xuống khoang bụng, hóa thành một phần thân thể. Ngao Lan sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn Phương Khảm tràn ngập oán hận.

Phương Khảm trong lòng chấn động, nhếch miệng, đem chút áy náy vừa mới nở ra bóp chết trong vô hình. Hắn không chịu thua quay mắt lại trừng, yên lặng tự mình tiếp sức, đối phó với *** long nam nữ cũng như vậy, xem như tiện nghi cho hắn, tuyệt không quá phận. Đúng, tuyệt không quá phận!

Tuy là nghĩ như vậy, nhìn thấy thảm trạng hiện tại của Ngao Lan, tâm ý vẫn là trừng xuống, động thủ cời trói cho Ngao Lan.

Cho dù thân thể được tự do, tâm tình bị khuất nhục cũng không dễ dàng quên đi như vậy, Ngao Lan cắn giận từ trên mặt đất bò lên, cao ngạo phũ phũ bụi đất trên quần áo tơ lụa, hừ một tiếng, trong đầu như trước tức giận không thể bình tĩnh.

“Lan nhi, người ngày sau sẽ cùng vợ người hảo hảo sống.”

“Mơ tưởng!” Ngao Lan lớn tiếng rít gào, lửa giận cháy sạch hai mắt đỏ đậm, ngón tay buộc chặt chỉ vào Phương Khảm, gân xanh dữ tợn nổi lên xung quanh huyết Thái Dương: “Ta cảnh cáo ngươi, đừng nghĩ đi vào Cửu Giang thủy phủ của ta nửa bước!”

“Nghịch súc, ngươi nói gì vậy!” Long vương lập tức thổi râu trừng mắt đứng lên.

Ngao Lan nghe vậy sắc mặt trầm xuống, liếc Phương Lhảm một cái, trong ***g ngực tràn đầy tức giận, nặng nề thở hổn hển phun trào, nhưng nhớ đến lão cha còn đang ở đó, không nên phát tác, buồn rống một tiếng, phẩy tay áo một cái, trên mặt đất lưu lại một hố nhỏ sâu một trượng, hóa thành lại long thân bay lên không trung mà đi.

“Nghiệt súc, mau trở lại!”

Long vương vừa vội vừa giận, đuổi theo vài bước, khéo mắt bỗng nhiên thoáng nhìn Phương Khảm ôm lấy Phương long trở về, thầm nghĩ trong lòng không tốt, chà chà chân, chạy nhanh theo đi lên.

“Ăn con dâu! nghiệt súc kia. Người đừng giận, ta đây đuổi theo hần!”

“Lão nhân gia.” Thanh âm Phương Khảm tràn ngập mệt mỏi: “Chúng ta phụ tử hai người vẫn như vậy cũng rất tốt, ngài không cần lo lắng, long nhi là tôn tử của ngài, ngài tùy thời đều có thể đến đây thăm hần.”

Trải qua một ngày đầy sóng gió, Phương Khảm chỉ hy vọng quay về căn phòng nhỏ nhỏ của mình hảo hảo nghỉ ngơi.

Hần thật không ngờ sẽ có ngày gặp lại *** long kia, bạo biến hần một chút sau, nguyên bản lo lắng trong lòng giống như mở ra một cái cửa, oán khí động lại trong ***g ngực chậm rãi biến mất.

Oán? Oán ai đây. Là oán *** long trúng xuân dược lấy mình tiết hỏa, hay là thôn nhân vứt bỏ hần ở nơi hoang sơn dã lĩnh? Lâu dài tới nay hai mối hận giao tạp ở trong óc, mỗi đêm mơ tưởng cũng không thôi trần trọc, thật lâu không thể ngủ. Vào ban đêm yên tĩnh, nỗi khổ lại dâng lên trong lòng y. Oán trời, oán đất, oán chính mình.

“Này không thể được, này không thể được!” Long vương liên tục xoa tay, hé ra nét mặt già nua đỏ bừng, hần trái lo phải nghĩ, thở dài, vội không ngừng dặn dò Phương Khảm: “Ăn con dâu à, người trước tiên ở nơi này chờ. Ta nhất định sẽ làm cái tên nghiệt súc kia quay lại tiếp các người.”

Dứt lời, nhảy lên chín tầng mây, theo tung tích nghiệt tử mà đi.

4. Chương 4

Phụ tử cùng lặng lẽ nhìn long ảnh biến mất, sắc trời tối sầm xuống, nắng chiều dần buông, vạn điệu bay về, bốn phía lập tức an tĩnh lại, ngay cả thanh âm côn trùng cũng không thể nghe thấy.

“Lan Lan đi rồi, ông nội cũng đi rồi.” Phương Long dựa vào người Phương Khảm, rầu rĩ nhìn khoảng không trước mắt.

Cuối cùng, một đạo sáng mờ biến mất sau dãy núi cao, ánh trăng như phủ một tấm lụa mỏng lên màn đêm, vạn vật cũng dần chìm xuống.

Tâm Phương khảm cũng vậy.

“Long nhi muốn cùng đi với bọn họ sao?”

“Không, con muốn ở cùng phụ thân, con là bé ngoan mà.” Phương Long trả lời thật rõ ràng, giống như là đang muốn chứng minh mình rất ngoan, chu môi lên thơm chụt một cái, đầy đầy nước miếng lên mặt cha hần.

Phương Khảm nhếch môi, nở nụ cười. Áp lực trên vai lập tức biến mất, tâm tình cũng thoải mái lên.

Có đứa con như vậy, còn cầu gì nữa?

Ban đêm đến, gió lạnh đột nhiên thổi, côn trùng liên tiếp kêu râm ran. Trong sương phòng, nơi nghĩa trang không ngừng truyền ra tiếng của Phương Long cùng tiếng cười sang sảng của Phương Khảm, một cảnh tượng hoà thuận vui vẻ.

Ở chỗ tối kia, một ánh mắt màu hổ phách không nhúc nhích, nhìn chăm chú vào cảnh tượng trong sương phòng, rần lục nho nhỏ không thể nói rõ mình là ghen tị hay là gì, trong đầu một mảnh ê ẩm. Hắn ở trong gió lạnh rụt lui đầu, lúc lắc đuôi quyết định trở lại ổ của mình.

Một trận lệ phong thổi đến, một bóng đen như ẩn như hiện trong rừng cây cối lướt qua, đi đến đâu đều lưu lại một mặt sương lạnh, rần lục run lên, lớn tiếng kêu gọi: “Thanh Phong huynh, Thanh Phong huynh!”

Vừa dứt lời, giữa không trung liền xuất hiện một gió lốc kì lạ, xoay tròn rồi quay đầu lại. Cuối cùng dừng lại trước mặt rần lục, biến thành hình, lộ ra khuôn mặt thật.

Chỉ thấy người này nhìn như mười lăm mười sáu tuổi, một thân y phục tơ lụa hồng, một thân ngọc cốt băng thanh, nõn nà trắng tuyết. Khuôn mặt đại mỹ nhân, hé ra miệng anh đào, mắt như làn thu thủy, mi như núi đại, thân như cành liễu mảnh mai, mái tóc đen thật dài bện thành một chùm, quấn quanh trên thân mình trong suốt như rần lục. Nhưng làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên hơn cả, là trên tay hắn thể nhưng quần Lan Hoa Chỉ.

“Úc, là Trúc huynh a, ta đang muốn đi nghỉ trang tìm người đây? Thủy Nguyệt quân mỗi ngày tính toán, năm nay nơi đây sẽ đại hạn. Người nên nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng.”

Thanh Phong nâng cằm, thanh âm trong trẻo, nhưng lạnh lùng nói ra ý đồ mình đến đây. Hắn chớp một bên mi, tròn mắt đạo qua một vòng, suy nghĩ tại sao không thấy bóng dáng rần lục. Bỗng nhiên khóe mắt liếc nhanh một cái, cúi đầu xuống, đánh giá bộ dáng chặt vật của rần lục trên cỏ, rốt cục nhìn không được che miệng khanh khách cười không ngừng.

“Trúc đệ, người như thế nào biến thành bộ dáng này? Cứ như là tổn hại đạo hạnh mấy trăm năm rồi ấy. Nên sẽ không phải là vì Châu muội tu hành mà mệt đi.” Thanh Phong trào phúng, giả bộ nhìn xung quanh. Sau đó lại chớp một bên mi, phát hiện có chút không thích hợp, Lan Hoa Chỉ bắn ra, lạnh lùng nói: “Sao không thấy Châu muội đâu?”

Đồ ẻo lả! Rần lục âm thầm nguyên rửa Thanh Phong. Hắn như thế nào không biết Thanh Phong vẫn vì lúc trước Châu muội cự tuyệt hắn mà canh cánh trong lòng, những năm gần đây, y vào thân phận người hầu Thủy Nguyệt quân mà không ngừng đối bọn họ vênh mặt, hất hàm sai khiến. Nhưng thời gian đã trôi qua lâu rồi, y nghĩ đến tình cảnh mình bây giờ, Thanh Phong giống như thanh cọc cứu mạng của hắn, nên cũng không muốn cùng hắn so đo cái gì. Lập tức trưng ra vẻ mặt đau khổ, than thở hướng về phía Thanh Phong nói ra nỗi khổ tâm.

“Ai, Thanh Phong huynh có điều không biết. Ta cùng Châu muội gặp chuyện, Chu muội ba năm trước đây đã hương tiêu ngọc vãn(kiểu như là người đẹp nhưng lại chết yểu), tu vi của ta tổn thất gần nửa, ngay cả nhà cũng bị một con rồng cùng một người chiếm lấy.” Nam nhi không thể rơi lệ chính là chưa tới lúc quá thương tâm, nói xong rần lục nhìn không được rơi lệ là chã.

“Đây là có chuyện gì?”. Thanh Phong hoảng hốt, giấu đi khuôn mặt tươi cười. Rần lục lập tức thêm mắm thêm muối mà đem chuyện khi Phương Long sinh ra mang theo sấm chớp, còn có biến cố phát sinh lúc sau, như thế như thế nói một phen, Thanh Phong sắc mặt đại biến, Lan Hoa Chỉ cũng quên nuốt.

“Đây chính là đại sự, ta phải bẩm báo Thủy Nguyệt quân.”

Nếu để Phương Long này phá hủy đại sự của Nguyệt quân cũng không được.

Nghe xong, Thanh Phong rời đi. Rần lục như thế nào có thể buông tha cho cái cọc cứu mạng cuối cùng này? Hắn xông lên, mặt dày bò lên mắt cá chân Thanh Phong, một phen nước mắt nước mũi cầu xin.

“Ai nha, Thanh Phong huynh. Lão đệ ta ngày ngày bị ma long kia khi dễ, khổ không nói nổi, người đi xin chỉ thị của Thủy Nguyệt quân, nếu người không sớm đi, cái mạng nhỏ của ta sớm sẽ bị ma long ngoạn chết mất thôi!” Từ ngày long sinh ra tới nay, hắn không có một ngày không sống trong nước sôi lửa bỏng, ngày ngày bị cái tên tiểu thí long kia làm món đồ chơi không bóp thì nặn. Cứ như vậy kết quả là hắn đích ăn cũng không có hứng, vài năm trở lại đây thân rần ước chừng gầy đi một vòng, vẩy cũng rớt vài phiến. Thật sự là thể thảm.

“Như vậy.” Thanh Phong mặc dù không thích rần lục này, nhưng xem như nể mặt mũi Châu muội đã chết, vẫn là động lòng trắc ẩn. Nhân châu của hắn bỗng xoay động, nảy ra ý hay.”Ta đây giúp lão đệ

một phen.”

” Giúp như thế nào?”

Thanh Phong thần bí cười cười, bắn đạn ngón tay, trong mắt hiện lên bảy phần khinh miệt, ba phần hưng phấn.

“Nhân loại thực rất ngu muội, chỉ cần kích động một chút.”

Đồng thôn dưới chân núi sao?

Sáng sớm, một đạo sĩ từ bên ngoài tới, tự xưng không gì làm không được, thông cổ kim biết, thiên mệnh có chút linh nghiệm.

Năm nay có chút kỳ quái, mùa mưa đã qua hơn nửa, trời lại chậm chạp chưa cho mưa xuống, mắt thấy sông nhỏ trước thôn dần khô cạn, hiện ra lòng sông khô nứt, đất vườn mỗi ngày qua khô héo, trong thôn trần ngập không khí nóng, nhìn thấy đạo sĩ thần tiên như vậy, như thấy Bồ Tát cứu mạng.

Đạo sĩ cũng như là lương trước được sự việc, cầm kiếm gỗ múa may vài cái, liền rơi xuống vài giọt mưa. Chính là không bao lâu liền ngừng. Trong lòng mọi người nóng như lửa đốt, nghĩ đến đạo sĩ ngại thiếu tiền, gom lại một chút, miễn cưỡng góp thêm mấy đồng, nhưng đạo sĩ kia lắc đầu cự tuyệt, nói nơi này có quái vật gây hạn hán, cho nên cầu mưa không có hiệu quả, chỉ cần loại bỏ quái vật gây hạn hán kia, mùa mưa không cầu liền đến.

Phụ cận có quái vật gây ra hạn hán! Trong thôn mọi người bàn tán xôn xao, lòng đầy căm phẫn, mài đao soàn soạt, kêu la muốn đem quái vật gây hạn hán kia thiêu sống. Vào ban đêm, trưởng thôn đem tất cả tráng niên nam tử tụ tập một chỗ, ăn uống no say. Đợi cho cơm rượu no nê, mọi người mang theo hào khí có vài phần men say, giong cây đuốc, theo chỉ thị của đạo sĩ lặng lẽ vào núi, đi vào nghĩa trang tiêu diệt quái vật gây hạn hán.

“Xà xà, người ở nơi nào?”

Bốn tiểu trảo của Phương Long lắc lắc đi loạn, cái đuôi vung vung, mắt thì nhìn chăm chăm mặt đất, khi thì ở trong bụi cỏ xục xạo. Không có xà xà, trong lòng hắn không thoải mái, ngẩng đầu nhìn trời, trăng đã lên đến đỉnh đầu, nếu còn đi xa hơn nữa, phụ thân sẽ lại dùng gậy trúc đánh vào mông hắn.

“Xà xà mau ra đây, cùng ta đi ngủ ác!” Phương Long đề cao thanh âm, có chút không kiên nhẫn.

Âm thanh vang vọng trong rừng cây xuyên qua màn đêm, đá, cây cỏ lại quay trở về chỗ tại Phương Long. Phương Long kim lòng không được rứt đầu, thật cẩn thận quan sát. Đêm nay rừng cây im lặng quỷ dị, hơi thở ngán ngán nhẹ nhàng theo lỗ mũi thở ra, liền biến thành khói trắng xóa, lượn lờ hướng về phía trước bay lên bốn phía. Khí hậu này, ban đêm trong núi tuy rằng lạnh, nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ lạnh đến độ như thế này.

Hơi thở thành sương.

Phương Long tò mò nhìn khói trắng do chính mình phun ra, vươn móng vuốt lung tung quơ một cái, đánh tan mặt khói trắng kia, nhận không được khanh khách nở nụ cười.

Trong bóng đêm tựa hồ có người cực kỳ khinh miệt hừ một tiếng.

Phương Long dựng cái lỗ tai lên, quay đầu lại, nghe ngóng thanh âm.

Thình lình, một cỗ gió lạnh thổi qua bên tai Phương Long, lưu lại hoa ngân nhợt nhạt. Máu đỏ tươi lập tức chảy ra, nhuộm đậm thành một màu hồng chói mắt. Phương Long gắt gao nhìn chăm chăm bóng người hiện ra giữa cuồng phong, tất cả lực chú ý của hắn đều tập trung ở vật xanh biếc quen thuộc mà bóng đèn đang cầm trong tay.

“Xà xà là của ta !” Phương Long nổi giận dùng đuôi quất cái đuôi, hắn không rõ vì sao xà xà lại ở trong tay quái vật này, lại vẫn không nhúc nhích. Hắn bất an thử nha, trong cổ họng phát ra long ngâm, cảnh cáo đối phương nhanh đưa xà xà lại.

“Của người?” Thanh Phong cười nhạt, toàn thân tao nhã hóa thành một cỗ gió mát, lướt qua ngọn cây.

Con rần rức giận đến gào khóc kêu to, trên núi này trừ bỏ phụ thân, có ai dám bắt kính với hần ba phần? Lần đầu tiên gặp được kẻ dám can đảm khiêu khích quyền uy của hần, Phương Long quả thực giận đến sôi lên, thề phải cho cái tên kia biết tay. Một hơi hít sâu, hần cũng không nghĩ ngợi lát nữa phụ thân có thể hay không đánh vào mõng, thân nhảy lên, theo hướng Thanh Phong đuổi theo.

“Long nhi?”

Phương Khảm đi tới tìm người chỉ thấy được hai bóng đen chợt lóe mà qua, vài lọn tóc vì ngọn gió thổi qua mà bay lên, che khuất ánh mắt. Đợi cho hần vượt tóc qua, định nhân nhìn xung quanh, hai bóng đen đã sớm vô tung vô ảnh. Phương Khảm bắt đắc dĩ chống thắt lưng, thở dài. Phương Long mỗi đêm trước khi đi ngủ cũng không an phận. Phương Khảm thở dài, quay về phòng cầm cái ghế đẩu, xắn lên tay áo, đặt mõng ngồi ở cửa, bộ dáng hệt như một người canh giữ cửa. Nghĩ đến đợt lát nữa thăm trạng Phương Long bị đánh, nước mắt nước mũi bay tứ tung, Phương Khảm nhin không được nở nụ cười, trong lúc vô tình nhưng lại đem bộ dáng mặt mũi bầm dập của người nào đó so sánh. (Chi Chi : trùi ui sao lại gở mồm thế cơ chứ)

Kỳ thật. Phụ tử bọn họ không phải giống nhau bình thường.

Phương Khảm lắc lắc đầu, đem *** long kia từ trong đầu vớt ra.

Nhưng càng cố không nghĩ đến, hình ảnh *** long kia lại càng rõ ràng. Mất phượng ngã ngón kia tựa tiểu phi tiểu ở trong đầu lắc lư, Phương Khảm hơi hơi đỏ mặt, lúc ấy bởi vì tức giận mà không có ý muốn bận tâm, hiện tại hồi tưởng, kỳ thật. Bộ dáng *** long kia kì thật rất nam tính. (* cười nguy hiểm*)

Ta đây là trúng tà gì a?

Đột nhiên phát hiện ý nghĩ của chính mình, Phương Khảm kinh ngạc, lập tức xanh mặt, ý đồ đem ý nghĩ quỷ dị kia đánh bật ra khỏi óc.

Phương Long ghen đỏ mặt, sử dụng hết sức bình sinh đuổi theo phía sau Thanh Phong, tứ chi long rất nhanh, cơ hồ nhìn không thấy vận động. Cảnh vật bốn phía sượt qua, bỏ lại phía sau rất nhanh. Tuy nói như thế, thân ảnh quỷ mị của Thanh Phong, vẫn như ẩn như hiện ở phía trước, hần như là cố ý, đi một chút lại dừng lại, thỉnh thoảng định thần quay đầu lại, nhìn xem Phương Long có tiếp tục theo sau không.

Bị đùa bỡn như thế, Phương Long nổi giận lôi đình, nghiến răng nghe kèn kẹt. Hai người ở trong núi lướt qua, Phương Long bị lửa giận đốt đỏ con mắt không có phát hiện bọn họ bay nhanh, tiếp cận một đám khách không mời mà đến.

Không trung hắc ám nhiễm một mảnh hồng quang, giống ánh nắng khi chạng vạng lộng lẫy mà sáng lạn, mang theo lí trí xao động, che kín vẻ lo lắng về điềm xấu. Một hàng đuốc dài dọc theo sơn đạo uốn lượn chiếu ra hồng quang, ánh kim hồng chói mắt, mặt mỗi người đều đỏ, nhiệt khí mạnh mẽ chậm rãi từ khuôn mặt lan tràn tới toàn thân. Bọn họ vào nơi hoang sơn dã lĩnh này đã cảm thấy bất an, nhưng nhìn đến những người đồng hành bên người lại cảm thấy được hào khí hàng vạn hàng nghìn, không gì làm không được. Một đám người ngẩng đầu hùng dũng oai vệ tiến vào bên trong núi.

Hàng dài này tiếp cận Phương Long càng ngày càng gần.

Phương Long không nghi ngờ vẫn tiếp tục đuổi theo, Thanh Phong lại giả dối nở nụ cười.

Một cái thân xác của thần long, đáng tiếc thiếu một bộ não. Thanh Phong khinh miệt nghĩ, bày ra Lan Hoa Chỉ tạo nhĩ, trầm trụ một hơi, tay áo dài tung bay, cả người hóa thành một trận cuồng phong, tinh lực dồi dào mà hướng tới đám người trước mặt phóng đi. Đột nhiên thân ảnh biến đổi, ở gần mặt đất mà chuẩn chuẩn lướt nước(hơi hợt), ngay sau đó biến mất trong sương đêm mờ mịt.

Mọi người đang tỉnh tỉnh mê mê chỉ cảm thấy một trận cuồng phong thổi qua, liền đuổi theo. Sau đó không hẹn mà gặp Phương Long.

Phương Long dọa nạt, trước mắt hừng hực một ngọn lửa vừa lúc che ở phía trước, hần nhất thời thu không được thể đi, vội vàng rẽ sang bên trái, đầu đụng vào cái cây bên cạnh, phát ra một thanh âm thật lớn, đánh rơi xuống một chiếc lá non nửa màu vàng, nửa màu lục.

“Người nào! Mau ra đây.”

Đám người chấn kinh không nhỏ, cùng la to lên. Sau một lúc lâu, mấy người gan lớn một chút mới cầm lấy cây đuốc, cẩn thận đi tới, quay đầu nhìn xung quanh một chút.

Xung quanh không thấy được gì, chỉ thấy một tiểu thú giống như xà bình thường, dùng móng vuốt kín vảy ôm kín đầu, run rẩy dưới tàng cây. Nó giống ngựa nhưng không phải ngựa, giống hươu mà không phải hươu, trên đầu còn có ba cục u nhỏ, vừa thấy là biết không phải động vật sơn dã bình thường. (Chi Chi : làm ơn đi, người ta đây là rồng đây =.=)

“A! Quái vật gây hạn hán xuất hiện !”

Một thôn dân hét rầm lên, kinh hoảng đến mức không dám nhìn đến tột cùng là gì, đã đánh rơi cây đuốc, ngã chạy về phía đội người. Đám người xông xáo một trận, cuối cùng trưởng thôn ra mệnh lệnh, nắm chặt vũ khí trong tay tạo thành nửa vòng tròn vây quanh tiến lên.

Phương Long dưới tàng cây ôm lấy đầu bị cụng đau, ánh mắt chớp đã chảy ra nước mắt. Ô ô, trên ót nổi lên mấy cục u, vừa hồng vừa đau . Hắn bủ môi , đang muốn chạy về nhà cho phụ thân vù vù, lại phát hiện chung quanh tràn ngập không khí bất đồng, khẩn trương.

Hết nhìn đông tới nhìn tây, phát hiện một đám người không chậm rãi hướng về phía hắn xúm lại, biểu tình trên mặt bọn họ cũng không thiện ý. Tuy rằng hắn bắt quả là một ấu long, nhưng trời sinh giác quan thứ sáu của thần thú cảnh báo cho hắn biết có nguy hiểm.

Nước mắt Phương Long lập tức ngừng chảy, vẩy phản xạ căng cứng lại.

“Yêu quái!”

Trong đám người một trận ồn ào, mỗi một âm thanh đều là run rẩy. Trong ánh mắt thôn dân tràn ngập căm hận, nhưng nhiều hơn nữa chính là sợ hãi, bọn họ khẩn trương xiết chặt vũ khí trong tay, nhón nháo , thúc giục người bên cạnh, chân mình thì bước được nửa bước lại lui trở về.

Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người có ý đồ không tốt như vậy, Phương Long có chút khiếp đảm, nhưng vẫn là vững vàng bày ra một bộ mặt ra vẻ trấn định, rít gào:

“Ta không phải yêu quái!”

Những lời này hiển nhiên không thể làm mọi người tin phục, sợ hãi trong mắt bọn họ càng sâu.

Quả nhiên là yêu quái, cứ nhiên sẽ nói tiếng người!

Trong đầu bọn họ, ý nghĩ trăm ma trừ yêu càng thêm kiên định .

“Đánh chết yêu quái.”

Trong đám người không biết là ai kêu một tiếng, thôn nhân như được cổ động xông lên, thanh âm ứng hòa vang lên liên tiếp, giống sóng thần mãnh liệt mà đến, cơ hồ đem thanh âm nhỏ yếu của Phương Long hoàn toàn đánh tan.

“Đánh chết hắn!”

“Đánh chết hắn!”

Tiếng gầm cùng ánh lửa hồng thẳng thấu tận trời. Quang mang của cây đuốc đỏ sẫm chiếu rọi xuống mỗi lưỡi dao sắc bén, thậm chí mỗi một ánh mắt đều phản xạ ánh sáng màu huyết tinh.

Phương Long gì cũng không có làm sai a. Phụ thân không phải đã nói chỉ có làm sai mới bị đánh sao?

Ủy khuất, các ý niệm cứ thế ở trong đầu Phương Long không ngừng bồi bồi. Quay đầu lại nghĩ muốn tìm kiếm đáp án, lại phát hiện phụ thân không ở bên người. Mà bên người, giờ phút này, là một đám thôn nhân như lang như hổ.

Nhìn đến trên mũi đao nhọn, Phương Long cảm thấy khẩn trương, sâu trong yết hầu phát ra âm kêu uy hiếp đã không thể che dấu kinh hoảng trong mắt, chính là long tộc kiêu ngạo không cho phép hắn biểu lộ

ra một tia khiếp đảm, cho nên, tuy rằng tứ chi bị đánh, nhưng hấn vẫn là chặt chẽ đứng trên mặt đất, vô tình khiêu khích những con người tay cầm hung khí này.

Mọi người cùng Phương Long giằng co , hình thành một vòng vây, một chút cũng không dám lơ lửng. Phương Long dựa lưng vào đại thụ, khăn trương vẩy vẩy đuôi, gầm rú, phô ra răng nanh trắng đầy. Song phương đều đang chờ đợi cơ hội ra tay.

Đột nhiên một trận lệ phong thổi qua. Ngay sau đó trong đám người phát ra kêu thảm thiết, một nam tử thân hắc y ma xui quỷ khiến té ngã trên mặt đất, bị đao của chính mình cắt vỡ yết hầu, chảy ra một mảng huyết. Biến đổi này khiến tất cả mọi người sợ ngây người.

Phương Long cũng mặc danh kỳ diệu, mùi máu tươi gay mũi khiến hấn rất khó chịu.

Có đại hán đẩy đám người ra vọt lên trước, miệng bi bi thiết thiết hô tên hắc y nam tử, đến khi đến bên người, lại phát hiện hắc y nam tử đã không còn hơi thở.

Quá đau buồn, đại hán khóc to vài tiếng, mất đi lý trí, ánh mắt cừu hận hướng về phía Phương Long vô tội.

“Yêu quái! Lão tử muốn giết ngươi báo thù cho Kim đệ !” Một tiếng rống to, đòn gánh bát khẩu thô hướng đầu hấn đánh xuống.

Phương Long hoảng sợ, vội vàng tránh đi đòn gánh, trở đuôi đánh ngã đại hán lỗ mông này.

Đại hán ngã mông chống lên trời, một hồi lại đứng lên, lại xông lên phía trước, dùng sức chân đạp xuống một cái hố sâu.

Mọi người giống như lập tức tỉnh ngộ, đều cùng đại hán xông lên, bất chấp tất cả cầm nông cụ tiến đến, chém xuống đầu hấn.

Phương Long lúc đầu còn chống đỡ được, thậm chí cảm thấy như vậy trên trời trốn dưới né rất kích thích, dù sao phản ứng của long tộc, phạm nhân cũng thể so sánh được . Hấn vui vẻ, căn bản không nghĩ cách trốn thoát, thừa dịp lại đông quay bên này,tây chạm bên kia, đùa giỡn một đám thôn dân, khiêu chiến cực hạn của mỗi người.

Thôn dân bị chọc giận, phối hợp càng thêm ăn ý. né tránh , sau đó xông nhanh lên, một lúc sau, cho dù là Phương Long cũng đã kiệt sức.

Tốc độ né tránh của Phương Long dần dần chậm lại, vài lần đều là miễn cưỡng né tránh. Phương Long trầm nghĩ không ổn, buông ý niệm vui đùa trong đầu, cố sức hướng tới bên ngoài vòng vây phi ra. Nhưng là hấn đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để thoát đi, lần lượt bị tóm trở lại, mỗi người một đòn đánh xuống, giống như không có chừng mực.

Phương Long rốt cuộc không giữ cái gì long tộc uy nghi nữa, chặt vật đông trốn tây tránh dưới thái đao, đòn gánh bay tứ tung giữa không trung. Sau đó một thái đao hướng mặt hấn đánh xuống, Phương Long miễn cưỡng tránh đi. Lại không đề phòng, bên cạnh một sai đao bổ vào tiểu đuôi của hấn.

Phương Long rốt cuộc nhịn không được, oa một tiếng khóc ra.

“Cha a a a a!”

Tiếng sấm ầm vang long trời lở đất vang lên, phá vỡ cả vòm trời, như tiếng rống giận ngập trời. Sấm chớp múa may trong mây, cuồng bạo đánh xuống những phạm nhân bình thường, chiếu sáng cả tòa núi non.

5. Chương 5

Phương Khảm bất an, nghe ngóng tiếng sấm trong mây đen, lòng căng thẳng, cảm thấy được đã xảy ra chuyện gì.

“Phụ thân a a a a!”

Trên núi, làn gió lạnh ban đêm quanh co, ầm ầm mang đến tiếng khóc của trẻ nhỏ. Trong phút chốc, Phương Khảm nhảy dựng, tâm thần bỗng nhiên đại loạn.

Tiếng khóc ủy khuất từ xa đến gần, tiếp theo , một đạo bóng đen nháy mắt xuất hiện, tiếng khóc lớn lên.

Tiểu Long bỏ nhào vào trong lòng ngực Phương Khảm, lập tức hóa thành hình người, chính là cái đuôi kia như thế nào cũng không thu được, máu chảy đầm đìa, khiến người nhìn thấy rất đau lòng.

Tiểu Long gào khóc lớn hơn, nước mắt như mưa.

“Long Long không phải yêu quái ô oa oa
!”

“Long Long đương nhiên không phải yêu quái!” Phương Khảm trong lòng có chút bất an, hấn vỗ vỗ lưng Tiểu Long, ôn nhu dỗ dành . Tiểu Long hít hít cái mũi, nhân cơ hội đem cái đuôi bị thương ôm lấy đưa tới Phương Khảm xem qua.

“Đau đau, phụ thân vù vù!(thối í:”>)”

Một đạo cơ hồ thấy được xương, cái đuôi đã bị thương nặng vô lực run rẩy, nhìn phần da bên cạnh vết đao trông thật dữ tợn, một chút thịt đỏ tươi bên trong lộ ra bên ngoài. Máu tươi đỏ đậm theo miệng vết thương trào ra cuộn cuộn không ngừng, một hồi rơi xuống mặt đất lền hóa ra một đóa hồng mai.

Thế này là không được, mắt Phương Khảm trừng lớn , cuống quýt kéo xuống tay áo của mình, vụng về băng bó , nhiều lúc tay run rẩy lợi hại , nhưng không thể không cẩn trọng.

“Phụ thân không đau!”

Tiểu Long nhịn xuống nước mắt, cố gắng vỗ vỗ bả vai Phương Khảm.

Toàn thân Phương Khảm run rẩy, miễn cưỡng nở một nụ cười. Cuối cùng vẫn là nhịn không được, mắt đỏ ngầu rít gào một tiếng, bộc phát ra đến: “Ai làm như vậy?!”

Không đợi Tiểu Long trả lời, đáp án đã hiện ra trước mắt Phương Khảm.

Cước bộ hỗn loạn từ đầu đường vang lên, cây đuốc chói lọi từ trong núi tiến đến trước mặt, cả tòa núi đều bao phủ một màu đỏ. Thôn nhân càng ngày càng gần, trên mặt mỗi người đều khó nén hưng phấn tàn nhẫn, sải đao trong tay hàn quang lờ lờ nhiễm một màu máu đỏ tươi, không chỉ có chưởng mắt hơn nữa còn làm cho người ta sợ hãi.

Trong bóng đêm, tầng mây xoay quanh càng ngày càng dày, chỉ nghe thấy đỉnh đầu ầm vang một tiếng, Tiểu Long bắt chợt nghe thấy.

“Quái vật gây hạn hán trốn bên này! Mau cùng vào!”

Trường thôn hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang , dẫn theo đội ngũ, thỉnh thoảng lại kêu to vài tiếng cổ động, khiến cho thôn dân Ứng Hoà từng trận xôn xao.

Trận chiến mở màn báo cáo thắng lợi, đánh cho yêu quái chạy trốn chết, thôn dân hoàn toàn hưng phấn đứng lên, quên mất sợ hãi, niềm tin cũng tăng lên, kêu la, từng bước một tới gần.

“Di?”

Rốt cục có người phát hiện phía trước không hề sao lại thừa ra thêm một thân ảnh, đội ngũ chính giữa cử vài người đi tới, cầm cây đuốc chiếu loạn lên.

Phương Khảm trầm cúi mặt, lặng lẽ xoay người, đem Tiểu Long hướng phía sau che chở, dùng hơn phân nửa thân mình che khuất Tiểu Long, làm cho cái đuôi giấu ở chỗ có ánh lửa chỉ còn là cái bóng mờ.

Ánh lửa chói lọi chiếu rọi xuống, hé ra khuôn mặt quen thuộc vốn không nên xuất hiện, đầu lĩnh bỗng nhiên sững sờ, có chút mao cốt tung nhiên (sởn gai ốc).

“Phương Khảm?”

Thôn nhân phía sau nghe vậy, nhin không được tất cả đều tiến lên xem, thất chủy bát thiệt (bàn tàn, nhiều chuyện, lảm mồm) mà bắt đầu thảo luận.

“Phương Khảm? Đây là có chuyện gì?”

“Hắn không phải đã chết sao?”

“Đã chết như thế nào còn có thể ở trong này?”

Nghe thấy mọi người bàn tán thảo luận, Phương Khảm cũng không dám nhúc nhích, thân mình cứng ngắt nghênh đón tầm mắt soi mói đến từ bốn phương tám hướng, đem Tiểu Long giấu phía sau thật nhanh, nhanh đến cơ hồ phải khảm nhập thân thể của chính mình.

“Từ từ! Các người nhìn phía sau hắn!”

Đột nhiên trong lúc đó, trong đám người truyền đến một tiếng kêu la, Phương Khảm thầm nghĩ không xong, chính là đã không còn kịp rồi, tầm mắt các thôn dân toàn bộ tập trung phía sau y.

“Các người xem, hắn cư nhiên có cái đuôi!”

Như tiếng sấm giữa trời quang, câu nói chấn động một phen làm tâm tư mọi người nhất thời sợ hãi . Có mấy người gan lớn gơ cây đuốc, tiến về phía trước.

Phương Khảm cũng vô pháp ngăn cản, hắn lo âu hao hết tâm tư, giống một tòa núi bất động muốn ngăn cản mưa gió sắp đến. Cho dù như thế, cái đuôi Tiểu Long mang huyết vẫn là bại lộ dưới ánh lửa lay động.

Trong đám người không ngừng phát ra kinh hô, khẩu khí nhất thời nguội lạnh, run rẩy lui vài bước. Nhìn thấy ánh mắt phụ tử Phương Khảm hoài nghi dần chuyển thành sợ hãi.

Sự tình phát triển khiến Phương Khảm không kịp suy nghĩ, thôn nhân đã đem vũ khí nắm trước ngực, những vũ khí được cắt gọt cẩn thận tản ra hàn quang làm người nhìn vào cảm thấy lóa mắt.

Làm sao bây giờ?

Răng nanh của Phương Khảm cơ hồ muốn đem môi dưới cắn ra máu, cánh tay che chở Tiểu Long hơi run rẩy , ánh mắt cảnh giới đánh giá bốn phía, những con người sắp mất đi lý tính.

Ánh mắt thôn dân nhìn bọn họ càng lúc càng u ám, ủy khuất trong lòng Phương Khảm như kết thành đá, nặng nề đặt trong cổ họng hắn, phải đem hết toàn lực mới mở miệng được, hắn lớn tiếng biện bạch: “Đứa nhỏ này không phải cái gì yêu quái, hắn là long, hắn là long –!”

Phương Khảm đem hết toàn lực hét lên , hy vọng ai đó có thể nghe thấy.

Đáng tiếc thanh âm mỏng manh của hắn bị tiếng sấm ầm vang long trời lở đất lấn át hết.

“Hắn nói là long?” Trong thôn dân có người giễu cợt.

“Thiệt, lời yêu quái nói có thể tin sao, nghĩ chỉ cần phủ lên lớp da người chúng ta sẽ tin sao?”

“Đúng, cùng yêu quái một chỗ tất nhiên cũng là yêu quái!”

“Trời cũng đánh sét a, nhất định là vì hai yêu quái này!”

“Đúng, đúng vậy! Sau khi cái thứ này vào thôn chúng ta, nhiều việc xảy ra không ngừng, không phải yêu quái còn có thể là cái gì?”. Cái thuyết pháp này lập tức được ít người thôn Ứng Hoà hưởng ứng.

Phương Khảm mở to hai mắt nhìn, đại não nhất thời trống không, cả người giống như bị ngâm trong nước đá lạnh thấu xương tủy.

“Sét đánh đấy, trời sẽ mưa !”

“Chỉ cần giết quái vật gây hạn hán kia.”

“Ông trời cũng đứng về phía chúng ta!”

“Giết hai yêu quái này”

“Giết chết bọn họ trời sẽ mưa .”

Thanh âm của đám người một tiếng đều đánh vào đáy lòng Phương Khảm, giống vô số cánh tay liều mạng kéo hẳn xuống, không ngừng cho đến khi rơi vào hắc ám cô tịch rét lạnh kia.

“Giết quái vật gây hạn hán.”

Một đôi mắt mất hết lý trí nhìn lại, giống đôi mắt thú dữ nhìn con mồi của nó, lộ ra gai độc của bản thân.

Biết tình huống không ổn, Phương Khảm hét lên: “Long Long chạy mau, nhanh lên!”

Nghe thấy thanh âm của phụ thân nghiêm khắc như thế, tóc gáy Tiểu Long dựng thẳng lên, nhưng lại ngơ ngác đứng tại chỗ không biết làm sao.

“Chạy mau!”

Lòng Phương Khảm nóng như lửa đốt, một phen đẩy Tiểu Long, lập tức xông lên phía trước chặn lại mấy thôn dân.

Chân Tiểu Long cứng ngắc giống như không thuộc về chính mình nữa, nhờ lực đẩy loạn choạng đi về phía trước vài bước, cuối cùng bị cái đuôi làm ngã một cái, mông rơi phịch trên nề đất. Đám người kia hùng hổ xông lên phía trước, càng ngày càng gần, Tiểu Long sợ hãi đến khóc thét lên.

“Cha a –”

Tiếng sấm ầm ầm đáp lại sự sợ hãi của đứa nhỏ, đột nhiên bành trướng gấp đôi, vô số tia chớp phá mây mà đánh xuống, giống như loạn vũ quần ma (như một tốp người múa may??), đánh về phía tất cả vật còn sống.

Những người xông lên trước đột ngột ngã xuống, một đám người ôm thân mình đang cháy rực ở trên mặt đất co quắp. Ngọn lửa chung quanh tàn sát bừa bãi, ở trên người bọn họ nhảy múa, hung ác cắn nuốt sinh mệnh. Bọn họ đều đem thống khổ trước khi chết hóa thành những tiếng gào thét phá tan tận trời, tiếng kêu thê lương thảm thiết không dứt bên tai, ánh lửa chiếu rọi soi tỏ địa ngục nhân gian này.

“Long nhi!”

Cảnh tượng đáng sợ trước mắt làm cho Phương Khảm căng thẳng, tia chớp loạn vũ giống như tùy thời có thể bổ về phía Tiểu Long, hai mắt Phương Khảm sợ hãi mà co rút lại. Hắn lao người về phía trước, đem Tiểu Long ôm thật chặt vào trong ***g ngực.

Xích Kinh Động phủ.

Hương rượu thoang thoảng, được hương tràn ngập ở trong động, được trong một chiếc ấm màu xanh biếc, chảy vào trong chén sứ trắng, khói trong bát bốc lên, chất lỏng bên trong nặng nề di chuyển. Từ trong bát bay lên từng đợt khói màu vàng, theo mỗi một lần khuấy, đều đều phiêu tán.

Xích Kinh Tử cau mày nghĩ nghĩ được hương, xuất ra thìa sứ từ bên cạnh khuấy khuấy được màu thâm lục, tràn đầy ở trong chén sứ men xanh, một tay nâng chén, đi qua môn khảm, tới trước mặt Ngao Lan.

Ngao Lan tà tà nằm ở trên giường, vạt áo trước rộng mở lộ ra bộ ngực màu mật ong, vết thương trên mặt sớm đã lành, hồi phục lại diện mạo vốn có. Nhưng lúc này tâm tình của hắn tột độ cực điểm, sắc mặt lạnh lùng.

“Long quân.” Xích Kinh Tử mặt mang mỉm cười đang cầm bát, hai tay dâng lên. Mặt Ngao Lan không chút thay đổi tiếp nhận, giữa đầu uống một hơi cạn sạch. Xích Kinh Tử nhíu mày nhìn phản ứng của Ngao Lan. Ngao Lan nhắm mắt nghỉ ngơi, khi lần thứ hai mở mắt thì khóe miệng mang đầy tiểu ý.

Thành công?

Khóe miệng Xích Kinh Tử nhỉnh lên, bị Ngao Lan thô lỗ kéo lên trên giường, phủ lên thân hình mẫn cảm, nắm đến tiểu vật trong khóe gian đùa nghịch. Xích Kinh Tử thở hổn hển, nâng tay thoát quần áo Ngao Lan.

Nhưng là khuôn mặt hưng phấn của Ngao Lan chậm rãi trầm xuống, vội vàng, xao động biến thành thể chủ động, cuối cùng lại thở hổn hển.

“Đáng giận!”

Ngao Lan đột nhiên điên cuồng gào thét một tiếng, đình chỉ động tác, một quyền đem ván giường lôi ra.

Xích Kinh Tử cả kinh, thu lại nụ cười.

Hồi lâu, Xích Kinh Tử mới mở miệng hỏi: “Long quân. . . . Không bằng chúng ta thử lại một lần nữa?”

Cho dù trước mặt mỹ thể, vật giữa khổ hạ Ngao Lan giống như đã chết, không hề động tĩnh.

“Đủ rồi, long tộc bí bảo thực lợi hại.”

Mặt Ngao Lan không chút thay đổi hất tay Xích Kinh Tử ra, đứng dậy mặc quần áo.

“Long quân. . . .” Xích Kinh Tử không cam lòng gọi Ngao Lan, nghĩ đến hấn Xích Kinh Tử ở yêu giới coi như là yêu y có chút danh tiếng, nhưng lại không đối phó được một viên thuốc nho nhỏ?

“Long quân yên tâm, Xích Kinh Tử sẽ vì long quân phân ưu, sớm ngày nghiên cứu ra giải dược.” Nghĩ không ra biện pháp giải quyết, hấn không cam lòng!

Ngao Lan xuy một tiếng, không phải hấn không tín nhiệm năng lực Xích Kinh Tử, chính là bí bảo này nếu dễ dàng bị giải như vậy, lão nhân nhà mình, còn có mấy đại long tộc trưởng trước đó đã sớm ở tam giới lưu lại số lượng lớn con riêng rồi.

Trong lòng buồn bực, Ngao Lan bực bội, ở trong phòng đi qua đi lại, thuận tiện hủy hoại không ít đồ vật. Dược của Xích Kinh Tử không phải không có hiệu quả, trong bụng nhiệt lưu quay cuồng, thiêu đốt đến tứ chi, toàn thân muốn tìm một chỗ phát tiết. Đây cũng là lí do vừa rồi hấn giống như sắc quỷ, áp Xích Kinh Tử trên giường. Chính là trong nháy mắt đụng tới da thịt, hạ thể kia giống như nhận thức chủ bản, nháy mắt uể oải không phản chấn. Đáng giận đáng giận, thân thể hấn như bị thiêu đốt, dục vọng của hấn đang bùng bùng phản chấn, nhưng là chính là phát tiết không được. Ngao Lan càng ngày càng tức giận.

Quả nhiên chỉ có thể tìm nông phu kia tiết hỏa.

Nhớ đến tư thế lúc trước, hấn khẳng định là sẽ không để cho mình thượng.

Nghĩ đến quả đấm rắn chắc của Phương Khảm, Ngao Lan còn sợ hãi rung mình một cái, lập tức thâm mắng chính mình thật không tiền đồ.

Bất quá là một nhân loại. Sợ hấn làm cái gì!

Hơn nữa hấn đã sinh long tử, đã xem như lão bà của mình, cho dù bá vương ngành thượng cung, khuôn giáo của thiên giới cũng quản không được.

Càng nghĩ càng cảm thấy đúng, Ngao Lan lập tức quyết định, vội vã mặc vào ngoại quái (áo khoác ngoài) đi ra ngoài.

“Long quân hôm nay không ở lại sao?” Xích Kinh Tử đang cầm chén thuốc đứng ở ngoài phòng thuốc, liếc mắt nhìn Ngao Lan một cái.

“Không được.” Ngao Lan cau mày, trầm đình tiết thiết (như đình đóng cột) nói, “Ta hôm nay đến xem sừ nhân kia!”

Hừ, hấn không cho ta khoái hoạt, ta cũng sẽ không cho hấn khoái hoạt!

Nghĩ đến đây, Ngao Lan không hiểu sao lại cao hứng, ước gì vọt tới trước mặt Phương Khảm, hảo hảo mà cười nhạo hấn một phen, tốt nhất làm hấn tức giận đến giờ chết, sau đó đặt hấn ở dưới thân hảo hảo chà đạp, cho hấn nếm thử chút lợi hại của mình!

Khuôn mặt tức giận đến đỏ lên, sau lại cũng có một phen ý vị.

Ầm vang, tiếng sấm rít gào khắp nơi, tia chớp đã lùi về bầu trời, Tiểu Long nước nở oa ở trong lòng ngực Phương Khảm, mặt mũi đến mức tay cũng nâng không được.

Những người sống sót lại càng thêm phần nộ, cho rằng hết thảy đều là do hai quái vật gây hạn hấn trước mắt giờ trò quỷ.

Báo thù! Báo thù!

Ý niệm này ở trong đầu thôn nhân bùng nổ, nứt ra, phần hận tựa hồ cũng đi theo máu bốc lên.

Mắt bọn họ đỏ ngầu đờng đờng sát khí tới gần phụ tử Phương Khảm, thỉnh thoảng hùng hổ hò hét như thủy triều dâng lên, một tiếng “giết” rung trời, vô số vũ khí lóe hàn quang giơ cao lên, những hạt mưa không chút lưu tình hướng phía phụ tử Phương Khảm rơi xuống.

Không.

Lúc này tay Phương Khảm đã hoàn toàn vô lực. Y mất hết can đảm, chỉ có thể dùng thân mình đem Tiểu Long chặt chẽ che giấu.

Đột nhiên một tiếng tiếng sấm, một ngân xà chạy như bay xuống đánh trúng đại thụ bên cạnh, khói đen bốc lên nghi ngút, nhanh chóng dập tắt đại hỏa hung hãn. Thôn dân mới lĩnh giáo qua tia chớp lợi hại nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán – hồn vía lên mây, tia chớp này so với vừa rồi càng gần, nghe tiếng sấm kia quả thực tựa như từ lên đỉnh đầu xao vang.

Yêu quái này, lại tính toán sử dụng chiêu cũ!

Những ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm phụ tử Phương Khảm, giống như muốn đem xương hai người nghiền thành tro.

Bỗng nhiên, trong tiếng sấm rầm rầm truyền đến tiếng gầm thét giận dữ.

“Đồ ti tiện nhân loại, dám thương thê nhi của ta!” (Chi Chi : anh chịu nhận vợ con rồi kìa ^^)

Mọi người trên mặt đất sửng sốt, nhất loạt nhìn vào phía sâu trong của đám mây kia.

Chỉ thấy một cự long trong tầng mây bay quanh, vẩy màu đen tản ra lạnh lùng đích thủy màu, một đôi con người to lớn tựa như đèn ***g. Nó nổi giận dùng dùng trừng mắt nhìn thôn dân dưới chân, một loạt lợi nha ma đặc (tiếng răng ma sát) khanh khách rung động.

Nguyên bản Ngao Lan hưng trí bưng bưng đáp mây bay tới tính toán cùng Phương Khảm có một đêm xuân, không nghĩ tới đến nơi thì lại thấy tình cảnh người người vây quanh tấn công phụ tử y.

Long tộc từ trước đến nay là có tiếng bao che khuyết điểm =.=”, Ngao Lan vừa thấy loại tình huống này, nhất thời quên ân oán cùng Phương Khảm, giận tím mặt lại. Không trung chợt biến đổi, giống như cũng bị chọc giận, nháy mắt tụ lại rất nhiều mây đen, mấy ngàn mấy trăm điều ngân xà ở trong đó loạn vũ, phát ra cuồng nộ gầm rú, cả không trung thoáng chốc tựa như ban ngày.

“Long. Long, long.”

Thôn nhân sợ tới mức thở cũng không dám, chỉ chỉ cự long trên bầu trời. Bọn họ nhìn cự long trên bầu trời lại nhìn nhìn phụ tử Phương Khảm, lúc này thẳng ngốc cũng biết đã chọc tới thần tiên không nên dây vào.

“Cút!”

Tiếng rít gào thật lớn khiến lỗ tai bọn họ chỉ còn nghe được tiếng ong ong, mấy thôn nhân nhát gan lập tức sợ tới mức tiểu ra quần. Ngao Lan cũng không thềm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, cái đuôi quẫy quẫy tạo ra một trận lốc, đem người đánh bay ra ngoài năm trượng.

Thôn nhân sợ hãi kêu lên, ngã trên mặt đất, sau đó vội vàng chạy trốn.

Ngao Lan hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới những thôn dân đang đào tẩu này. Hắn nhảy từ trên mây xuống, hóa thành tia chớp đáp xuống mặt đất lúc này đã bị đốt trơ trọi.

Đạp vào tầm mắt chính là hơn mười thi thể cháy đen rơi xuống đất, ngang dọc ngã quanh Tiểu Long. Thi thể đều cuộn thành một khối, duy trì bộ dáng trước khi chết, như là đã gặp thống khổ lớn lao, giây dựa nửa ngày mới chết đi.

Ngao Lan lãnh đạm đảo qua những tử thi đen đúa đó, nhíu nhíu mày, hắn cũng không để ý sinh tử của những nhân loại này, nhưng là Tiểu Long không biết trời cao đất rộng lúc này đã gây ra đại họa. Giết người — đối với thần thú bọn họ mà nói chính là trọng tội. Phải tìm biện pháp, bằng không đứa con duy nhất của hắn sẽ phải lên trảm long thai.

Ngao Lan suy tư, ánh mắt chuyển hướng nhìn một lớn một nhỏ ngồi giữa đám tử thi.

Hai mắt Phương Khảm đại ra, cơ hồ không có dấu hiệu tỉnh táo lại.

“Uy, đây là có chuyện gì?” . Ngao Lan nhướn một bên mi hỏ, Phương Khảm lúc này hoàn toàn không có chút khí thế ngày hôm ấy, khiến hắn không quen, trong lòng không hiểu sao có chút bực mình.

Phương Khảm theo bản năng ôm chặt Tiểu long, không có trả lời. Tiểu Long trong lòng ngực thay hắn nói chuyện .

“Oa oa, vĩ vĩ (đuôi) của Long Long đau đau~~.”

Tiểu Long đáng thương nhìn Ngao Lan, một bên khóc một bên nâng lên cái đuôi bị thương cho Ngao Lan xem qua. Sau đó lại lúi về trong lòng ngực Phương Khảm, một chút một chút thật cẩn thận liếm miệng vết thương trên cái đuôi.

“Là những người đó làm sao?!” Ngao Lan tức giận gào lên, ngữ khí không phải nghi vấn mà là khẳng định. Hắn chỉ biết hài tử nhỏ như vậy những kẻ đó như thế nào có thể dả thương chứ, nếu không phải bị thương tổn, năng lượng như thế nào bạo phát? Những người đó chết, quả thực xứng đáng!

“Hài tử làm tốt lắm, long tộc chúng ta không phải người những phạm nhân này có thể khi dễ!”

Ngao Lan có cảm giác tự hào làm phụ thân.

“Này đó. Là Tiểu long làm?” Phương Khảm mở to hai mắt nhìn, “. Đã chết nhiều người như vậy, có thể hay không.” Giết người đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền, đạo lý này Phương Khảm hiểu nhưng tưởng tượng ra, thân thể hắn nhin không được phát run. Tiểu Long. Vẫn là đứa nhỏ a. Hài tử duy nhất của hắn.

Ngao Lan liếc mắt nhìn bộ dạng của hắn một cái, đột nhiên hứng khởi muốn đùa dai.

“Đúng, hắn sẽ phải lên trảm long thai!”

Sắc mặt Phương Khảm nhất thời trở nên trắng bệch, so với giấy còn trắng hơn, hắn khẩn trương nhìn chăm chăm Ngao Lan, cánh tay ôm Tiểu Long không ngừng run rẩy.

“Không phải lỗi của Long nhi, ta. Là ta. Hắn còn nhỏ như vậy, ta có thể thay thế!” . Phương Khảm lắc lắc đầu, mang theo nụ cười khó coi, ý muốn thuyết phục Ngao Lan.

“Việc này không phải việc chúng ta có thể quyết định.”. Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt kia, Ngao Lan đột nhiên có chút không đành lòng, rồi lại thu không được lời đã nói ra khỏi miệng, chỉ có thể buồn bực quay đầu đi.

Thình lình từ phía trên chụp xuống một đạo bóng đen, Ngao Lan chính là kỳ quái , ngay sau đó trên ót liền đã trúng một quyền.

“Nghịch súc! Người đang nói cái gì đây!” .Phía trên đám mây hé ra nét mặt già nua, hai lỗ mũi trương thật to cơ hồ từ giữa có thể phun ra hai ngọn lửa.

“Tử lão nhân, đánh ta làm chi, ta nói chính là sự thật a!”

Ngao Lan cảm thấy thực vô tội, hướng về phía lão cha hắn nhe răng trợn mắt.

Lão Long vương khinh thường hừ lạnh, tiếp theo văng nước miếng lên mặt Ngao Lan nói.

“Người nghịch súc này, nếu không phải người đi , việc này có thể phát sinh sao? Được rồi, đợi lát nữa ta mang ngoan tôn đi thiên đình, đi chỗ Vương Mẫu trước, hồng nàng cao hứng, Ngọc Đế cũng sẽ không làm khó chúng ta.”

Lão Long vương tính trước kỹ càng, sớm đã có phương án suy tính. Ngao Lan liếc hắn một cái, lão cha của hắn gì khác đều không làm được, chỉ có đi cửa sau thì không ai bằng được, kia chỉ cần mở miệng thì mọi việc đều thuận lợi.

“Ân con dâu, đem Tiểu Long giao cho ta.”

“Không được! Các người muốn làm cái gì.” Nghe vậy, cả người Phương Khảm bỗng nhiên khấn trương, cảnh giác trừng mắt nhìn hai người trước mặt, đem Tiểu Long bảo hộ chặt chẽ trong ***g ngực.”Ta sẽ không để cho Long nhi đi chịu chết!”

“Ăn con dâu, chúng ta chính là lên trời đi một chuyến, hiện tại chỉ có biện pháp này, bằng không liền chậm a!” Long vương lòng nóng như lửa đốt khuyen bảo.

“Không!”

Phương Khảm hung ác rít gào, hấn cũng không tin tưởng hai người này. Đối với hấn vừa mới thoát khỏi miệng hổ mà nói, mọi người đều là địch nhân.

Giờ giằng co thật không phải là biện pháp, Ngao Lan thật sự nhìn không chịu được, tiến lên từng bước hung tợn mà đem Phương Khảm cùng Tiểu Long tách ra, tiếp theo đem hài tử đặt vào trong lòng ngực Long vương.

“Buông!”

Phương Khảm sống chết giây dựa , hai tay điên cuồng mà đập, toàn bộ đánh lên trên người Ngao Lan, ánh mắt hồng hồng giống như con hổ.

Mẹ nó, thôn phu này, khí lực ghê gớm thật.

Lực phủ ngũ tạng của Ngao Lan thiếu chút nữa bị đánh đến rơi ra, hấn nghẹn đỏ mặt, dùng hết khí lực mới chế trụ quả đấm kiên cố như thiết kia, đem Phương Khảm chặt chẽ khóa vào trong ngực.

Hai tay bị khống chế, Phương Khảm không chút do dự hé miệng, một hàm răng sắc lẹm cứ như vậy trát nhập thật sâu vào trong nộn thịt được nuông chiều từ bé của Ngao Lan. Ngao Lan hú lên quái dị, phản xạ đẩy ra người trong ***g ngực, bưng kín chỗ bị thương ,phần nộ ai nha nha kêu lên.

“Người cầm tinh con cẩu sao!”

Phương Khảm dương tay tặng một cái tát, ba! một thanh âm Thanh thúy vang lên, trên mặt nhất thời một mảng nóng rực, Ngao Lan ôm mặt ngơ ngác mở lớn miệng, nhất thời bị đánh cho mọng mị đầu óc.

“Không được, không được đem Long nhi mang đi, không được!” Phương Khảm hô to , tiến lên định đoạt lại Tiểu Long trở về.

Nói giỡn, hấn đã nhắm đến không thể nhắm nữa rồi!

Ngao Lan tức giận đến nổi trợn lồi đình, từ nhỏ đến lớn trừ lão nhân nhà mình ra thật đúng là không ai dám cho hấn một cái tát. Thôn phu này, không giáo huấn một chút, ngày sau sẽ không biết là ai đương gia .

Càng nghĩ càng buồn bực, hấn chớp mắt, dẫn theo vài phần tàn nhẫn.

“Lão nhân, đem tiểu quỷ mang đi.”. Ngao Lan chế trụ cánh tay Phương Khảm, lại bắt lấy hấn.

“Các người muốn đem Long nhi mang đi đâu! Không được! Đem hấn trả lại cho ta!” Phương Khảm lòng nóng như lửa đốt, càng không ngừng giây dựa, hung tợn nhìn bọn họ.

Ngao Lan hừ lạnh một tiếng, cảm thấy Phương Khảm hiện tại đã không thể nói lý , ý bảo Long vương nhanh mang Tiểu Long rời đi. Lão Long vương nhìn đứa con, lại nhìn sang Phương Khảm, có chút khó xử, nhưng cúi đầu thấy Tiểu Long trong ***g ngực đang nức nở, quyết định. Hiện tại mang Tiểu Long lên thiên đình làm rõ án tử trọng yếu hơn.

Râu bạc bay bay, cánh tay khô quắt của Long vương nhẹ nhàng nâng lên cái bụng tròn tròn của Tiểu Long, cả người tựa như mây trắng phiêu phiêu hướng về phía trước bay đi. Tiểu Long bị dọa nhảy dựng lên, mắt thấy thân ảnh cao lớn của phụ thân cách càng xa, càng lúc càng nhỏ, hấn nóng nảy, hướng phía Phương Khảm quơ quơ tứ chi ngăn ngừa khóc lớn lên.

“Ô ô, Long Long không cần, phụ thân! Phụ thân!”

Thanh âm thảm thiết của hài đồng, làm tâm Phương Khảm như rách ra, mắt hấn trừng lớn.

“Không! Đem Long nhi trả lại cho ta, trả lại cho ta!”

Hắn thét chói tai một tiếng, nước mắt rơi xuống như mưa.

Bị khí thế của Phương Khảm dọa giật mình, Long vương ở trong đám mây vội bổ sung nói: “Con dâu, chúng ta sẽ trở về!”

Đáng tiếc thanh âm của hắn bị tiếng gào khóc của Tiểu Long át đi, Phương Khảm một chữ cũng không có nghe đến. Phương Khảm trở mắt nhìn Long vương mang theo Tiểu Long biến mất vô tung vô ảnh, nhất thời giống bị cắt đi một khối thịt, ngay cả nỗi đau ở trên bụng cũng không cảm thấy nữa, cuối cùng đem toàn bộ tức giận phóng về phía Ngao Lan.

“Các người đồ hồn đản này đem Long nhi trả lại cho ta!”

Phương Khảm mắt đỏ ngầu, phất tay đánh một quyền lên mặt Ngao Lan. Ngao Lan thấy tình thế không ổn, thân mình giống cá chạch lác mình tránh qua, xem xét chuẩn khe hở một tay một cái, hai bàn tay to như kim sắt mà vây khốn chặt chẽ nắm tay của Phương Khảm. Phương Khảm hỏa nộ công tâm, ra sức giãy giụa vài cái, cũng không chút sút mẻ, khí lực Ngao Lan rõ ràng hơn xa hắn. Thấy thế, hắn đơn giản nhắc chân hướng hạ thân Ngao Lan đá.

“Buông, Long nhi! Long nhi!”

Phương Khảm la to, trên vạt áo tuyết trắng của Ngao Lan đã lưu lại một cái dấu chân màu đen to đùng. Ngao Lan âm thầm kêu khổ, chân Phương Khảm xém một chút liền đạp lên trên tiểu đệ của hắn!

Lão thiên gia a!

Ngao Lan cảm thấy bị ai, rồi lại không dám thực sự buông hắn ra, chỉ lắc lắc nửa người dưới đông trốn tây né.

“Đủ rồi! Ta chịu đủ rồi, vì cái gì lại phát sinh việc này trên người ta! Đều là người sai!”. Phương Khảm bắt đầu hoảng hốt, nước mắt dừng không được, thanh âm the thé, cử chỉ càng điên cuồng, “Người vương bát đản này, đều là người hại ta. Tại người hại ta! Tại người hại ta –!”

Tay cậu không đến, chân đá không đến, hắn càng ngày càng tức, hận ý như tràn ngập ***g ngực, cơ hồ nổ mạnh, Phương Khảm phẫn hận quát to một tiếng, cuồng loạn xông lên, rướn người cổ hế miệng hướng về phía khuôn mặt kia cắn tới.

Ngao Lan không đề phòng bị hắn đẩy ngã trên nền đất, xiêm y trắng như tuyết trong nháy mắt liền biến thành hồng nề (dính bùn hồng??) y, còn không có tới kịp tiếc hận, lại phải chặn lại răng nanh gần trong gang tấc.

“Uy, lại cắn, lại cắn ta liền phát hỏa !”

Ngao Lan ngăn chặn đầu Phương Khảm, rút gào, hắn thực nổi giận.

Phương Khảm hoàn toàn không thêm để ý tới, chính là liều mạng lao đầu về phía trước, nhưng là vô luận cố gắng như thế nào đều không thể đẩy được hai cánh tay kia ra. Hai người giằng co thật lâu, Phương Khảm không lui mà tiếp theo liền cắn lên tay Ngao Lan.

Ngao Lan giật mình một cái, nháy mắt toàn bộ cánh tay đều che kín vẩy đen.

Phương Khảm nhìn tới nhìn lui, cố gắng nhưng không thể nào cắn xuống.

Nhìn thấy Phương Khảm ngốc nghếch tìm kiếm da thịt giữa vẩy trên cánh tay, phiền não của Ngao Lan nháy mắt tan thành mây khói, rốt cục nhịn không được cười ra tiếng.

Phương Khảm hung hăng trừng hắn một cái, nguyên rửa. Cuối cùng dùng hết khí lực, ngồi phịch ở trên người Ngao Lan, hốc mắt nhịn không được phiếm thượng hồng hồng.

“Ô ô vì cái gì vì cái gì.”

Vì cái gì hắn bị thôn nhân đuổi giết?

Vì cái gì hắn phải đối mặt việc này?

Vì cái gì ngay cả thân nhân duy nhất của hắn cũng đoạt đi?

Vì cái gì.

Phương Khảm khóc như Hoàng Hà vỡ đê, không thể dừng lại, giống như muốn đem tất cả chua xót buồn khổ cùng kinh hách áy náy những năm gần đây đều khóc hết ra, buông ra tất cả lo lắng hắn giống như một đứa nhỏ lớn tiếng khóc.

Tiếng khóc vờn quanh khiến cái lỗ tai của Ngao Lan ong ong. Hắn chưa từng thấy qua y khóc, đầu bị tiếng khóc kia làm choáng váng, sắc mặt một thoáng tái xanh.

“Uy. Người đừng khóc, người xem ta. Ta buông tay úc.”

Ngao Lan nhỏ giọng hồng, buồn tay ra, tay trái ôm thắt lưng Phương Khảm tay phải ngậy ngốc ở trên lưng hắn vỗ vỗ.

Trước đây, khi hắn khóc mẫu thân luôn an ủi hắn như vậy, nhưng hiện tại đến phiên chính mình làm lại cảm thấy được có chút không tự nhiên, tiếng khóc làm lòng hắn ần ần đau. Chính mình có chút khinh bỉ chính mình. Cứ nhiên đau lòng cho nông phu này, thật sự là điên rồi!

Trong lòng tuy là nghĩ như vậy, thân thể cũng không tự chủ thỏa hiệp, an ủi cái người đang khóc này.

“Phải phải phải, đều là ta sai, được chưa?”

“Buông!” , Phương Khảm lớn tiếng hét, nhưng là bộ dáng hai mắt đầm lệ mông lung thật sự không có lực uy hiếp nhiều lắm.

Trái tim Ngao Lan đột nhiên đập mạnh, cảm thấy ánh mắt này tràn ngập phong tình vạn chủng, bộ dáng lê hoa đài vũ kia so với mị được còn có tác dụng hơn.

Yết hầu một trận khô nóng, nước miếng nuốt vào giống như cũng hóa thành ngọn lửa lướt qua thực quản tập trung tại hạ thân, vốn tại chỗ Xích Kinh Tử ăn không ít được vật, hiện giờ, lúc này, giờ phút này, nơi đây, tất cả đều bạo phát ra, hạ thân đang phát ra nhiệt tình trước nay chưa có.

Hắn cứ như vậy — ngạnh .

Hạ thân chậm rãi nâng cao giống như một cái lều nhỏ, biến hóa đột ngột này làm thân thể hắn cứng đờ, nhưng mà Phương Khảm nằm ở trên người Ngao Lan lại không hề phát hiện, vẫn đang nức nở, mang theo tâm lý trả thù, đem nước mũi nước mắt đồng loạt hướng trên người Ngao Lan lau.

Ngao Lan cảm thấy được nhiệt độ cơ thể đối phương hết sức câu nhân, không được tự nhiên vặn vẹo thân thể ý đồ thoát khỏi độ ẩm này, làm dịu đi hạ phúc.

Nhưng mà Phương Khảm cũng không thông cảm điểm khổ tâm khó nói ấy của hắn, khóc trong một thời gian dài làm cho hắn khó thở, y ghé vào ngực Ngao Lan thở đứt quãng, miệng nhỏ từng ngậm từng ngậm hít vào không khí. Hồ hấp nặng nề phun vào trước ngực Ngao Lan, da thịt của hắn như hóa thành da gà, khoái cảm chân thực hướng về phía đại não khiến hắn muốn ngừng mà không được. cảm giác từ trước ngực lan tràn đến ngón chân, túp lều nhỏ của hắn lại nâng cao thêm một chút.

Ngao Lan run rẩy, cứ tiếp tục như vậy thì nguy, tứ chi của hắn cùng nghĩ muốn đem Phương Khảm đẩy ra.

Bị dị động của Ngao Lan quấy nhiễu, Phương Khảm nâng lên hai mắt đầm lệ, đầu óc có chút hỗn loạn không muốn rời đi. Lúc này hắn rất mệt mỏi, rất cần một cái ôm ấp ấm áp.

Muốn có một người.

Bản năng khiến y đem Ngao Lan ôm càng chặt, yếu ớt cuộn mình lại trong ***g ngực ấm áp của hắn. Đột nhiên chớp mũi truyền đến một cỗ xạ hương, như là từ trên người Ngao Lan truyền đến. Không biết vì cái gì, yết hầu như có hỏa đốt, khoang miệng khô khốc, Phương Khảm mê mê man man vươn ra đầu lưỡi liếm liếm đôi môi.

Động tác này hiển nhiên hấp dẫn Ngao Lan, hắn nuốt xuống một ngụm nước miếng thật to, ánh mắt nhìn chăm chăm Phương Khảm.

Nhìn nhìn, ánh mắt hai người đều thay đổi.

Ta như thế nào cảm thấy được tên kia càng nhìn càng thấy đáng yêu ?

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ , đồng thời cảm thấy được hạ phúc có cổ nhiệt lưu tán loạn, cả người khô nóng không thôi.

Mùi thơm lạ lùng kia càng ngày càng đậm, giống một yêu phụ xinh đẹp mở rộng xiêm y không kiêng nể gì câu dẫn , khiến người mặt đỏ tim đập, khó kìm lòng nổi.

Đầu tiên thân mình Phương Khảm nhuỷ xuống , nằm ở trên người Ngao Lan, ánh mắt hấn mê loạn, thổ khí như lan (hơi thở tựa như hương hoa lan-ám chỉ hơi thở của mỹ nhân), sớm đã không biết chính mình đang làm cái gì . Lôi kéo, cọ sát , cắn xé thẳng đến khi song phương đều quần áo không chỉnh tề, da thịt thân cận. động tác ma nhân của Phương Khảm ở trong lòng Ngao Lan châm lên một cổ đại hỏa.

Hạ phúc Ngao Lan đã sớm căng cứng, được được dục thí (nóng lòng muốn thử xem). Vốn không phải Liễu Hạ Huệ, Ngao Lan sao lại ủy khuất chính mình?

Dù sao đã làm một lần, tái làm một lần cũng chẳng sao. Tình huống trước mắt khẩn cấp, thôn phu trước mắt lại mê người như vậy, ách. Vậy chấp nhận đi.

Ngao Lan nghĩ đến liền làm, ngón tay từ cột sống trượt đi xuống, thấy Phương Khảm không hề phản ứng, lá gan liền lớn một chút, bàn tay đến trên mông liền dừng lại, thừa dịp hô hấp ổn định trộm chui vào tiết khó Phương Khảm, tìm đến địa phương mê hồn kia.

Ngao Lan lớn gan xâm nhập một ngón tay, hơi bất an nhìn nhìn sắc mặt Phương Khảm. Phương Khảm kêu lên một tiếng, nhúu nhúu đầu mày, cam chịu , mắt không hề động , Ngao Lan lập tức như được ủng hộ , ngón tay thuận thế tại trong dừng đạo nóng rực kia tiến tiến xuất xuất.

Ngón tay truyền đến cảm giác ướt át khiến Ngao Lan giật mình không nhỏ. Phương ngộ long vi thứ chính như vậy sao? Hấn trong lòng thâm nghĩ.

Chuẩn bị tốt hết thấy, phía trước đó chính là hoan lộ thên thang. NgaoLlan không hề chần chờ, ba hạ năm trừ lột đai lưng, nâng đỡ cái mông Phương Khảm, hung khí thẳng tắp xông vào, không chút khách khí hưởng dụng.

Phương Khảm chính là mỏng manh kháng nghị một tiếng, liền theo động tác của hấn cao thấp lắc lư, tay chân vô ý thức co lại, giống như mạn đăng (dây leo) không có xương gắt gao quấn quanh đại thụ, lại quấn quanh, thẳng đến khi bọn họ trở thành nhất thể.

“Ai nha nha.” . Trong bóng đêm có người lắc đầu thở dài, kéo màn che che khuất mà đông cung diễn này. Cảnh tượng bốn phía nháy mắt biến mất , số độ luân phiên, cuối cùng hóa thành một gian thư phòng thanh lịch. Trong phòng theo phong cách cổ xưa đặt một gốc cây kỳ dị. Không giống cây lại không giống hoa, giống như bụi gai bén nhọn lại như nước tiên bàn mềm mại, phiến lá hướng ra bốn phía phát tán biến ảo ngũ thải hà quang, như mộng như ảo. Một cổ hương khí ngọt ngào tràn ngập ở trong phòng kéo dài không tiêu tan.

“Quân thượng.”

Thanh Phong nhu thuận phủ phục trên mặt đất, nơm nớp lo sợ kêu gọi chủ nhân của hấn. Rắn lục ở bên cạnh hấn đồng dạng nằm úp sấp lui thành một đoàn, lục lân trên thân thể bị dọa đến phai nhạt không ít.

“Thật là thú vị a, Thanh Phong người nói có đúng không?” người trong bóng đêm khẽ cười một tiếng, hai yêu quái trên mặt đất lập tức gật đầu như gà mổ thóc.

“Người kêu rắn lục là xà yêu đi.”

“Vâng, vâng!” . Rắn lục ngay cả đầu cũng không dám nâng, lấp bắp trả lời.

“Thật là nhu thuận.” Bóng đen cười một tiếng, tựa hồ thực vừa lòng, hấn vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng ở trên ót rắn lục búng một cái.

“Nhớ kỹ, đừng phá hủy đại sự của ta.”

Thanh âm bắt ngờ, lạnh lùng. Đông lạnh khiến rần lục cơ hồ hít thở không thông.

“Nếu có vạn nhất. . . .” Bóng đen chậm rãi đứng lên, không cần nói những chữ còn lại nữa.

Thủ đoạn của hắn, tin tưởng ai ai cũng biết. Bóng đen nhàn nhã bước đi thông thả đến cửa sổ, nhu tình vuốt ve chậu thực vật kỳ dị kia, bộ dáng yêu thương kia tựa như trước mặt hắn không phải một gốc cây thực vật, mà là tình nhân của chính mình.

6. Chương 6

Bên người ấm áp, Phương Khảm một đêm vô mộng. Khi những kim quang đầu tiên của buổi sáng chiếu sáng cả gian phòng, Phương Khảm liền tỉnh, nhưng y vẫn nhắm chặt con ngươi không muốn mở. Đại não chậm rãi thanh tỉnh từ trong hồi ức của hôm qua, từng hình ảnh kia làm hắn kinh tâm động phách.

Rất nhiều thôn dân đã chết.

Hài tử cũng bị mang đi .

Lòng Phương Khảm như bị ai kéo, đau đớn không thôi.

“Uy, uy, uy!” Thanh âm không kiên nhẫn đánh vỡ hồi tưởng của Phương Khảm.

Chân mày y nhíu sát lại, cái mũi lạnh lùng phát ra một tiếng khinh xích (oán trách). Y mong cái tên phiền phức này nhanh biến mất đi, không nói người, ngay cả bóng dáng cũng không nên xuất hiện ở trước mặt y nữa. Nguyên nhân hoàn toàn là do hắn, toàn thân đau nhức, hậu huyết bông rất nói cho hắn biết hôm qua đã xảy ra cái gì!

Hắn như thế nào cũng nghĩ không thông, chính mình đến tột cùng là làm sao vậy, cứ nhiên cam chịu cho *** long này thượng , hơn nữa. Hoàn toàn không có kháng cự, thậm chí hình như là chủ động.

Sỉ nhục.

Nghĩ vậy, Phương Khảm lại càng chán ghét chính mình hơn nữa, kéo cao chăn kín cả đầu, mắt không thấy, tâm không phiền.

Ngao Lan phiền táo lắc lắc bả vai Phương Khảm, trải qua một đêm chiến đấu kịch liệt, hắn sớm đối đến mức ngực dính cả vào lưng.

“Uy, đứng lên nấu cơm, ta đã đói bụng .”

Phương Khảm bị hắn làm phiền , mạnh tay tát một cái, đẩy móng vuốt đáng giận của Ngao Lan xuống. Đột nhiên, mắt của y trừng thật lớn, chỉ vào Ngao Lan kinh sợ nói: “Người như thế nào mặc quần áo của ta!”

Chỉ thấy một thân bạch trù y của Ngao Lan lúc này thay bằng vải thô y của Phương Khảm.

Khiến người khác tức giận chính là, rõ ràng cùng dạng quần áo, Ngao Lan mặc vào lại có một loại hương vị kỳ lạ, tuy rằng quần áo ở trên người hắn hơi ngắn, nhưng lại lộ ra một đoạn da thịt trắng nõn (Chi Chi : rốt cục ai là công ai là thụ đây =.=)

Phương Khảm nhìn thấy, trong lòng không biết tư vị gì, là ghen tị như bọt nước không ngừng sôi lên.

“Người nghĩ rằng ta muốn sao, quần áo của người chân ngắn tay ngắn, quần áo không chỉ có không hợp thân mình, hơn nữa.” Ngao Lan không được tự nhiên mà vừa kéo vừa xé vải áo, bố y vải thô này ma sát làm da hắn rất khó chịu: “Thẩm mỹ của người có vấn đề a, những thứ khó coi như vậy cũng có thể mặc, nếu không phải quần áo của ta ô uế, ai muốn mặc của người!” Hắn thì thảo nén giận, quyết định cơm nước xong rồi trở về thủy phủ đưa đến một thùng trù y cho thôn phu này, cho hắn khai mở nhãn giới.

Trời ạ, quần áo này là cho người mặc sao! Ngao Lan ở trong lòng lại nén giận.

“Cút!”

Phương Khảm giận tím mặt, bộ quần áo này tốn vài đồng tiền của hần! Cư nhiên bị tên ăn chơi trác táng này đánh giá như thế!

Phương Khảm tức giận liền cầm gối đầu lên đánh, nhưng đánh xong còn chưa hết giận. Phương Khảm buồn bực đơn giản xuống giường, thở phì phì mặc quần áo.

“Uy, cơm của ta đâu?” Ngao Lan tiến lên từng bước bám riết không tha truy vấn, ánh mắt nhìn chăm chăm hai bên mông Phương Khảm. Ai nha, qua một đêm, thôn phu này lại biến trở về bộ dáng hung ác, rõ ràng tối hôm qua là đáng yêu như vậy.

Vốn hần không nhất định phải ăn cơm Phương Khảm nấu, hoàng gia ngự trù có sơn hào hải vị, y là một thôn phu làm sao có thể so được. Nhưng nhìn bộ dáng y mặt lạnh kháng cự, Ngao Lan không cùng hần so đo nữa, chẳng có quy củ gì hết, tam cương ngũ thường cũng chẳng là gì !

“Người không phải thần tiên sao, còn ăn cơm làm gì.” Phương Khảm nâng cằm lên liếc mắt khiêu khích, khinh thường cười lạnh một tiếng.

Ngao lan thấy nụ cười này nhất thời cảm thấy mao cốt từng nhiên (sởn gai ốc): “Uy! Người cười cái gì. . . .”

Trông mắt lạnh lùng chớp chớp, tay Phương Khảm kéo kéo vạt áo Ngao Lan.

“Các người đem Long Nhi mang đi đâu ?”

“Buông tay, buông tay!”

Ngao Lan nhướn mi, khó chịu bỏ tay Phương Khảm ra. Thật là, thôn phu này không biết cái gì là chồng làm vợ cương sao, không biết lớn nhỏ.

Phương Khảm cầm giận buông tay ra, nắm chặt nắm tay, tùy thời chuẩn bị xông lên. Đôi mắt hung hăng nhìn chăm chăm Ngao Lan, một bộ dáng không có được đáp án thì sẽ không bỏ qua.

Ngao Lan mất tự nhiên vuốt vạt áo, thanh thanh yết hầu (đằng hắng), một năm một mười đem kết quả thương lượng của hần cùng Long Vương nói ra, dưới ánh mắt nghi ngờ của Phương Khảm, lập tức cam đoan rằng Phương Long sẽ an toàn, cũng hứa hẹn đợi khi sự tình kết thúc, sẽ đem hài tử trở về ngay.

“. Như vậy.”

Thật lâu sau, Phương Khảm mới thở dài, tâm tình có chút phức tạp. Những tiếng kêu thảm thiết thê lương trước khi chết của những người uống mạng kia như hiện ra trước mắt, làm y như bị ngạnh ở yết hầu. Đây đều là lỗi của y. Y không giáo dục hài tử cho tốt, không bảo vệ tốt Long Nhi; đều là do y tùy hứng, muốn ở tại địa phương cách thôn không xa. Nếu hai phụ tử bọn họ ngay từ đầu đi tha hương, thảm kịch này sẽ không xảy ra. Đây là lỗi của y, nếu lúc ấy y có năng lực mang Long Nhi chạy trốn, hết thấy cũng sẽ không phát sinh. Cho nên. Như thế nào có thể khiến một đứa nhỏ bị phạt a, lỗi của y không phải lớn hơn sao.

“Chính là.”

Ngao Lan đại khái cũng đoán được Phương Khảm muốn nói gì, lắc đầu chặn ngang câu chuyện, ngữ khí lại có chút nghiêm khắc: “Cho dù là đứa nhỏ cũng chịu trách nhiệm vì những gì mình đã làm.”

Phương Khảm hơi ngạc nhiên, cảm giác là lạ, lập tức nheo mắt lại: “Không nghĩ tới người cũng có thể nói ra những lời này.”

Ngao Lan chợt dạ ho khan một tiếng, điều này xác thực cũng không phải là những gì hần hay nói, hần bắt quá hần là đem những gì lão nhân thường hay giáo huấn hần nói ra thôi.

“Uy, những gì nên biết người đều biết rồi, còn không mau đi nấu cơm đi.”

Ngao Lan mất tự nhiên phóng đại thanh âm ý đồ che dấu một khắc xấu hổ này.

Phương Khảm cười lạnh một tiếng, không trả lời. Y như là trời sinh đối nghịch Ngao Lan, không khách khí như vậy, hẳn là đang kêu ai a? Cho dù là hạ nhân cũng có tên a. Cả ngày chỉ biết “uy” này “uy” nọ.

Càng nghĩ càng thấy khó nuốt cục tức này, y vốn không phải người không phóng khoáng, nhưng là gặp Ngao Lan, dù cho tính tình có tốt như thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ biến mất vô tung vô ảnh.

Một cổ khí trong lòng Phương Khảm bùng lên, hấp tấp vào phòng bếp, thu xếp nhóm lửa nấu cơm .

Ngao Lan nhìn hết thấy, trong lòng tự cho là ông chồng mà đặc ý đào dật, dù bận vẫn ung dung ý ở cửa bếp , hai tay khoanh trước ngực, chỉ còn thiếu không huyết sáo nữa thôi.

Phương Khảm liếc hẳn một cái, lộ ra vẻ mặt khó chịu. Mở nắp của một cái nồi thật to ra, mùi thơm cùng với khói nghi ngút bốc ra.

Cả phòng bếp đều tràn ngập hương vị thực vật mê người, Ngao Lan hít thật sâu một hơi, bụng dạ kêu réo inh ỏi (Chi Chi: ta thèm), hai mắt lập tức toả ra lục quang, nhìn chăm chăm vào trong nồi như hổ rình mồi.

Phương Khảm cảm thấy được buồn cười, từ từ múc ra những sợi mì nóng hôi hổi, đặt ở trong bát, tiếp theo cho hành thái rồi đặt lên trên bát một đôi dưa.

Ngao Lan thấy thể khoe miệng có hơi nhếch lên rồi lại hạ xuống, tiếp theo ngẩng cao đầu, thận trọng nhưng cũng rất nhanh chóng ngồi ngay ngắn ở trên chủ vị của bàn ăn. Phương Khảm đi sau hẳn cũng ngồi xuống, Ngao Lan nâng lên một bên mắt, chờ y cầm chén đặt trước mặt hẳn, nhưng y lại cười lạnh một tiếng, cầm lấy chiếc đĩa, bàn tay thon thả, bắt chắp mì nóng, bắt đầu ăn.

Mắt Ngao Lan trừng lớn .

“Mì của ta!”

“Ta có nói nấu cho người sao.”

Phương Khảm dưới ánh mắt hằn thù của Ngao Lan càng ra sức ăn, cả khuôn mặt đều ở trong bát, ngay cả ánh mắt cũng lười nâng. Nhưng rất nhanh hẳn liền hối hận, đầu lưỡi của hẳn bị mì vừa mới nấu xong làm bỏng rát. Nhưng, cho dù như thế, hẳn vẫn dấu diếm thanh sắc, ương ngạnh ăn tiếp, còn giả bộ như đang nếm được cao lương mỹ vị.

“Người! Hừ!” Ngao Lan chỉ vào chóp mũi Phương Khảm, tức giận đến cả người run run, mặt ghen thành màu đỏ tím. Cuối cùng cái mũi hừ mạnh một tiếng, bàn tay to duỗi ra chụp vào bát mì của Phương Khảm.

Phương Khảm còn chưa kịp lấy lại tinh thần, bát mì kia đã đổi chủ.

“Ta càng muốn ăn bát mì này của người!”

Ngao Lan đặc ý cười, cố ý ở trước mắt Phương Khảm vừa ăn vừa cười vang.

Kỳ thật trong nồi còn. Phương Khảm sững sốt một chút, vốn định nói như vậy, không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt Ngao Lan đã đem chỗ mì còn lại ăn đến không còn một miếng.

“Ăn thực no a!” Hẳn chắc chắc lưỡi, phiêu mắt liếc y một cái, vỗ vỗ cái bụng, tâm tình tựa hồ tốt lắm.

Phương Khảm vẫn duy trì động tác đứng tại chỗ, vô cùng bất ngờ phát hiện hóa ra Long thần đại nhân cao cao tại thượng cư nhiên sẽ có hành vi trẻ con như vậy.

Ngao Lan tựa hồ cũng ý thức được , nhớ tới hành vi thất thố của chính mình cảm thấy khôn quần vạn phần. Tâm mắt không hề cố kị của Phương Khảm kia khiến hẳn mất tự nhiên. Hẳn hung ác ho khan hai tiếng, lại không ngăn được làn da đỏ ửng từ cổ lan tràn đến mặt.

Giống như bị khuôn mặt đỏ ửng này hấp dẫn, tim Phương Khảm bỗng nhiên nhảy dựng, đập thành thạch giống y trang một con thỏ nhỏ.

Ngao Lan lại nghĩ hẳn ở trong lòng cười trộm, nhất thời then quá hóa giận, dậm chân nhảy lên đám mây, chặt vật thoát khỏi “hiện trường”.

Sau một lúc lâu, phòng trong chợt bùng nổ một trận cuồng tiếu. Phương Khảm chống tay xuống bàn cười đến không thở nổi. Con rồng nàycũng thực đáng yêu a.

Ngực Phương Khảm không ngừng chấn động mới hơi chút bình phục , trong đầu tự nhiên lặp lại hình ảnh kia, lại làm cho hấn phì cười không được, ha ha cười đến nước mắt bay tứ tung. Lâu lắm rồi y mới được cười thoải mái như vậy.

Ở trong phòng nghỉ ngơi nửa ngày, Phương Khảm mới có thể ngừng cười. Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào phòng khiến toàn thân nóng hừng hực, Phương Khảm vỗ vỗ hai má bị nóng đến đỏ hồng, miễn cưỡng mới đem này cổ rung động mặc danh kỳ diệu này che dấu lại.

Hít sâu một hơi điều chỉnh tâm tình, hấn chậm chậm đứng thẳng thắt lưng lên, cầm cái cuốc, đi về phía những thi thể nằm chồng chất của thôn nhân.

Tục ngữ nói xuống mồ vi an (ý nói chết đi để được yên ổn), lương tâm của Phương Khảm không cho phép hấn mặc kệ thi thể của những thôn nhân này, để họ chịu dầm mưa dãi nắng như vậy. Hiện tại việc hấn có thể làm chính là tận lực tiêu trừ một chút tội nghiệt cho Phương Long. Thượng đế. Đến tội cùng sẽ xử phạt Long Nhi như thế nào đây? Hấn còn nhỏ như vậy, có thể tạm hoãn hay không?

Phương Khảm không yên lòng, bất an suy nghĩ, bất tri bất giác đã đến địa phương tối hôm qua bị sét đánh. Ngẩng đầu, vốn tưởng rằng sẽ lại nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ bi thảm kia, nhưng là ngay sau đó, ánh mắt lại bị cảnh tượng trước mắt mà trùng thật lớn.

Thi thể đã hoàn toàn không thấy, ở trước mắt hấn bây giờ chính là một gò đất siêu lớn, cao ba, bốn thước, rộng hơn năm trượng, trên đó còn có những bông hoa trắng nhỏ cong cong vẹo vẹo, một khối đá cực kì to lớn đặt trước gò đất, mặt trên còn khắc mấy chữ rồng bay phượng múa bằng sơn đỏ thật to theo kiểu chữ triện: những người không biết sống chết chi mộ.

Nếu là chữ trong bụng Phương Khảm nhiều một chút, thấy những chữ này tuyệt đối sẽ dở khóc dở cười, đáng tiếc hấn thuở nhỏ nghèo khổ, lại phải lo việc sinh nhai, tự nhiên không biết nhiều chữ lắm. Hấn nháy mắt nhìn một hồi mới miễn cưỡng nhận ra một chữ cuối cùng trên đó cùng với chữ trên những mộ bia khác có điểm giống nhau. Trong lòng chấn động, nhất thời hiểu được đây là nơi an nghỉ của những thôn nhân đã hóa thành tro cốt.

Kim lòng không được nâng chân lên bước về phía trước từng bước một, đột nhiên phát hiện mặt đất dưới chân có chút khác thường. Phương khảm cúi đầu nhìn liền sững sốt. Bùn màu đen trên mặt đất có những vết đào bới rõ ràng, giống như là dấu vết một con rồng vừa đi qua. Trong không khí lưu lại mùi bùn đất mới, tâm Phương Khảm bối rối không thôi, ngũ vị giao tạp.

Hấn thế nhưng lại làm việc này?

Phương Khảm có thể tưởng tượng ra sau khi hấn ngủ, Ngao Lan mang theo biểu tình chán ghét dùng cái đuôi tạo ra một cái hố to, sau đó đem thi thể thôn nhân bị đốt trọi từng người một đặt vào.

Trong lòng không hiểu sao có chút hối hận.

Con rồng này.

Kỳ thật cũng không xấu lắm.

Kỳ thật tối hôm qua là hấn cứu phụ tử bọn họ. Thế mà y lại đánh hấn.

Có phải hơi quá đáng hay không?

Phương Khảm ngồi ngây ngốc nửa ngày. Bất tri bất giác, thái dương buổi trưa đã lên tới đỉnh đầu, bụng hấn đúng giờ liền bắt đầu càu nhàu biểu tình (chỉ chỉ; ta lại chém a). Phương Khảm sờ sờ bụng, bên trong rồng tuếch. Không biết con rồng kia đã ăn no chưa?

Nghĩ đến sáng nay, trong lòng càng thấy áy náy, Phương Khảm yên lặng nghĩ lại chính mình có phải đối với *** long kia rất không tốt hay không? Lúc trước hấn cũng là bởi vì bị người hạ độc.Có nên tha thứ cho hấn không?

Có thể tưởng tượng đến hấn với chính mình đã làm.những việc này, vẫn cảm thấy nuốt không trôi cục tức này. Hấn là một nam nhân cao lớn thô kệch, phía dưới cũng có cái đồ, dựa vào cái gì phải như nữ

nhân cho *** long kia hưởng dụng! Hắn có chỗ nào giống nữ nhân? Ngược lại. . . . ngược lại thân thể *** Long kia tế da nộn thịt (da thịt trắng, mềm), phải nằm ở phía dưới mới đúng!

Phương Khảm miên man suy nghĩ, trên gương mặt xuất hiện một đoàn đỏ ửng. Trong đầu đột nhiên hiện lên bộ dáng Ngao Lan trần truồng, thân thể kiện mỹ không mang theo nửa điểm sẹo lồi, tứ chi thon dài. Da thịt bóng loáng mềm mại, phần nộn như tơ kia. Hô hấp đem qua nóng cháy mà cuồng liệt, vũ động điên cuồng khiến người mê say kia. Nếu đổi lại.

Một trận gió lạnh thổi qua khiến Phương Khảm thoát khỏi giấc mộng, giống như bị người ta phát hiện ra bí mật của mình vậy, hắn luống cuống tay chân đứng lên, che dấu hạ thân đã bắt đầu rục rịch, mặt đỏ như sắp xuất huyết đến nơi. Lắc lắc đầu, không dám nghĩ nữa. Phương Khảm nhanh chóng mại khai bộ tử đi trở về phòng ở.

Mới vừa bước vào môn khảm liền thấy trong góc có một đoàn bạch bố, nhần nhúm giống như dưa muối. Nhìn kỹ lại, cảm thấy càng nhìn càng quen mắt.

Phương Khảm rốt cục nhận ra đó là trù y Ngao Lan mặc hôm qua.

Nhìn thấy trù y giống như phế vật bị để qua một bên này, y nhú nhú đầu mày, không đồng ý bữu môi, nén giận chửi bới sự xa xỉ của Ngao Lan.

Thật sự là lãng phí, quần áo tốt như vậy giặt sạch lại là có thể mặc lại a! Ngại thừa tiền sao! Hắn là có núi vàng hay là núi bạc vậy? Tuyệt không thể chấp nhận được!

Phương Khảm tức giận trừng mắt nhìn quần áo trên mặt đất giống như đang nhìn xem có thể trừng thủng nó vài lỗ không. Cuối cùng đành cúi xuống cầm lên, không được tự nhiên bắt đầu giặt quần áo, ra sức chà xát.

Chà xát nửa ngày, y phát hiện có một chỗ nhỏ chà xát như thế nào cũng không sạch sẽ, vết bẩn ngoan cố ‘thủ vững trận địa’, nhìn vị trí hẳn là khoảng từ phần eo trở xuống không xa. Phương Khảm cầm lên, kinh ngạc nhìn hồi lâu, có chút buồn bực. Nhưng ngay sau đó, các loại biểu tình ngượng ngùng nan kham xấu hổ nháy mắt nổ mạnh trên mặt, khuôn mặt oanh một tiếng biến thành màu đỏ như uống rượu. Đây là do tối hôm qua lưu lại.

Dấu vết gian tình!

Bão tố ở trong lòng quát khởi, y quả thực muốn tìm một cái lỗ chui xuống trốn, tay run lên, lực cánh tay siêu cường ngay lập tức đem quần áo xé toạc ra tạo thành một miệng vết rách thật to.

Không xong !

Phương Khảm khẩn trương đem trù y cố gắng cứu chữa, thành linh dùng sức quá độ quần áo rách ra thành hai nửa rõ ràng.

.

Thái dương Phương Khảm hiện lên vài hàng hắc tuyến.

Cái này xong rồi, chữa lợn lành thành lợn què (Chi Chi: ta chém tiếp) Y quan sát hồi lâu dưới ánh mặt trời, rốt cục cho ra một kết luận khiến người ta uể oải.

Không biết có thể mua về một bộ giống như vậy hay không.

Phương Khảm nâng má phiền não, vò đầu bứt tóc. Tay run rẩy sờ sờ trù y đất tiền này, lại nhận ra cái loại này mềm mượt, là loại đất nhất. Y cảm thán một tiếng, lá gan run run lên, bụng ần ần đau.

Xem chất vải này, đúng là không rẻ a.

Mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, lại nhìn trù y rách nát trên tay trái, quay đầu lại nhìn túi tiền trên tay phải, bả vai nhất thời cảm thấy thật nặng nề, Phương Khảm than thở một hồi, bất đắc dĩ lại hoàn bất đắc dĩ, cuối cùng rốt cục chấp nhận. Tùy ý nuốt một miếng hồ dán buổi sáng còn sót lại, thật cần thận mà đem tiền túi giấu trong lòng ngực, Phương Khảm dọc theo sơn đạo, hướng phía thành trấn đi đến.

7. Chương 7

Mặc dù đã qua buổi trưa, thái dương trên đỉnh vẫn cay độc như trước. Bởi vì liên tục vài ngày thiếu mưa, cây cối bên đường đều hiện ra bộ dáng chết lạng, lá cây suy sụp tinh thần mà rũ xuống. Mặt đất khô cằn không có lấy một chút hơi nước, như mặt gương phản xạ uy quyền của thái dương, nướng mặt người từng trận từng trận nóng rực. Một trận gió khô khốc thổi qua, bụi bặm lập tức ùn ùn kéo đến, mờ mịt mà che khuất đường phía trước.

Phương Khảm che mũi miệng lại, ho khan vài tiếng miễn cưỡng không đem tro bụi hít vào. Bởi vì tiểu long nên y luôn luôn ở trên núi nên chưa từng trải qua nỗi buồn bị thiếu nước, không nghĩ tới bên ngoài lại có thể khô hạn nghiêm trọng đến tình trạng này.

Phương Khảm đang miên man suy nghĩ, đúng lúc bên tai vang lên từng trận rên rỉ suy yếu, nghe lên như là một lão già. Âm thanh đứt quãng mà áp lực, giống như đang gặp phải đau khổ lớn lao. Trái tim Phương Khảm thương xót lên, lo lắng mà tìm kiếm chỗ âm thanh phát ra.

Rất nhanh ở dưới một thân cây, phát hiện một lão nhân nửa nằm ở dưới cây. Chỉ thấy đôi phương mi râu bạc trắng, nếp nhăn trên mặt có thể kẹp chết mấy con muỗi, thân thể gầy trơ cả xương, bộ đồ vải màu xanh lam hơi rộng, giày dưới chân không nhiễm một hạt bụi, mà ngay cả đế hài cũng là sạch. Lão cong vẹo mà nằm trên cây, cuộn mình ôm lấy chân mình, miệng không ngừng nói lầm bầm.

“Lão nhân gia ngài không có việc gì đi!”

Phương Khảm một bước xông lên phía trước, ngồi xổm người xuống xem xét tình huống lão nhân. Lão nhân nhìn thấy có người lại đây, tiếng hô to lớn hơn nữa, nét mặt già nua nhăn thành cây hoa cúc héo khô.

“Ai nha, a nha chân của ta, thất lưng của ta...”

Phương Khảm nghe vậy, lo lắng mà chìa tay, muốn nhìn một chút xương đùi lão nhân có phải gãy hay không. Còn không có đụng tới, lão nhân lại thét ra tiếng chói tai, bàn tay khô sấp tạo dáng Hoa Lan Chỉ*, thẳng tắp đâm đến chóp mũi Phương Khảm.

__Hoa Lan Chỉ : ngón cái và ngón trỏ chập lại, mấy ngón sau xoe ra... nhưng mấy vị công công thời xưa.

“Người đừng đụng vào ta!”

Phương Khảm hoảng sợ, cánh tay cứng ngắc ở giữa không trung không biết làm thế nào mới tốt. Tròng mắt linh hoạt của lão nhân trên mặt đất rất nhanh quét hất một vòng, trong miệng kêu càng vui mừng, càng không ngừng hô đau, nhưng tuyệt đối không cho phép Phương Khảm chạm vào chỗ đau của lão.

Phương Khảm đối với lão nhân cổ quái không có biện pháp, chỉ phải đề nghị nói: “Lão nhân gia nhà người ở phương nào? Ta thay người đi kêu người nhà đến?”

Không nghĩ tới lão nhân hung hăng mà trừng mắt liếc hất một cái, bất mãn mà kêu la: “Người trẻ tuổi, đây là núi hoang người như thế nào yên tâm để một lão nhân gia ta ở đây? Tại sao người không công ta một đoạn đường? Ở trong thành còn sợ ta không đáp tạ ơn người sao!”

Phương Khảm có chút dở khóc dở cười, nhưng vẫn là đáp ứng. Mới vừa khom thất lưng xuống, lão nhân liền trượt lên một chút, động tác như con cá chạch. Phương Khảm kinh ngạc quay đầu lại, lão nhân lại dùng cái mặt xấu xa đáp lại. Lão không chút khách khí mà ra lệnh, vuốt bả vai Phương Khảm, trầm giọng kêu: “Đi mau!”

Đi chưa được mấy bước, lão nhân trên lưng lại bắt đầu kêu la: “Người trẻ tuổi, người đi làm đường!”

“Nhưng mà...” Thành trấn không phải ở bên cạnh sao? Phương Khảm buồn bực mà nghĩ.

Lão nhân nổi giận, mạnh mẽ gõ đầu Phương Khảm, phi thường bất mãn.

“Queo trái, hửn là queo trái, queo phải là Hưng Dương Thành, queo trái mới là Tấn Thành ta ở.”

Tấn Thành? Chưa nghe nói qua...

Phương Khảm càng thêm kinh ngạc . Y ở vùng này sinh sống hai mươi mấy năm, chưa bao giờ nghe nói qua vùng lận cận có nơi gọi là Tấn Thành tồn tại. Hơn nữa con đường này y chưa đi trên trăm lần cũng có mấy chục lần, cơ hồ là nhắm mắt lại đã có thể nhận ra chung quanh ... quẹo trái ? Đây là một con đường thẳng a...

Phương Khảm trong lòng nói thầm , không lay chuyển được lão nhân chỉ phải đi phía trái , đi vài bước nhưng lại ngạc nhiên phát hiện, cứ nhiên thật sự có một cái đường nhỏ lằng lằng mà kéo dài đến địa phương không biết tên —

Con đường này là khi nào thì có? Như thế nào chính mình vẫn chưa chú ý tới?

Đầu đầu là nghi hoặc, Phương Khảm khó hiểu mà quơ quơ đầu, sau đó ở dưới sự thúc giục của lão nhân hướng Tấn Thành xa lạ kia mà đi.

“Người trẻ tuổi, vào thành làm cái gì?”

Dọc theo đường đi lão nhân nhìn chung quanh, bộ dáng thoát nhìn thật là nhàm chán. Rốt cục lão nhân kiềm chế không được, tìm chuyện cùng Phương Khảm hàn huyên.

“... Mua quần áo.”

“Kia vừa lúc, lão gia nhà ta đang lúc mở cửa hàng may, người không ngại thì đi xem có cái gì vừa ý! Coi như cho người chút tiện nghi !”

Lão nhân nhẹ nhàng thở ra, nâng cằm vênh vảo tự đắc mà la hét, hoa lan chỉ đắc ý chỉ đông chỉ tây. Phương Khảm cười khổ, thầm nghĩ xem bộ dáng sai sử người của lão nhân kia, còn tưởng rằng là đại nhân vật cao cao tại thượng, không nghĩ tới cũng là nhân công làm việc .

Thực vật hai bên đường dần dần nhiều hơn, cây cối vùng này sức sống bừng bừng, căn bản không giống bộ dáng gập khô hạn, bọt nước trong suốt, lá cây mềm mềm đón gió phấp phới. Phương Khảm mở to hai mắt nhìn, đang suy nghĩ bên này có phải có nguồn nước hay không, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng hô hưng phấn của lão nhân.

“A, tới rồi!”

Phương Khảm nghe vậy ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời trước mắt sáng ngời. Cửa thành uy nghiêm to như vậy đứng vững ở trước mắt, từng khối khối đá màu xám xây chỉnh tề mà trên tường thành điêu khắc hoa văn may mắn nhiều không đếm được, xung quanh thành rộng lớn có thể cất chứa bốn chiếc xe ngựa. Cửa thành ước chừng cao hai ba trượng rất nặng , phải ngửa cổ lên mới có thể thấy đồng đình(1) kim sắc trên cửa thành.

đồng đình : hai cái khoanh gỗ cửa trên cửa hồi xưa, thường màu vàng.

Phương Khảm chưa từng gặp qua cảnh tượng khí phái như vậy, còn tưởng rằng trên đời này thành trì cũng giống như Hưng Dương Thành, hiện tại xem ra là mình kiến thức nông cạn .

Đi qua đường thành , bước vào thổ địa bên trong của thành, Phương Khảm càng tò mò ,người bên trong thành không nhiều lắm, nhưng là mỗi người đều là một vẻ mặt ưu tú thanh thoi, tuyệt không giống cảnh cuộc sống hời hợt. Bọn họ lười biếng ngồi ở dưới bóng cây, nói với nhau, thường thường dùng ánh mắt tò mò đánh giá người xa lạ này.

Hai bên cửa hàng trưng bày thứ gì đó tinh khiết hiếm thấy: nhân sâm so với tiểu hài tử cao hơn nửa người, nắm tay to lớn, cây non kết quả vàng ... Phương Khảm không biết gọi nó là gì. Phương Khảm chỉ hận không lớn nhiều chút, đầu không ngừng xoay tới xoay lui, giống như lão nhà quê lần đầu vào thành , cái gì đều cảm thấy mới mẻ.

Đi đến trước một gian cửa hàng may Thủy Ký, lão nhân mệnh lệnh Phương Khảm dừng lại, vị chủ cửa nhà bên trong ra tiếp đón cũng có vẻ vô công rồi nghề.

“Ở đây chờ một chút, Trương quản sự đi ra!”

Chủ cửa hàng đứng lên giật mình một cái, khuôn mặt tươi cười chảy nước miếng , tung tăng tung tăng mà chạy đến bên cạnh lão nhân.

“Nha nha, là đại quản gia, lão gia gần đây khỏe?”

“Tốt lắm.” Lão nhân mở lỗ mũi nói lầm bầm vài tiếng: “Trương quản sự, người dẫn người thanh niên này đi xem, nhìn trúng cái gì thì tính rẻ một chút cho y.”

Chưởng quầy mà nga một tiếng thật dài , ngẫm hiểu. Xoay người, híp mắt cao thấp đánh giá Phương Khảm một phen. Tầm mắt này làm cả người Phương Khảm không được tự nhiên. Cũng may, chủ cửa hàng rất nhanh thu hồi ánh mắt, không chút để ý mà hỏi: “Hảo, người là muốn quần áo hay là...”

Phương Khảm nhanh đánh gãy lời của hắn, ngay cả chính y cũng hiểu được ngoài ý muốn. Y ghen đỏ mặt, ngón tay run rẩy chỉ cái áo khoác trắng tuyết vừa vào cửa đã đập vào tầm mắt.

“Ách, ta muốn cái này...”

“Úc, người trẻ tuổi người cũng thật tinh mắt, quần áo này chỉ dùng tơ lụa thượng đẳng bên Giang Tô làm.” Trương chưởng quỹ ân cần mà khen tặng , híp mắt lại vẻ mặt đầy hoài nghi. Phương Khảm có chút ngượng ngùng, khuôn mặt hơi hơi nóng lên, xiết chặt túi tiền trước ngực .

“Phải... Phải bao nhiêu tiền...”

“Đại quản gia đã mở miệng, ta liền thu tiền, không mắc, ba mươi lượng bạc.”

“Tam... Tam...” Phương Khảm hút sâu một hơi khí lạnh vào tới phổi, ngay cả nói cũng nói không xong.

Mắt lão nhân liếc liếc bộ dáng Phương Khảm, cười lạnh một tiếng. Lão dùng giọng điệu ban ân, chậm rãi mà mở miệng: “Người trẻ tuổi, nếu tiền không đủ , ta cho người mượn.”

“Không được, không được.”

Phương Khảm liên tục cự tuyệt, trong lòng có chút không tiếp nhận.

Lão nhân trừng mắt, trong ngực kịch liệt phập phồng cao thấp, trở tay đập cái bàn liền tạo ra tiếng vang chấn động

“Người cho là mượn không sao, người phải cùng ta quay về làm nhiệm vụ, chỉ làm bảy ngày, ta xem người là một nam nhân ngay thẳng không tồi mới cho người cơ hội này!”

Phương Khảm ngạc nhiên, làm công bảy ngày liền có ba mươi lượng, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy? Chính là lão nhân kỳ quái kia , sợ là rất khó ở chung. Hơn nữa... lúc vô ý trong đầu liền hiện ra khuôn mặt Ngao Lan.

Lỗi tai Phương Khảm có chút hồng, đang định cự tuyệt, nhưng là nghĩ đến tiểu long lên trời sẽ được chăm sóc kỹ lưỡng, mà Ngao Lan... Hiện ở nhà chỉ còn lại có hắn ... Nghĩ nghĩ liền thở dài, Phương Khảm phiền não mà kéo kéo tóc, cảm thấy được hiện tại có chuyện làm cũng tốt, ít nhất sẽ không bởi vì không có việc gì mà suy nghĩ miên man.

“... Tốt, vậy phiền toái ngài .”

Nghe vậy, lão nhân miệng liền cười , như giải quyết được cái vấn đề khó giải, hoa lan chỉ lại đắc ý loay hoay.

“Hảo, hảo, tiểu tử, người đi theo ta!”

Lão nhân từ chỗ chưởng quầy tiếp nhận bao áo khoác lụa trắng, trở mình nhét vào trong lòng Phương Khảm . Không đợi Phương Khảm cự tuyệt, liền sửa lại phần lưng của Phương Khảm cho thẳng, lão đi phía trước thét to lệnh hướng phủ đi đến.

Phương Khảm bất đắc dĩ, chỉ phải theo lão nhân cổ quái lại kiêu ngạo này, đi vào một tòa đình viện thật sâu trong căn nhà lúc trước, từ cửa bên đi vào.

8. Chương 8

Wow, thật lớn a...

Phương Khảm cảm thán , y thật sự không thích loại phòng lớn đến không ra gì này. Tầng tầng hành lang thay phiên nhau cơ hồ làm cho người ta đầu óc choáng váng, nếu không phải có lão nhân ở bên cạnh nhắc nhở, Phương Khảm hoài nghi mình sẽ bị lạc tại cái nơi giống như mê cung vĩnh viễn cũng đi không hết này.

Vòng vòng nửa ngày, đi đến chân núi, bọn họ mới tới nơi đã định — một tòa đình viện cơ hồ trụ lủi.

Thực vật sinh trưởng hai bên hành lang cùng bên ngoài rất khác biệt, đình viện tọa ở một khoảng không trống rỗng, đất màu mỡ hắc sắc phơi bày ra bên ngoài, dường như một gốc cây cổ, ngay cả tảng đá cũng quá nhiều .

Giữa đình trồng một gốc cây rất kỳ dị , thực vật kia ước chừng cao bằng một người, không có không hoa không cây, lá cây vừa giống bụi gai lại vừa giống hoa thủy tiên, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống còn có thể phóng ra nhiều màu sắc, có chút mộng ảo, Phương Khảm cũng không gặp qua. Thực vật dưới chân dày đặc hơn mười kênh sông, cuộn cuộn không ngừng mà vận chuyển, trong suốt đến độ có thể thấy cả đáy cam tuyền, tre nước mọc từng lớp như sóng chen chúc nhau về phía trước, toàn bộ một giọt không dư thừa mà làm cho thực vật kia hút đi.

Không biết tại sao, Phương Khảm thoáng có chút không thoải mái, không biết là quá mệt nhọc hay chịu không nổi mùi thơm lạ lùng phiêu dật cả vườn. Y không được tự nhiên mà xoay cổ, đột nhiên phát hiện đứng phía trước thực vật còn có một nam tử tuổi trẻ.

Nam tử kia chậm rãi quay mặt, hô hấp Phương Khảm bỗng nhiên đình chỉ.

Y chưa từng thấy qua người như vậy, tinh khiết đến cơ hồ trong suốt, tóc trên vai tùy ý lưu động phản chiếu sáng rọi, da thịt vô cùng mịn màng so với Ngao Lan còn muốn trắng hơn một tầng, hốc mắt nhỏ dài chính giữa còn vẽ thêm hai giọt nước, giống như vừa động sẽ thành chất lỏng trong suốt.

Lão nhân vừa thấy được người nọ, lập tức từ trên lưng Phương Khảm nhảy xuống dưới, cung kính mà quỳ hai gối xuống đất. Phương Khảm lúc này mới lấy lại tinh thần, do dự một chút, chậm rãi cũng quỳ một gối theo.

Đôi môi đỏ mọng của người nọ hé mở, thanh âm trong sáng tựa như bọt nước thủy tinh , nhẹ nhàng mà mạnh mẽ.

“Thanh Phong, chính là hần sao?”

”Đúng vậy , quân thượng.” Lão nhân bĩu môi, nửa không tình nguyện nửa khinh thường mà liếc Phương Khảm một cái, gật gật đầu.

“Úc?” Người nọ nhẹ nhàng mà phát ra nghi vấn, quay đầu nhìn về phía Phương Khảm.

Phương Khảm vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng ánh mắt câu hồn kia. Không hiểu sao đầu gối bỗng run rẩy, y có thể cảm giác rõ ràng tầm mắt đối phương đang tuần tra qua lại trên người. Dưới áp lực vô hình , mồ hôi lạnh sau lưng chậm rãi thấm ướt quần áo.

“Ân.”

Một thân tuyết trắng xanh lục lại đây, không nhẹ không nặng mà khoát lên trên cổ tay Phương Khảm, dùng sức liền đơn giản đem y kéo lên. Phương Khảm trong lòng “A” một tiếng sợ hãi, cả người khấn trương, cứng ngắc mà theo cánh tay kia đi vào dưới gốc cây thực vật kỳ quái .

“Thấy rồi chứ ? Chưa thấy qua đi. Hần xinh đẹp chứ ? Rất được đi. Thích không? Nhất định thực thích đi.”

Liên tiếp tự hỏi tự đáp làm Phương Khảm có chút choáng váng, chỉ phải phát ra âm tiết ngô ngô a a có lẽ .

Người nọ lại nở nụ cười, cười đến giống như một đóa mẫu đơn nở rộ.

“Có muốn sờ không ?” Người nọ hấp dẫn nói, ngữ khí là kiên định không cho cãi lời.

Phương Khảm muốn cự tuyệt, thực vật hiếm lạ như vậy chẳng sợ đựng một chút cũng là không tôn trọng. Người nọ lại không để ý tới mặt Phương Khảm lộ vẻ khó khăn, bắt buộc mà cầm lấy tay y hướng thực vật sờ soạng.

Không nghĩ tới người như thần tiên này, cư nhiên cũng có khí lực lớn như vậy. Cổ tay Phương Khảm bị nắm truyền đến đau đớn khó nhịn, giống như bị một kim sắt cầm cơ hồ muốn đứt ra.

“Người xem, đây là lá cây, đây là thân cây...”

Cái trán Phương Khảm đã muốn chảy ra mồ hôi lạnh, người nọ hoàn toàn không để ý, hưng trí bừng bừng mà dẫn tay y, vuốt ve mỗi một chỗ của thực vật.

“Còn có đây là quả cây...” Người nọ cười dài mà từ vài phiến lá tìm đến một quả màu đỏ thắm, thật cẩn thận mà đối đãi như đang cầm một vật báu vô giá.

“Ăn nó.” Trái cây nâng tới trước mặt Phương Khảm, người nọ ra mệnh lệnh lạnh lùng, thanh âm so với mùa đông lạnh còn lạnh hơn ba phần.

Phương Khảm càng ngày càng cảm thấy kỳ quái, người này không chỉ có bắt buộc người khác sờ gốc cây hiếm thấy kia, còn kêu người khác ăn thử kỳ quái đó. Mày y không khỏi nhủ lại, nhìn khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành trước mắt, tự nhiên lại cảm thấy chán ghét.

“Không, ta không...”

Phương Khảm vừa mới mở miệng cự tuyệt, trái cây đỏ thắm kia cư nhiên như là có sinh mệnh, lặn lộn bay lên trời, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xâm nhập miệng Phương Khảm, xoát một tiếng chảy xuống thực quản.

Phương Khảm nhất thời sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liều mạng ho khan hy vọng có thể nhổ ra nó, kết quả chính là vô ích. Một cỗ nhiệt khí trong cơ thể chậm chậm dâng lên, thân thể của y như bị bỏng từng góc, đầu dần dần hỗn loạn, bên tai tràn ngập loại thanh âm gì cũng nghe không rõ, mí mắt cao thấp chớp mấy cái, cảnh tượng chung quanh chậm rãi thành hai, bốn... Vô số, Một tiếng trống vang lên, đầu Phương Khảm rạp xuống mà ngã trên mặt đất.

Người nọ nhìn bộ dáng chật vật Phương Khảm chỉ là cười, trong lòng như đã có dự tính trước mà hơi hơi cười.

“Thủy Nguyệt quân...” Thanh Phong chờ rất lâu, nhịn không được mở miệng.

Thủy Nguyệt quân từ xoang mũi phát ra âm thanh hừ, dùng ánh mắt ý bảo Thanh Phong lui ra. Thanh Phong nhếch hé miệng, cảm giận bất bình mà đáp lễ, xoay người một cái biến mất ở đình viện.

Thủy Nguyệt quân nhẹ nhàng như gió mà cười, thân mình cúi xuống, một đôi tay ngọc tảo nhả mà giải khai đai lưng Phương Khảm. Lộ ra thân hình ngăm đen nhưng khỏe mạnh. Tay ở trên mặt nhỏ và dài chậm rãi tới lui tuần tra, như là đang đánh giá cái gì đó. Bàn tay dưới cơ thể mỗi một tác đều tràn ngập gắng sức lượng, da thịt mềm dẻo mà sáng bóng. Trong ngực y cùng trong đùi còn dày đặc những điểm đỏ, những chứng cứ xác thực cho màn triển miên đến kiệt sức.

Thủy Nguyệt quân mắt nhìn Phương Khảm té trên mặt đất, khóe miệng nhếch lên, trên mặt cười đến càng vui sướng. Hắn híp mắt cười, từ trong lòng ngực khéo léo lấy ra bình sứ men xanh đổ ra dịch thuốc màu xanh biếc dạng sền sệt trong đó, dịch thuốc sền sệt ở lòng bàn hắn tay chuyển động, bỗng nhiên hương thuốc tỏa cả vườn. Hắn vừa lòng mà hít sâu một hơi hương thơm, tay chậm chạp chứa đầy dịch thuốc, nhưng đủ để sáp nhập sau huyết Phương Khảm.

TBD : ko phải lại bị r*pe chứ =//, sao số em rệp thế này.

“Uy, uy! Người trẻ tuổi mau tỉnh lại!”

Dưới một trận lay động thô lỗ, ánh mắt Phương Khảm khê hở miễn cưỡng tránh ra một cái, đầu mờ mịt, như đã từng bị mấy chục chiếc xe ngựa đè ép.

“Lão... Người ta...”

Phương Khảm mất một chút thời gian mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, nhận ra trước mắt là lão nhân đáng giận.

“Lão, lão, lão người mới lão mà! Người còn phải ngủ tới khi nào?”

Lão nhân lạnh lạnh mà kêu la, như mặt cái chông đồng đánh vào làm lỗ tai Phương Khảm chấn động kêu lên ong ong.

“Ta, ta đây .. Làm sao vậy?”

Đầu Phương Khảm choáng váng thế nào cũng không nhớ nổi từng chuyện đã xảy ra, y chỉ nhớ rõ hẳn đi theo lão nhân tới chỗ Tấn Thành kỳ quái này, vào phủ... Sau đó... Sau đó thế nào nhỉ? Sau đó chuyện gì xảy ra?

Trí nhớ chẳng biết tại sao trống rỗng, làm cho Phương Khảm cảm thấy đặc biệt lo âu.

“Vừa mới vào phủ, người liền ngã xuống. Tiểu tử người thật sự là hù chết người ta, bị cảm nắng cũng không nói một tiếng!”

Lão nhân nén giận mà nói nhỏ, Phương Khảm nghe vậy ngượng ngùng gãi đầu cười cười, nguyên nhân chính mình bị cảm nắng bị ngắt đi a...

Phượng Khảm không nghi ngờ lão, chỉ cảm thấy chính mình mơ mơ màng màng giống như ở giữa một cái mộng, như thế nào cũng nhớ không nổi nội dung. Phỏng chừng cũng không phải mộng đẹp.

Phượng Khảm hoạt động một chút tứ chi, khi tỉnh lại toàn thân bủn rủn, đặc biệt đầu đau như bị búa bổ (ta chém >.<)=“” ,=“” rất=“” là=“” không=“” thoải=“” mái.=“” “mấy=“” ngày=“” nay=“” người=“” phải=“” nhớ=“” kỹ=“” đến=“” miếng=“” đất=“” này=“” xối=“” đất,=“” thứ=“” này.=“” biết=“” không!=“” “lão=“” nhân=“” lớn=“” tiếng=“” thét=“” to=“” có=“” về=“” phi=“” thường=“” khó=“” chịu.=“” đầu=“” đau=“” đến=“” lợi=“” hại=“” hơn=“” ,=“” phương=“” khảm=“” cười=“” khổ,=“” liên=“” tục=“” gât=“” đầu,=“” cổ=“” chuyển=“” động=“” quan=“” sát=“” đến=“” vị=“” trí=“” nơi=“” ở=“” hiện=“” tại.=“” đình=“” viện=“” rộng=“” lớn,=“” trừ=“” bỏ=“” một=“” mảnh=“” đất=“” đen,=“” cái=“” gì=“” cũng=“” không=“” có.=“” “nơi=“” này=“” là=“” không=“” phải=“” có=“” một=“” góc=“” cây=“” thực=“” vật=“” kỳ=“” quái=“” sao?=“” ..=“” phương=“” khảm=“” không=“” rõ=“” vì=“” sao=“” chính=“” mình=“” phải=“” nói=“” như=“” vậy,=“” trong=“” đầu=“” trống=“” rỗng=“” như=“” quên=“” mất=“” cái=“” gì.=“” “nơi=“” này=“” chưa=“” từng=“” có=“” vật=“” nợ!=“” lão=“” nhân=“” mạnh=“” găm=“” giữ,=“” dậm=“” chân,=“” chỉ=“” vào=“” cái=“” mũi=“” phương=“” khảm=“” ,=“” “người=“” còn=“” muốn=“” lừa=“” biếng!=“” phần=“” chấn=“” lên=“” cho=“” ta!=“” (ta=“” cũng=“” chém=“” >.<) ”vâng,=“” đúng,=“” đúng!=“” phương=“” khảm=“” dở=“” khóc=“” dở=“” cười,=“” không=“” thể=“” không=“” đem=“” ý=“” tưởng=“” kỳ=“” quái=“” vừa=“” rồi=“” ném=“” ra=“” sau=“” đầu.=“” giống=“” như=“” biết=“” trong=“” đầu=“” phương=“” khảm=“” còn=“” sót=“” lại=“” ý=“” niệm,=“” lão=“” nhân=“” liếc=“” ngang=“” y=“” một=“” cái,=“” không=“” kiên=“” nhẫn=“” mà=“” mặt=“” nhăn,=“” ra=“” vẽ=“” rộng=“” lượng=“” mà=“” nói:=“” “quên=“” đi,=“” hôm=“” nay=“” nhìn=“” người=“” trúng=“” nắng,=“” không=“” thoải=“” mái,=“” trở=“” về=“” nghỉ=“” ngơi=“” một=“” ngày=“” đi,=“” ngày=“” một=“” lại=“” đến=“” làm=“” việc!=“” thái=“” độ=“” lão=“” nhân=“” hạ=“” xuống=“” mềm=“” mại=“” ngoài=“” dự=“” đoán=“” của=“” mọi=“” người=“” ,=“” phương=“” khảm=“” vừa=“” mừng=“” vừa=“” sợ,=“” đương=“” nhiên=“” sẽ=“” không=“” cự=“” tuyệt,=“” mang=“” theo=“” quần=“” áo=“” mới=“” mua,=“” kéo=“” thân=“” mình=“” mỗi=“” một,=“” vui=“” tươi=“” hơn=“” hỏ=“” mà=“” ra=“” phủ.=“” chiều=“” về,=“” mặt=“” trời=“” chiều=“” ngã=“” về=“” tây,=“” ánh=“” sáng=“” màu=“” đỏ=“” nhạt=“” giống=“” khăn=“” đỏ=“” của=“” tân=“” nương,=“” ngượng=“” ngùng=“” mà=“” ở=“” mỗi=“” một=“” chỗ.=“” phương=“” khảm=“” một=“” mực=“” đi=“” về=“” phía=“” trước=“” cũng=“” không=“” có=“” chú=“” ý,=“” tấn=“” thành=“” phía=“” sau=“” giữa=“” mặt=“” trời=“” chiều=“” chậm=“” chậm=“” mà...=“” tan=“” >

9. Chương 9

Trở lại Thảo Sơn, nhìn đến triền núi quen thuộc, nụ cười ở trên mặt Phương Khảm không khỏi dao động, nhưng rất nhanh lại tiêu tán không thấy. Nôn nóng như vậy làm cái gì đây? Trong nhà đã không có người chờ đợi...

Cảm giác tịch tịch nồng đậm lập tức làm trái tim ép tới đau đớn. Trong nháy mắt, Phương Khảm hy vọng có thể xuất hiện một người, vô luận là ai cũng là tốt, như vậy ít nhất sẽ không tịch tịch. Phương Khảm trầm trọng mà thở ra một hơi, cúi thấp đầu mà chậm chậm bò lên triền núi.

“Uy, thôn phu người, đã chạy đi đâu!”

Rống giận ong ong thỉnh thoảng xảy ra mà hướng tới đầu Phương Khảm, y cơ hồ tưởng chính mình nghe nhầm, ngẩng đầu ngốc lăng mà nhìn thân ảnh cao lớn bỗng nhiên bao phủ ở phía trước.

Ngao Lan hai tay giao nhau ở trước ngực, chân một tả một hữu, vênh váo hung hăng mở ra hình chữ bát (), tức giận mà trừng Phương Khảm. Gió nhẹ lướt nhẹ qua trường bào hần, cả người có vẻ phiêu phiêu dục tiên, giống như ông trời phải tới sứ giả cứu người.

Hần đã trở lại, không có bỏ lại mình.

Trong lòng có cái gì chậm rãi hòa tan, một cỗ nhiệt khí hiện lên khoe mắt Phương Khảm, miệng không hiểu sao mà muốn cười, y mất thật lớn khí lực mới không chế được biểu tình ở trên mặt, làm cho mình không quá mức chật vật.

Y không biết nên dùng biểu tình nào đối mặt Ngao Lan, chỉ phải theo ngữ khí Ngao Lan, mặt không chút thay đổi mà quay đầu lại rống lên: “Mắc mớ gì tới người!”

Đầu Ngao Lan rụt lại, tựa hồ có điểm sợ hãi. Há mồm muốn nói gì đó, xem xét sắc mặt Phương Khảm, lại nuốt trở vào. Ánh mắt của hắn linh hoạt mà chuyển động mọi nơi, ngấm trái ngấm phải xem xét, giống như muốn tìm dấu vết để lại trên người Phương Khảm. Nhìn hồi lâu, Ngao Lan tựa hồ yên lòng, đang lúc lơ đãng lướt nhanh trông thấy một góc quần áo lộ ra nhãn tình sáng lên, vọt đi lên, một tay lấy quần áo kéo đi ra.

“Như thế nào có quần áo?” Ngao Lan có chút mất hứng, quan sát mọi nơi cái áo khoác lụa trắng này. Mặt Phương Khảm bắt đầu nóng lên, nghĩ muốn cướp về, Ngao Lan lại ý vào ưu thế thân hình, lắc mình trốn đến nơi mà Phương Khảm bắt không được.

Hắn chọn mi nhìn, nghĩ nghĩ, ở trên người khoa tay múa chân, nhất thời tỉnh ngộ: “Aha, ta đã biết.” Hoàn toàn nhỏ cùng chính mình tương xứng, còn giải thích gì? Nhất định là cái người kia mua riêng cho mình.

Biết quần áo là cho mình, Ngao Lan vừa cao hứng vừa đắc ý dào dạt, xem đi, cái người kia ngoài miệng cố chấp, không phải cũng bị phong thái của hắn gục ngã!

Hắn đắc ý vĩnh cửu, giơ cao một đôi tay, tạo nhả mà đem bộ đồ mới mặc ở trên người, miệng còn không quên đả kích Phương Khảm một chút: “Uy, ánh mắt của ngươi còn miễn cưỡng không có trở ngại, bất quá chất liệu có kém một chút.”

“Hừ!”

Phương Khảm nghe vậy nhất thời cảm thấy được Ngao Lan không biết phân biệt, vừa hứng khởi vừa tức giận, thấy bộ dáng cao hứng phấn chấn của đối phương lại cảm thấy thẹn thùng, vừa giận lời Ngao Lan nói, trải qua giây phút ngược lại không biết làm sao đứng lên.

Để che dấu bối rối trong lòng, Phương Khảm phun một hơi tới thật mạnh, dáng vẻ rất phần nộ, bên tai lại nóng lên, gương mặt đỏ ửng không chịu thua kém mà kéo đến cổ.

Bản thân càng xem bộ đồ mới càng thấy đẹp, Ngao Lan càng ngày càng hưng phấn, thỉnh thoảng một tay bế lấy Phương Khảm.

“Ngươi làm gì? ! Buông!”

“Uy...”

“Ta không gọi uy!”

“Vậy được rồi, ... Ân Phương...” Y gọi Phương gì? Hắn đột nhiên cảm thấy mình nên hảo hảo mà nhớ tên lão bà một chút.

Ngao Lan nghĩ thông suốt, bọn họ có đứa nhỏ, trong lúc liên hệ đó sớm tồn tại không thể chặt đứt, vô luận báu vật long tộc kia có hay không, chuyện này thực cũng vô pháp gạt bỏ. Bọn họ có thể ở bên nhau cả đời. Tuy rằng chỉ có thể bính Phương Khảm, khiến hắn vốn nổi danh đào hoa rất khó chịu, nhưng ít ra trước khi nghiên cứu được giải được chỉ có thể nhẫn nại, duy nhất đáng ăn mừng chính là tư vị mất hồn bên trong cúc hoa của lão bà không người có thể so sánh, cái đó rất nhanh mềm mại, thuộc loại trời sinh vì hắn mà bày bố.

“Khảm!” Thời gian dài qua đi, không nghĩ tới xú tiểu tử cư nhiên còn không có nhớ kỹ tên của mình, Phương Khảm lòng rất giận, ánh mắt cũng cơ hồ phun ra lửa.

“Người như thế nào cả ngày bộ dáng đều là tức giận?” Ngao Lan tuyệt không cảm thấy được đây là vấn đề nghiêm trọng, nhử mi nhìn mặt Phương Khảm tức giận, ở trên mặt hôn một chút, lưu lại dấu màu phấn hồng, đối lấy Phương Khảm trợn mắt nhìn, Ngao Lan này đáng hận lại lưu trên mặt y ấn ký vĩnh viễn không phai mờ.

Mặt người tức giận làm làn da ngăm đen lộ ra màu hồng rực rỡ, hai mắt hiệp lại làm cho người ta có dục vọng chinh phục, nhếch môi lên nhưng lại có một ý khác, tất cả hết thảy đều dâng vào trong mắt Ngao Lan, hết thảy biến thành khiêu khích ***, nửa người dưới căng thẳng đến đau.

Tâm tình y tức giận, hắn lại mỉm cười ?(chém >.<)=“ ngao=“ lan=“ ngơ=“ ngác=“ mà=“ nhìn=“ tâm=“ thân=“ rung=“ động=“ kìm=“ lòng=“ không=“ được=“ mở=“ miệng=“ uy=“ đối=“ với=“ ta=“ cười=“ cười=“ được=“ chứ?=“ một=“ câu=“ thành=“ linh=“ khiến=“ cho=“ phương=“ khảm=“ ngây=“ người.=“ y=“ nửa=“ ngày=“ mới=“ nghẹn=“ ra=“ những=“ lời=“ này:=“ “người...=“ người=“ bệnh=“ thần=“ kinh...=“ ngao=“ lan=“ bỗng=“ nhiên=“ thanh=“ tỉnh,=“ bùng=“ kín=“ miệng=“ mình,=“ cau=“ mày=“ chấp=“ nhận=“ phương=“ khảm=“ lên=“ án=“ .=“ “thiết,=“ ta=“ đây=“ là=“ thần=“ kinh=“ cái=“ gì.=“ hấn=“ quay=“ đầu,=“ cam=“ chịu=“ mà=“ phỉ=“ nhổ=“ chính=“ mình=“ một=“ tiếng.=“ lập=“ tức=“ chặn=“ ngang=“ ôm=“ lấy=“ phương=“ khảm=“ hướng=“ phòng=“ trong=“ chạy=“ đi,=“ mục=“ tiêu=“ giường=“ lớn.=“ con=“ long=“ ***=“ loạn=“ này=“ muốn=“ phát=“ tiết=“ thú=“ tính=“ của=“ hấn=“ !=“ phương=“ khảm=“ sợ=“ hãi,=“ lập=“ tức=“ quyền=“ đâm=“ cước=“ đá,=“ kích=“ động=“ cái=“ chiêu=“ thức=“ gì=“ đều=“ sử=“ dụng.=“ “không=“ cần,=“ buông!=“ “không=“ tha=“ là=“ không=“ tha=“ —=“ ”=“ ngao=“ lan=“ chơi=“ xấu=“ giọng=“ điệu=“ lời=“ kéo,=“ cao=“ hứng=“ mà=“ trả=“ lời.=“ hai=“ tay=“ một=“ chút=“ cũng=“ không=“ nhàn=“ rồi,=“ vũ=“ động=“ như=“ cái=“ bóng,=“ quần=“ áo=“ bay=“ tán=“ loạn,=“ hết=“ thấy=“ rút=“ dưới=“ giường,=“ một=“ hồi=“ liền=“ cùng=“ phương=“ khảm=“ thẳng=“ thẩn=“ đối=“ mặt.=“ phương=“ khảm=“ bị=“ buộc=“ nóng=“ nảy,=“ gắt=“ gao=“ chống=“ đỡ=“ tay=“ ngao=“ lan=“ ,=“ một=“ quyền=“ hướng=“ mặt=“ ngao=“ lan=“ đánh=“ tới.=“ vốn=“ tưởng=“ rằng=“ dựa=“ vào=“ lực=“ đạo=“ một=“ quyền=“ này=“ của=“ y=“ đủ=“ để=“ cho=“ rằng=“ ngao=“ lan=“ rơi=“ đây=“ đất.=“ ngao=“ lan=“ bị=“ dọa=“ nhảy=“ dựng,=“ còn=“ tưởng=“ rằng=“ cái=“ mũi=“ cao=“ của=“ mình=“ sẽ=“ nhận=“ đủ,=“ không=“ nghĩ=“ tới=“ lực=“ đánh=“ cư=“ nhiên=“ nhẹ=“ nhàng=“ ngay=“ cả=“ một=“ con=“ muỗi=“ cũng=“ không=“ giết=“ chết.=“ hai=“ người=“ đều=“ sưng=“ sốt,=“ phương=“ khảm=“ khó=“ hiểu=“ mà=“ nhìn=“ nắm=“ tay=“ mình,=“ bề=“ ngoài=“ nó=“ giống=“ như=“ trước=“ đây,=“ chính=“ là=“ có=“ cái=“ gì=“ đem=“ sức=“ lực=“ toàn=“ thân=“ mình=“ hút=“ qua=“ đi.=“ ngao=“ lan=“ cũng=“ không=“ giải=“ thích=“ được,=“ nhưng=“ y=“ cảm=“ thấy=“ được=“ so=“ chuyện=“ với=“ biết=“ vì=“ cái=“ gì=“ sức=“ lực=“ phương=“ khảm=“ trở=“ nên=“ quái=“ lạ=“ tay=“ trói=“ gà=“ còn=“ không=“ chặt=“ thì=“ chuyện=“ trước=“ mắt=“ quan=“ trọng=“ hơn.=“ tay=“ hấn=“ đi=“ hai=“ đường,=“ một=“ đường=“ đi=“ vào=“ đậu=“ đỗ=“ trước=“ ngực=“ phương=“ khảm,=“ một=“ đường=“ thì=“ lên=“ lút=“ đi=“ xuống,=“ hành=“ động=“ bất=“ ngờ=“ ngay=“ thời=“ điểm=“ quan=“ trọng.=“ “người!=“ kinh=“ hách=“ thành=“ linh=“ xây=“ ra,=“ làm=“ cho=“ phương=“ khảm=“ hét=“ lớn=“

một=" tiếng,=" rôt=" cuộc=" quay=" đầu=" tự=" hỏi=" khí=" lực=" y=" chạy=" tới=" chỗ=" nào,=" mặt=" không=" biết=" là=" tức=" giận=" hay=" là=" xấu=" hổ=" mà=" đỏ=" toàn=" bộ=" .=" bình=" thường=" một=" mình=" không=" ai=" đụng=" chạm=" đột=" nhiên=" đầu=" ngón=" tay=" tác=" quái=" tiến=" vào=" người,=" thử=" hỏi=" còn=" ai=" có=" thể=" bình=" tỉnh?=" ngao=" lan=" hoàn=" toàn=" không=" có=" bị=" chút=" phô=" trương=" thanh=" thể=" ấy=" mà=" sợ=" bày=" ra=" khuôn=" mặt=" tươi=" cười=" ***=" dâng=" làm=" cho=" phương=" khảm=" cảm=" thấy=" được=" hảo=" đáng=" hận.= "kêu=" đi,=" kêu=" lớn=" lên,=" ta=" thích=" nghe=" nhất=" ."=" ngón=" tay=" hung=" hăng=" mà=" di=" chuyển,=" ma=" sát=" làm=" cho=" cơ=" thể=" phương=" khảm=" hưng=" phần=" ,=" thân=" mình=" phương=" khảm=" nhất=" thời=" bắn=" lên,=" tựa=" như=" cá=" nằm=" trên=" thốt=" giã=" dựa=" "buông...=" ân=" a...=" phương=" khảm=" ra=" sức=" chống=" cự=" lại=" khoái=" cảm=" xâm=" lán,=" bắt=" đùi=" thon=" dài=" tự=" nhiên=" muốn=" kếp=" lại=" thân=" mình=" ngao=" lan=" vội=" vàng=" chen=" vào,=" tay=" trái=" càng=" không=" ngừng=" xoa,=" nặn=" đậu=" đỏ=" người=" phía=" dưới=" ,=" đến=" khi=" chúng=" nó=" lột=" xác=" thành=" một=" đóa=" hoa=" anh=" đào=" nở=" rộ.= "hắn=" sử=" dụng=" tất=" cả=" kỹ=" năng,=" khơi=" mào=" nhiệt=" tình=" phương=" khảm,=" ánh=" mắt=" quan=" sát=" biểu=" tình=" phương=" khảm,=" đầu=" lưỡi=" linh=" hoạt=" không=" buông=" tha=" mỗi=" một=" tác=" da=" thịt,=" thậm=" chí=" còn=" chọn=" liếm=" liếm"tiểu=" đệ=" đệ=" đứng=" thẳng=" lên=" ,đến=" khi=" đem=" "tiểu=" đệ=" đệ=" đùa=" giỡn=" liên=" tục=" phun=" ra=" nước=" miếng=" màu=" trắng.= "xch:nguyên=" bản=" của=" nó=" là=" :tiểu=" gây=" gộc=" o.0ta=" kô=" hỷ=" nên=" chém.mọi=" người=" bỏ=" qua=" cho=" ta.= "tbd=" :=" tiểu=" côn=" tử,=" e..=" thêm=" ai=" đọc=" truyện=" chị=" dương=" sẽ=" quen=" thuộc=" từ=" côn=" này.= "ngón=" tay=" phải=" lạng=" lê=" thêm=" một=" cái,=" thông=" suốt=" mà=" hoạt=" động=" ở=" dừng=" đạo=" cực=" nóng,=" tay=" còn=" lại=" ở=" các=" điểm=" mẫn=" cảm=" đốt=" lửa.= "ngón=" tay=" cọ=" sát=" một=" chút,=" cú=" huyết=" liên=" run=" rẩy=" khép=" mở=" gắt=" gao=" cần=" một=" cái,=" tựa=" như=" môi=" vật=" lớn=" hơn=" nữa=" đưa=" vào.= "nhận=" thấy=" được=" bên=" trong=" càng=" ngày=" càng=" nóng,=" cũng=" càng=" ngày=" càng=" ướt,=" ngao=" lan=" có=" chút=" kiểm=" chế=" không=" được=" .=" dưới=" sự=" công=" kích=" liên=" tục=" ,=" phương=" khảm=" chỉ=" có=" thể=" thở,=" chỉ=" lưu=" lại=" một=" chút=" thanh=" minh.= "dâm=" long=" này...=" y=" hân=" là=" chán=" ghét=" hân=" ,=" y=" phải=" hung=" hăng=" mà=" cự=" tuyệt=" hân=" ,=" mà=" không=" phải=" giống=" như=" bây=" giờ=" nằm=" ở=" hân=" dưới=" thở=" dốc.= "đến=" tột=" cùng=" có=" chỗ=" nào=" không=" đúng=" không=" nghĩ=" một=" người...=" trước=" khi=" trong=" lòng=" thỏa=" hiệp=" ,=" thân=" thể=" liên=" tham=" luyến=" ám=" áp=" này=" sao?=" long=" đáng=" ghét.= "thả...=" không=" cần,=" ta=" ngày=" mai...=" ngày=" mai=" còn=" muốn=" đến=" hộ=" lớn=" làm=" công=" ngắn=" hạn.= "mắt=" của=" y=" vì=" khoái=" cảm=" mà=" ướt=" át,=" toàn=" thân=" xuân=" tình=" phôi=" phôi,=" mông=" bị=" xâm=" phạm=" mà=" nâng=" lên,=" hai=" chân=" còn=" ngược=" lại=" nguyện=" ý=" mà=" quần=" chặt=" phần=" eo=" trắng=" kiện=" của=" ngao=" lan,=" dưới=" tình=" huống=" như=" vậy=" ,=" miệng=" nói=" ra=" lời=" nói=" tự=" nhiên=" hoàn=" toàn=" không=" có=" sức=" thuyết=" phục.= "nhẫn=" nại=" ngao=" lan=" đã=" muốn=" tới=" giới=" hạn,=" hung=" khí=" ở=" huyết=" khẩu=" chậm=" rãi=" chân=" chừ.= "trái=" tim=" phương=" khảm=" nhất=" thời=" nghen=" ở=" cổ=" họng,=" vừa=" sợ=" hãi=" vừa=" chờ=" mong,=" toàn=" bộ=" cơ=" thể=" buộc=" chặt=" chuẩn=" bị=" nghênh=" đón=" đau=" đón=" sắp=" đến=" .=" hai=" người=" hít=" sâu=" một=" hơi,=" ngao=" lan=" đột=" nhiên=" cúi=" đầu,=" hôn=" môi=" phương=" khảm.= "phương=" khảm=" mở=" to=" hai=" mắt=" nhìn,=" cảm=" thấy=" được=" có=" chút=" khó=" có=" thể=" tin,=" ngờ=" ngác=" mà=" hé=" miệng=" mặc=" cho=" ngao=" lan=" ở=" trong=" đó=" cuộn=" cuộn=" nổi=" lên=" sóng=" to=" gió=" lớn.= "khảm...=" nhảm=" mắt.= "thanh=" âm=" ngao=" lan=" tràn=" ngập=" từ=" tính,=" ở=" bên=" tai=" vang=" lên=" .=" hô=" hấp=" nóng=" rực=" phun=" tới=" trên=" mặt,=" phương=" khảm=" nhất=" thời=" hóa=" thành=" một=" bãi=" ***=" nông=" đậm,=" khó=" được="

nhu=" thuậ=" mà=" nhấ=" hai=" mắ=" lại=" cảm=" giác=" tê=" đại=" không=" ngừng=" cuôn=" cuộn=" mà=" theo=" khoang=" miệng=" truyền=" đến=" cảm=" giác=" ngọt=" ngào=" ngay=" cả=" linh=" hồn=" cũng=" bởi=" vậy=" mà=" khoái=" hoạt=" trụ=" thể=" phía=" sau=" nóng=" rực=" lập=" tức=" xông=" vào=" độ=" ẩm=" nóng=" bông=" cơ=" hồ=" muốn=" hòa=" tan=" phương=" khảm=" ươm=" một=" tiếng=" cảm=" giác=" dưới=" thân=" như=" thiêu=" đốt=" khiến=" cho=" y=" muốn=" chạy=" trón=" .=" ngao=" lan=" lại=" không=" cho=" phép=" y=" lùi=" bước=" chặ=" chẽ=" mà=" nhanh=" thủ=" sẵn=" phần=" eo=" đưa=" chân=" y=" lên=" cao=" gằm=" nhẹ=" một=" tiếng=" lấy=" tốc=" độ=" trước=" nay=" chưa=" từng=" có=" cuông=" dẫ=" mà=" trừ=" sấp=" .=" khoái=" cảm=" mãnh=" liệt=" làm=" cho=" phương=" khảm=" cơ=" hồ=" chống=" đỡ=" không=" nổi=" không=" chịu=" được=" là=" trảm=" luân=" trong=" từng=" cơ=" sóng=" cao=" thấp=" của=" bể=" đục=" y=" khóc=" cầu=" tha=" vươn=" tay=" kéo=" đầu=" kẻ=" xâm=" lược=" xuống=" hung=" ác=" mà=" cấn=" môi=" hấn=" tìm=" kiếm=" an=" ủi=" hai=" người=" liều=" chết=" dây=" đưa=" thẳng=" đến=" bình=" minh=" tình=" hình=" chắm=" dứt=" ngao=" lan=" càng=" phát=" ra=" thân=" thái=" sáng=" lảng=" của=" thần=" tiên=" ,=" nhìn=" nhìn=" phương=" khảm=" sấp=" chết=" ngất=" đi=" hấn=" rớt=" cục=" buồng=" tha=" cho=" tính=" toán=" tái=" chiến=" một=" hồi=" không=" cam=" lòng=" mà=" theo=" trong=" cơ=" thể=" phương=" khảm=" lui=" đi=" ra=" trải=" qua=" một=" đêm=" làm=" dịu=" huyết=" khẩu=" hơi=" sừng=" đỏ=" một=" chút=" thứ=" gì=" đó=" từ=" trong=" cơ=" thể=" phương=" khảm=" trào=" ra=" ngao=" lan=" vừa=" lòng=" mà=" gặt=" gặt=" đầu=" ảo=" tưởng=" dịch=" thể=" bắn=" vào=" biển=" thành=" bộ=" dáng=" long=" cục=" cứng=" không=" biết=" lần=" này=" có=" thể=" hay=" không=" lại=" nhiều=" cục=" cứng=" bất=" quá=" có=" cục=" cứng=" chính=" mình=" phải=" cấn=" đục=" ,=" ngao=" lan=" lắ=" đầu=" không=" suy=" nghĩ=" vắn=" đề=" này=" thêm=" nữa=" phương=" khảm=" bị=" gây=" sức=" ép=" ngay=" cả=" khí=" lực=" khép=" lại=" chân=" cũng=" không=" có=" bị=" ánh=" mất=" tục=" tũ=" của=" ngao=" lan=" không=" khỏi=" nhìn=" chằm=" chằm=" hạ=" thân=" mình=" chỉ=" phải=" nói=" lầm=" bầm=" hai=" tiếng=" tỏ=" vẻ=" kháng=" nghị=" ngao=" lan=" nhịn=" không=" được=" lại=" sờ=" soạng=" hai=" cái=" phương=" khảm=" bị=" làm=" cho=" kinh=" hoàng=" ,=" tụ=" tập=" lực=" lượng=" toàn=" thân=" quăng=" cho=" hấn=" một=" ánh=" mắ=" hình=" đao=" ngao=" lan=" mới=" phần=" nộ=" buồng=" tay=" hướng=" môn=" bóp=" bóp=" ngử=" ở=" bên=" cạnh=" tay=" tự=" nhiên=" khoát=" lên=" phần=" eo=" phương=" khảm=" vuốt=" ve=" qua=" lại=" như=" có=" như=" không=" thất=" lưng=" phương=" khảm=" bày=" giờ=" rất=" đau=" đón=" gặp=" ngao=" lan=" không=" có=" tính=" toán=" tiến=" thêm=" một=" bước=" cũng=" tùy=" hấn=" đi=" ngay=" tại=" lúc=" y=" buồn=" ngử=" ,=" thỉnh=" linh=" bên=" tai=" truyền=" đến=" một=" câu=" của=" ngao=" lan=" :=" "uy=" ngày=" mai=" không=" cho=" phép=" đi=" phương=" khảm=" mơ=" mơ=" màng=" màng=" bị=" đánh=" thức=" đầu=" óc=" còn=" không=" có=" phần=" ánh=" ra=" ngao=" lan=" nói=" cái=" gì=" mờ=" mịt=" gặt=" đầu=" lập=" tức=" lại=" nghĩ=" tới=" đối=" phương=" là=" nói=" chuyện=" làm=" công=" ngắn=" hạn=" mạnh=" mẽ=" lấy=" lại=" vài=" phần=" tinh=" thần=" mở=" miệng=" biện=" giải=" "ta=" đã=" đáp=" ứng=" người=" ta=" .=" "từ=" chối=" "không=" được=" phương=" khảm=" trừng=" mắ=" to=" tỏ=" vẻ=" tuyệt=" không=" lay=" được=" quyết=" tâm=" của=" y=" .=" y=" chết=" cũng=" sẽ=" không=" nói=" ra=" vì=" mùa=" áo=" khoác=" màu=" lụa=" trắng=" chính=" mình=" không=" thể=" không=" lấy=" công=" trả=" nợ=" ngao=" lan=" hơi=" tức=" giận=" người=" ngồi=" thẳng=" dậy=" ,=" trực=" tiếp=" mà=" đứng=" lên=" giáo=" huấn=" :=" "uy=" người=" nếu=" sinh=" con=" cho=" ta=" ta=" liền=" hảo=" hảo=" ở=" nhà=" đối=" đãi=" làm=" công=" ngắn=" hạn=" truyền=" ra=" đi=" mắ=" của=" ta=" đặt=" đâu=" đây=" khiến=" cho=" hấn=" giống=" như=" ngược=" đãi=" lão=" bà=" biến=" thành=" hồng=" lão=" bà=" phải=" ra=" ngoài=" làm=" việc=" duy=" trì=" cuộc=" sống=" khiến=" trong=" lòng=" càng=" không=" thoải=" mái=" ngao=" lan=" nháo=" lên=" nói=" liên=" tục=" một=" hơi=" nước=" miếng=" đều=" văng=" lên=" hết=" khuôn=" mặt=" phương=" khảm=" thành=" những=" chấm=" nhỏ=" một=" lần=" lại="

một=" lần,=" vừa=" mới=" bắt=" đầu=" phương=" khảm=" còn=" mặc=" kệ=" không=" đáp=" lại,=" nhiều=" lần=" hơn=" y=" rớt=" cục=" không=" kiên=" nhẫn=" bắt=" đầu=" nổi=" giận=" phương=" khảm=" mắt=" tròng=" tròn=" tròn=" ,=" ngữ=" khí=" ngao=" lan=" cũng=" hừ=" một=" tiếng,=" găm=" gừ=" nói=" "uy,=" người=" cũng=" không=" phải=" người=" gì=" của=" ta,=" hơn=" nữa=" ta=" không=" phải=" nữ=" nhân,=" càng=" thêm=" không=" phải=" lão=" bà=" người,=" người=" ít=" xen=" vào=" việc=" của=" người=" khác!= nói=" cho=" người=" biết,=" ta=" không=" thể=" không=" đi!=" "người!=" ngao=" lan=" tức=" giận=" đến=" giận=" sôi=" lên,=" máu=" cổ=" trực=" tiếp=" xông=" lên,=" miệng=" không=" lựa=" lời=" mà=" nói=" "hừ,=" người=" tuyệt=" không=" nghe=" lời,=" xích=" nhi=" so=" với=" người=" mạnh=" hơn=" nhiều!=" "xích=" nhi?"=" nghe=" được=" tên=" xa=" lạ,=" phương=" khảm=" nháy=" mắt=" cảnh=" giác.= ngao=" lan=" cũng=" không=" giấu=" diêm,=" thảng=" thẩn=" đối=" mặt=" mà=" đem=" quan=" hệ=" y=" cùng=" xích=" nhi=" nói=" ra,=" trong=" giọng=" nói=" còn=" mang=" theo=" một=" chút=" đặc=" ý:= "hắn=" là=" một=" trong=" những=" tình=" nhân=" của=" ta,=" nói=" cho=" người=" biết,=" ta=" ở=" bên=" ngoài=" tình=" nhân=" có=" rất=" nhiều,=" người=" nào=" không=" đối=" với=" ta=" ngoan=" ngoan=" phục=" tùng.= người=" nếu=" không=" để=" cho=" ta=" ngoan=" một=" chút..."=" hắn=" càng=" nói=" phương=" khảm=" càng=" cảm=" thấy=" được=" trong=" lòng=" có=" đốt=" lửa,=" càng=" đốt=" càng=" lớn,=" diễn=" biến=" thành=" lửa=" cháy=" lan=" ra=" đồng=" cỏ=" đốt=" từ=" đầu=" tới=" chân,=" miệng=" hắn=" khép=" mở=" càng=" phát=" ra=" ngựa=" mắt,=" mỗi=" một=" chữ=" chui=" vào=" đầu,=" chảy=" ra=" chất=" lỏng=" chau=" xót=" ,=" ánh=" mắt=" đều=" phát=" đau.= ba!= phương=" khảm=" nhin=" không=" được,=" giương=" lên=" tay.= trên=" mặt=" ngao=" lan=" để=" lại=" một=" cái=" dấu=" năm=" ngón=" tay=" rõ=" nét=" .=" "uy,=" phương=" khảm=" người=" như=" thể=" nào=" đánh=" người!=" ngao=" lan=" bưng=" mặt=" khó=" hiểu=" mà=" kêu=" to.= "liền=" đánh=" ***=" long=" người.= cổ,=" cút=" cho=" ta!= dừng=" đựng=" ta,=" người=" không=" phải=" có=" rất=" nhiều=" nhân=" tình=" sao,=" đi=" tìm=" bọn=" họ=" a,=" dừng=" ở=" chỗ=" này=" != cổ!=" phương=" khảm=" tức=" sủi=" bọt=" mép,=" thuận=" tay=" nắm=" tắt=" cả=" gì=" đó=" trên=" giường=" có=" thể=" ném,=" hướng=" trên=" người=" ngao=" lan=" ném=" .=" "cho=" người=" vài=" miếng=" màu=" người=" liền=" mở=" phường=" nhuộm=" ,=" đi=" thì=" đi,=" người=" nghĩ=" rằng=" ta=" hiếm=" lạ=" người!=" nghe=" vậy,=" ngao=" lan=" hỗn=" hển=" đứng=" lên,=" hung=" hăng=" nói=" ,=" tùy=" tiện=" xuống=" giường,=" mang=" giày=" vào.= quay=" đầu=" lại=" lạng=" lẽ=" xem=" xét=" mắt=" phường=" khảm,=" người=" sau=" đang=" trở=" mình=" dùng=" lưng=" đối=" với=" hắn,=" hành=" động=" ngao=" lan=" cho=" thấy=" sự=" phản=" nộ=" của=" hắn,=" đứng=" lên=" mạnh=" mẽ=" mà=" dặm=" chân,=" quay=" đầu=" vừa=" thấy,=" phường=" khảm=" không=" hề=" có=" động=" tĩnh=" gì.= ngao=" lan=" chỉ=" đành=" phải=" chằm=" chằm=" mà=" đi=" tới=" cửa=" do=" dự=" nhiều=" lần,=" rớt=" cục=" nhin=" không=" được=" hướng=" phường=" khảm=" ồn=" ào:= "ta=" đi=" rồi,=" ta=" thực=" sự=" đi=" rồi!=" "cút!=" một=" cái=" guốc=" mộc=" ném=" qua,=" cửa=" chính=" lay=" động=" mạnh=" vài=" cái,=" ong=" ong=" chấn=" động.= ngao=" lan=" sợ=" tới=" mức=" liền=" lui=" ba=" bước,=" ra=" khỏi=" cửa.= như=" thể=" nào=" phát=" hỏa=" lớn=" như=" vậy=" a!= hắn=" chép=" chép=" lưỡi,=" quyết=" định=" trước=" tiên=" tìm=" xích=" nhi=" kia=" trốn=" một=" thời=" gian=" ngắn,=" đợi=" cho=" phường=" khảm=" hết=" giận=" mới=" về.= nghe=" thấy=" âm=" thanh=" đóng=" cửa,=" phường=" khảm=" nắm=" chặt=" chân=" bồng=" trong=" tay.= đáng=" giận,=" cùng=" với=" long=" trắng=" hoa=" này=" cả=" đời=" ở=" bên=" nhau?= y=" tuyệt=" không=" đáp=" ">

10. Chương 10

Thái dương của đầu nóng bừng như nướng, mỗi một chỗ giống như một khối chì cơ hồ muốn thoát ra khỏi. Mồ hôi toàn thân như mưa, chỉ chốc lát sẽ đem tất cả quần áo thấm ướt đẫm. Cái cuốc giơ lên cao trên bãi đất, rồi ném đến trên mặt đất, chỉ hổng một lỗ nhỏ, đất màu đen bên trong xối lên, rất là miễn cưỡng. Phương Khảm thở phì phò, lau một phen mồ hôi, quay đầu lại nhìn phía sau mình, bất giác mặt đầy u sầu. Gần đây thân thể tự nhiên không biết là làm sao, căn bản sử dụng không nhiều khí lực, ngay cả cầm cái cuốc nhẹ cũng sẽ run lên, bất quá mới làm việc nửa canh giờ, lại mệt giống như liên tục ba ngày, ngày đêm bận rộn.

Đáng chết...

Thân thể của chính mình cư nhiên kém tới tình trạng này sao? Đến tột cùng sao lại thế này?

Phương Khảm suy nghĩ nhiều cũng không lý giải được, ngược lại oán giận lên Ngao Lan một tháng vô tin tức. Tại sao mình vì người như thế mà lấy công trả nợ!

Hung hăng ném cái cuốc đi xuống, bùn đất văng khắp nơi dính vào chân run run của Phương Khảm.

“Khát sao?”

Bên tai đột nhiên vang lên nhiệt khí, Phương Khảm bỗng nhiên sợ tới mức rút lui ba bước, bình tĩnh nhìn lên nguyên lai là chủ nhân tòa nhà.

“A, thực xin lỗi Thủy lão gia, ta hôm nay nhất định sẽ đem chỗ làm xong!”

Phương Khảm cúi đầu, lo lắng bất an mà cam đoan. Lúc trước đáp ứng bảy ngày đem chỗ này làm xong, không nghĩ tới thân thể của chính mình kém thành như vậy, chỉ có thể điều dưỡng mỗi ngày, mỗi ngày, kết quả kéo gần một tháng một nửa còn không hoàn thành. Hiện giờ Phương Khảm nhìn thấy Thủy Nguyệt Quân, thật sự là lại xấu hổ vừa thẹn, cảm thấy được chính mình quả thực trở thành cái loại tiểu nhân nói không giữ lời.

“Không vội...” Thủy Nguyệt Quân không chút để ý mà vẫy vẫy tay, tựa hồ đối với việc này không chút nào quan tâm, trên thực tế đối hành vi làm công trong một tháng nay của Phương Khảm, hẳn hoàn toàn không có ý tứ khiển trách gì, ngược lại thật sự hoan nghênh, cũng không quên mỗi ngày ra toà viện gặp, ân cần thăm hỏi tình huống Phương Khảm một chút. Lúc này, Thủy Nguyệt Quân vẻ mặt hoàn mỹ nhàn nhạt cười tựa như gió phong ân cần hỏi Phương Khảm: “Người khát sao?”

“Khát? Ách, có một chút...” Y vẫn không đề cập tới, nhắc tới yết hầu Phương Khảm liền khát tới lợi hại, giữa khoang miệng co rút nhanh vài cái, không thể xuất hiện ra chất lỏng gì.

Nghe vậy Thủy Nguyệt Quân cười đến phi thường vui vẻ, lập tức ra mệnh lệnh người sớm giúp chuẩn bị thùng nước mang tới, vẫy tay hướng Phương Khảm, nhiệt tình mà tiếp đón, “Uống đi uống đi!”

Một người như thiên tiên tươi cười nhìn người, thật sự khiến người không thể cự tuyệt, hơn nữa hẳn quả thật khát, vì thế Phương Khảm ngại ngần mà gật gật đầu, tiếp nhận cái gáo nước, ngẩng đầu lên ừng ực ừng ực mà điên cuồng uống, một gáo hai gáo, thẳng đến một thùng nước thấy đáy, Phương Khảm mới phát hiện.

Y nhất thời ngưng ngừng đứng lên, mình tại sao lại giống như trâu điên thế? Thật sự rất mất mặt!

Ngẩng đầu nhìn xem Thủy Nguyệt Quân, phát hiện đối phương cũng không có ý tứ cười nhạo gì, Phương Khảm mới nhẹ nhàng thở ra. Thủy Nguyệt Quân luôn luôn bên cạnh lặng lẽ mà nhìn, ánh mắt trừng thật to, trong thần sắc khó nén vui sướng.

“Còn muốn sao?” Thủy Nguyệt Quân cười meo meo hỏi.

Sau khi uống nước xong, Phương Khảm ngạc nhiên mà phát hiện khí lực của mình tựa hồ đã trở lại một chút, rồi lập tức mà đến chính là yết hầu giống như hỏa thiêu nóng rực, tựa hồ khô cạn lợi hại hơn, mỗi một tế bào toàn bộ thân thể đều khát cầu nguồn nước. Nhưng là... Phương Khảm nhìn nhìn thùng trống rỗng, xấu hổ mà cười cười. Thủy Nguyệt Quân tâm thần linh hội, đưa tay vỗ vài cái, lại một thùng nước tràn đầy mang tới.

“Thỉnh!”

Thủy Nguyệt Quân mị lên ánh mắt trở thành hai hình cung cong cong.

“Không bằng người ngay tại đây ở đi.”

Phương Khảm kinh ngạc ngẩng đầu, vội vàng lắc đầu cự tuyệt.

“Người đến lúc này một hồi cũng rất vất vả, đừng ngại ở lại.” Thủy Nguyệt Quân tao nhã mà cuối xuống ở phía sau lỗ tai nói nhỏ, mắt nhìn Phương Khảm, không chút để ý hỏi: “Trong nhà còn có người nào sao?”

Phương Khảm mắt rũ xuống, tâm bỗng trầm xuống, nhất thời yên lặng. Ngày đó Ngao Lan rời khỏi rốt cuộc không có trở về, Tiểu Long cũng không có tin tức gì, đối mặt nhà trống trơn, hắn luôn luôn cảm giác... Hai con rồng kiều ngạo cao cao tại thiên kia không bao giờ ...sẽ vì phạm nhân như y lưu lại. Chán nản mà nghĩ muốn rời đi, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới, nhưng lại sợ bọn họ một ngày nào đó trở về không thấy mình. Lương lực, do dự cũng đồng thời sợ hãi, tịch mịch, tình hình rối rắm làm cho y không muốn nghĩ nhiều, mỗi ngày làm cho thân thể hoàn toàn mệt mỏi, mới một đêm không ngủ.

Thủy Nguyệt Quân khẽ cười một tiếng, đem Phương Khảm đang trầm trong suy nghĩ xa xôi kéo lại.

“Quên đi... Thời gian cũng không còn nhiều lắm.” Thủy Nguyệt Quân chậm rì rì mà nói xong, ánh mắt nhìn rặng mây đỏ phía chân trời, khóe môi nhếch lên cười đắc ý.

Cảnh tượng hồng mạnh mẽ như lọ thuốc nhuộm bị đổ, cường ngạnh mà lan toàn bộ màn trời. Ngày mai lại không mưa, màu đỏ kiều ngạo làm cho người ta sợ hãi, cảm giác điềm xấu bao phủ vùng đất khô cạn này.

Tạm biệt Thủy Nguyệt Quân, khoang miệng nóng rực giống như cày rờ rệt, Phương Khảm uống cạn nước tùy thân mang theo, bước nhanh hơn. Nhiệt khí trên mặt đất, từng ngậm từng ngậm mà hít vào nhiệt gió, đầu óc càng hỗn loạn, làn da sớm đã khô nứt, trên mặt chảy không phải mồ hôi, mà là mỡ ít đến đáng thương. Phương Khảm sinh ra ảo giác như đang đi giữa sa mạc, bên tai truyền đến tiếng kỳ quái, phẳng phát âm thanh thực vật mùa xuân đâm chồi, ba ba ba, tràn ngập tiếng vang sự sống, một tiếng, hai tiếng... Phương Khảm yên lặng mà đi, dần dần cảm thấy vui sướng đến tê dại.

Thanh âm kia là từ đâu mà truyền đến?

Ý niệm lúc điện quang hỏa thạch xuất hiện trong đầu, nháy mắt, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thật vất vả mới trông thấy nghĩa trang quen thuộc, tựa như người lữ hành trong sa mạc nhìn thấy châu lục, vừa vào cửa liền thẳng tắp hướng chậu nước đánh tới, ngay cả gáo cũng không cần, đầu trực tiếp úp đến trong chậu cuồn uống.

Y hết sức chuyên chú mà từng ngậm từng ngậm uống nước, thể cho nên hoàn toàn xem nhẹ người phòng trong, người ngồi xổm trong góc nửa ngày, thủy chung không đợi đến Phương Khảm ngẩng đầu liếc hắn một cái, rốt cục nhin không được.

“Uy, người hôm nay học Khoa Phụ đuổi mặt trời a, khát thành như vậy?”

Phương Khảm cả người run lên, chậm rãi xoay đầu lại, đầu óc vẫn là hỗn loạn, giống như là cái ngăn tủ gỗ cũ nửa ngày cũng kéo không ra ngăn cất trí nhớ.

“Người là...”

“Người ngốc rồi, ta là Ngao Lan!” Do dự của y chọc giận Ngao Lan. Không nghĩ tới vừa mới một tháng, hắn cư nhiên có thể quên mặt mình, Ngao Lan tức giận tận trời mà nghĩ, đồng thời cũng hiện lên vài phần hối hận, sớm biết rằng trí nhớ Phương Khảm kém như vậy, hắn sẽ không trốn lâu như vậy.

“Ngao Lan...” Phương Khảm thì thào mà lặp lại, miễn cưỡng ở trong đầu bắt giữ một cái bóng dáng. Không lâu trên người mình chậm rãi hiện lên khuôn mặt kia cùng người trước mắt trùng hợp: “Dâm long!” Sắc mặt Phương Khảm bỗng nhiên nở thành màu đỏ tím, hắn đột nhiên nhớ tới buổi tối một tháng trước, nhất thời biến sắc trong lòng bốc lên, ước gì dùng răng nanh ở trên người Ngao Lan cắn một cái.

“Người không phải nói không trở lại sao!”

Ngao Lan có chút xấu hổ, rất có hứng thú với khuôn mặt đỏ bừng to tiếng của người kia: “Người nghĩ rằng ta muốn sao, ta là mang nhi tử trở về . Ân, nhi tử đâu ?” Ngao Lan cố ý hết nhìn đông tới nhìn tây một chút, tay cầm lấy bàn tay Phương Khảm.

“Nhi tử?” Phương Khảm cứ thế bị hấn nắm lấy đi ra ngoài, trong nháy mắt có điểm phát mộng, thái dương đau đớn một cái, trong đầu giống bị một con thú vô hình giảo thành tương hồ, không thể tự hỏi chính mình.

Ngao Lan liếc mắt nhìn Phương Khảm một cái, cảm thấy kỳ quái, đoạn thời gian trước không phải Phương Khảm kêu gặp Tiểu Long sao? Như thế nào lúc này thật sự đã trở lại, ngược lại một bộ dáng chỉ ngây ngốc? Cảm giác bất an tựa như dây châm rãi hiện lên trong lòng. Ngao Lan cẩn thận tỉ mỉ xem thần sắc Phương Khảm, lại nhìn không ra cái gì, nghĩ qua nghĩ lại, phỏng chừng Phương Khảm là bị tin vui này hướng hồ đồ , có vẻ ngu si . Trong lòng nhất thời thư giãn, cảm thấy được người trước mắt càng phát ra đáng yêu, mặt đỏ lên, lập tức quần không được ánh mắt chính mình, nhìn hướng cảnh xuân để lộ ra trong vạt áo .

Phương Khảm đương nhiên không phát hiện ánh mắt Ngao Lan sắc mị mị, y giờ phút này chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, cuối cùng, tầm mắt rốt cục dừng lại ở phía trước tiểu hài tử hưng trí bừng bừng mà ngoạn một cái đồ vật màu xanh biếc này nọ trên người.

Tiểu hài tử này là..

Phương Khảm giúp đỡ đầu suy nghĩ, mất nửa ngày mới lòi ra một chút trí nhớ. Miễn cưỡng ngay cả chính y cũng cảm thấy giật mình, hấn như thế nào lại quên nhỉ? Đứa bé này đúng là từ trong cơ thể y phân cách đi ra ngoài a. Phương Khảm nhất thời cảm xúc mênh mông, miệng hô lên cái tên khiến y nhớ da diết

“Long nhi...”

“Phụ thân...” Tiểu Long giống như bị đốt cái đuôi sợ tới mức nhảy người lên một cái, vội vàng mà nắm cái gì trong tay đó giấu đến phía sau. Cười gượng , trên mặt lộ vẻ một mảnh chột dạ.

Thùng thùng thùng , trong đầu giống như có cái trống đánh, cảm xúc kích động toát ra nháy mắt như bị dây leo gắt gao trói buộc, liều mạng mà đem Phương Khảm kéo vào hắc ám sâu không thấy đáy, thân mình Phương Khảm lay động một chút, trong thời gian ngắn mà tâm như nước ý thức lần thứ hai hỗn loạn.

Thùng thùng thùng ...

Âm thanh nơi nào? Ý thức còn lại mờ mịt mà nghĩ.

Đúng rồi...

Hoa nở ...

Phương Khảm không biết mình vì cái gì lại cho ra kết luận này, y không rõ chính mình lúc này vì sao thờ ơ như thế còn nghĩ tới chuyện tâm xàm như hoa nở. Cục cưng bảo bối một tháng không gặp ngay tại trước mặt, y hấn là ra sức tiến lên đi, ôm lấy hung hăng mà hôn một hơi, nhìn xem bảo bối tháng này có phải hay không gầy, có hay không bị ngược đãi... Nhưng chân vì cái gì cứng ngắc như vậy ? Tâm vì cái gì bình tĩnh như vậy?

Phương Khảm sợ hãi , cơ thể nhưng trên mặt lại bắt đầu không chịu khống chế của y.Kia chốc lát đang lúc mừng như điên nở rộ chậm rãi héo rũ, tay muốn đưa ra một chút nhưng tiếp theo lại buông xuống . Thanh âm kia một tiếng so với một tiếng dồn dập, thúc giục Phương Khảm chấp hành mỗi một cái mệnh lệnh, ánh mắt thanh tỉnh cùng mê ly sâu sắc xung đột , chẳng phân biệt được cao thấp.

“Uy, người làm sao vậy?” Ngao Lan cảm thấy không thích hợp, đẩy Phương Khảm một phen. Thân mình Phương Khảm cứng ngắc mà giật mình lay động , nhìn không chớp mắt.

“Người cầm cái gì vậy?” Thanh âm Phương Khảm lãnh đạm vang lên, cau mày gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Long giấu cái gì đó màu xanh biếc, y ngược lại cảm thấy chuyện lúc này rõ ràng càng trọng yếu.

Tiểu Long thấy giấu diếm không được, thè lưỡi, thanh âm làm nũng ập úng mà kéo dài, cầm lấy rắn lục đặt trước ngực.

“Hấn là xà xà mà.”

“Vứt đi!” Ngữ khí không cho cự tuyệt làm cho Ngao Lan lạ lùng nhìn Phương Khảm liếc mắt một cái.

“Ta không thể !”

Trong mắt Tiểu Long lần đầu xuất hiện kháng cự, đâm vào trong lòng Phương Khảm một cái. Tiếng trống bên tai đột nhiên lui, Phương Khảm cả người chấn động, đầu óc nháy mắt tỉnh táo lại. Căn phòng đôi má, Tiểu Long nổi giận đùng đùng khiến Phương Khảm chợt ngạc nhiên, huyết Thái Dương khẩn trương cùng nhau nhảy lên một cái, lỗ tai ong ong mà kêu to, không biết mình làm sai cái gì, chỉ có thể chân tay luống cuống cùng Tiểu Long đối diện.

“Người...” Con rắn này quan trọng đến vậy sao?

Phương Khảm tựa hồ lại mơ hồ nghe được trong cơ thể tiếng trống hoa nổ.

“Nha nha, không có quan hệ.” Ngao Lan thấy thế liền mở miệng hóa giải tình hình giằng co trước mắt : “Rút răng nọc xà kia ra không được sao .” Hắn tùy ý mà cười, ánh mắt nhìn rắn lục tương đối không có hảo ý, tí tí nha, tay giống như kim sắt thuần thục mà cạy mở miệng rắn lục.

Trơ mắt mà nhìn cái tay lớn hướng răng nọc quý giá của mình , rắn lục sợ tới mức cả người cứng ngắc, quả thực biến thành xà ngủ đông.Mắt to rưng rưng nước mắt, rất nhanh tụ thành hai cái hồ nhỏ bé. Đang lúc hắn nghĩ đến hai khóa răng nanh sắp sửa không thể vãn hồi cách hắn mà đi, tiểu ma tinh bất ngờ mà đứng dậy.

Tiểu Long nổi trận lôi đình, phẫn nộ mà quát to, nắm tay nhỏ bé tựa như hạt mưa đánh vào trên lưng Ngao Lan.

“Không cho phép chạm vào xà xà! Xà xà là của ta!”

“Nha nha,thằng nhãi con như thế nào đánh người! Người nói chuyện với phụ thân người như vậy a? Phí công ta còn hảo tâm giúp người!”

Ngao Lan ai nha nha mà kêu, lại làm trò giáo huấn nhi tử trước mặt Phương Khảm, chỉ phải kéo dài mặt đe dọa nói. Tiểu Long mới không phục tùng hắn , nhảy dựng lên từ ma chướng Ngao Lan đoạt lại xà xà.

“Long nhi!” Phương Khảm lo lắng mà nhìn rắn lục trong lòng Tiểu Long, như thế nào cũng không rõ Tiểu Long từ trước đến nay nhu thuận nghe lời như thế nào lập tức trở nên như vậy . Nghĩ nghĩ tức giận tích tụ sâu trong cơ thể mạnh mẽ bùng nổ, y thở phì phò nỗ lực khắc chế, nhưng nắm tay xiết chặt thủy chung đều không muốn bỏ qua .

Ngao Lan thấy thế, nâng mi võ võ buộc chặt bả vai Phương Khảm. Phương Khảm cứng đờ, bỗng nhiên như kỳ tích mà trầm tĩnh lại, tức giận không hiểu sao cũng biến mất vô ảnh. Y ngẩng đầu nhìn mặt nghiêng Ngao Lan , có chút cảm kích, còn kém như vậy một chút, liền mất đi khống chế. Y đã càng ngày càng không giống chính mình . Tựa như thuyền buồm mất đi bánh lái, không thể khống chế mà theo gió phiêu lưu, hướng địa phương không biết tên mà đi.

Nam nhân ở trước mắt dường như trở thành chỗ dựa duy nhất , chỉ có hắn có thể làm cho mình khôi phục bình tĩnh...

Ngao Lan có thể gần chút nữa , Ngao Lan lại không hề phát hiện mà hướng phương khác đi đến. Phương Khảm sững sốt một chút, liền thầm mắng chính mình một tiếng, có lẽ... Kia bị bệnh cảm nắng còn chưa hết đi, đầu óc hồng hồng, còn liên tiếp làm ra chuyện kỳ quái .

Ngao Lan cuối cùng khom người ngồi chồm hổm phía trước người, tròng mắt vừa chuyển, hướng trong lòng sờ sờ, vụn phần không muốn mà lấy ra một vỏ sò , làm bộ than thở một chút, bắt Tiểu Long trước mặt .

“A nha nha, cái này không có biện pháp . Nhi tử, này cho người.”

“Đây là cái gì?” Tiểu Long tò mò mà liếc liếc mắt một cái, cũng không rời bỏ.

“Đây chính là pháp khí phòng thân mà phụ thân hào phóng cho người, đừng nhìn nó nho nhỏ , bên trong chính là thể giới nhỏ bé của một người tự cấp tự túc , hắn đem xà xà phóng bên trong, xà xà không chỉ không thương tổn đến người, còn không thể đào tẩu. Mà người có thể tùy thân mang theo xà xà, muốn gặp hắn thì liền tiến vào, rất tiện!”

Dưới giải thích ba hoa chính choè của Ngao Lan , Tiểu Long động tâm , hai mắt to chớp chớp, ánh mắt vẫn không rời pháp khí trong tay Ngao Lan .

“Phụ quân tốt nhất !” Tiểu Long ngọt ngào mà cười, hoan hô một tiếng, dùng tốc độ nhanh đoạt lấy pháp khí, bộ dáng sợ Ngao Lan đổi ý.

Ngao Lan chậm rãi đứng lên, nhìn bộ dáng nhũn nhũn cao hứng phần chân, hần sờ sờ mũi có chút mừng thầm, cũng có chút vui mừng, cảm giác bay bổng làm cho hần nghĩ muốn khẩn cấp hướng Phương Khảm tranh công.

Như vậy là được đi? Ngao Lan quay đầu lại ánh mắt hình mặt trăng hỏi Phương Khảm, thần sắc là đắc ý dào dạt .

Phương Khảm quay đầu né tránh tầm mắt sáng rực của người kia , mân môi dưới, trong lòng hén chịu không hiểu . Từ đầu khi bắt đầu, nhũn nhũn cư nhiên cùng Ngao Lan thân mật như thế ? Thiên tính phụ tử bẩm sinh quả nhiên là không thể làm trái ... nhũn nhũn tựa hồ cách mình càng ngày càng xa...

Phương Khảm đột nhiên cảm thấy được chính mình bị cô lập , lòng độn đau . Đầu không chỉ có choáng váng còn đau đến lợi hại, giống như có vô số kim đâm ở bên trong. Lỗ tai kêu to, trong nháy mắt y lay động, có chút phân không rõ thiên nam địa bắc, cảm giác khô cạn lần thứ hai tập kích yết hầu, mảy mảy không khỏi nhũn nhũn lại, thầm nghĩ tìm một chỗ hảo hảo nghỉ ngơi, cũng thống thống khoái khoái mà giải quyết yết hầu khô khốc.

“Quên đi, người nghĩ muốn đường liền đường đi.” Y thở dài một tiếng, xoay người trở về phòng.

Ngao Lan đang muốn theo sau, ổng quần lại mạnh mẽ bị tóm , cúi đầu vừa thấy đúng là Tiểu Long.

“Phụ thân sinh khí?” Tiểu Long cầm lấy ổng quần Ngao Lan, nâng lên mặt tràn đầy bất an mà nhìn phụ quân mình.

Ngao Lan gỡ đầu, cảm thấy được vấn đề này có điểm khó khăn giải thích. Sinh khí? Không giống, không tức giận? Giống như lại có điểm tức giận. Tóm lại Phương Khảm kia bày ra khối băng trên mặt cái gì cũng nhìn không ra... Chung quy cảm thấy được có điểm không đúng, nhưng là vắt hết óc cũng nghĩ không ra làm sao ra vấn đề . Đầu Ngao Lan hướng về một bên, tựa hồ làm như vậy là có thể đem đáp án theo trong đầu đổ ra .

Chậm chạp không có đáp án, cái miệng nhỏ nhắn Tiểu Long bĩu môi, hai hàng lông mi Phương Khảm rũ xuống đáng thương như vậy, hần quyến luyến mà hướng phòng trong nhìn lại, thủy quang trong mắt chợt lóe, liền nhanh chóng cúi đầu, ôm chặt lấy xà xà trong lòng, giống ôm toàn bộ thế giới.

Vẩy nước lạnh leo bắn lên, một giọt một giọt, rần rần thật cẩn thận mà dò xét, trông thấy ở trong mắt Tiểu Long chứa mảnh ánh sáng trong suốt, có chút không phải tư vị. Tuy rằng ma long thường xuyên ngược đãi hần, nhưng bộ dáng lê hoa đài vũ, khiến tâm xà cũng đi đau đớn theo. Lén lút, cố gắng theo khe hở rút cái đuôi ra, hướng phía Ngao Lan ngoéo ... một cái, ý đồ khiến cho đối phương chú ý.

11. Chương 11

Đáng tiếc, Ngao Lan không đem điểm ấy để vào mắt xanh biếc, tim của hần đều là tràn đầy thân ảnh người phòng trong , vốn mang Tiểu Long trở về chính là vì hồng Phương Khảm vui vẻ, bây giờ lại biến thành tình huống này. Loại thất bại này, hần là trăm triệu không thể chấp nhận . Ngao Lan đau khổ mà suy tư về biện pháp vãn hồi, ít nhất bây giờ còn không bị đuổi ra , nghĩ vậy, hần tràn đầy tự tin. Kinh nghiệm tình trường khiến Ngao Lan rất là hiểu được đạo lý thừa lúc xông lên, Phương Khảm hiện tại cùng Tiểu Long cãi nhau , đúng là mình có can thiệp vào, bày ra một đại thời cơ tốt hoàn mỹ. Hần sớm đã cảm thấy này hai mẹ con cũng không tránh khỏi dính thật chặt , hần nửa đường báo danh tất nhiên chen vào không lọt đi, mà lúc này đúng là cơ hội tốt ngàn năm một thuở.

Một khi Phương Khảm bắt đầu ý lại hần, sẽ đối hần ngàn y trăm thuận đi...

Mang theo loại tư tưởng phúc không hậu, Ngao Lan nhất thời cảm thấy được Tiểu Long đứng ở trong này thật vững bền. Hần trông mắt vừa chuyển, treo lên khuôn mặt tươi cười, hồng liên tục mang lửa gạt mà khuyên bảo Tiểu Long, “Nhi tử, người ở bên ngoài ngoạn một hồi hảo ? Nhớ rõ ngoạn lâu một chút úc!”

Trời ạ...

Rắn lục trở mình xem thường.

Con rồng ích kỷ này , như thế nào cũng không chú ý tâm tình người ta một chút?

Quả nhiên, Tiểu Long bạo phát, ra sức vắn vẹo thân thể, hướng Ngao Lan quơ nắm tay phần nộ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng .

“Ta muốn tiến vô sò bên trong, đêm nay ta cùng xà xà ngủ.”

Hần nổi giận đùng đùng mà lớn tiếng hướng mọi người tuyên bố, bị tức giận mà uốn éo thân, ôm rắn lục hóa thành một đạo khói nhẹ lác mình vào mới vừa được đến giữa pháp khí .

Chẳng biết tại sao mà lại phải chịu đựng tức giận của nhi tử, Ngao Lan Trương Nhị hộ pháp* sờ không được ý nghĩ, xoay người nhặt lên pháp khí chở nhi tử, trong miệng nhin không được lải nhải : “Thật là, cùng mẹ hần giống nhau đều thích phát giận như vậy, ai ai về sau như thế nào được úc.” Ngoài miệng tuy là nói như vậy, Ngao Lan vẫn là thật cẩn thận mà nâng lên pháp khí, bay tới phòng Tiểu Long , tìm cái góc an toàn ổn thỏa để xuống, mới rảo bước tiến lên cửa phòng Phương Khảm.

_ Trương Nhị hộ pháp : một danh nhân bên trung... ko biết vị này >.< cư=“” nhiên=“” không=“” ở=“” đây?=“” ngao=“” lan=“” kỳ=“” lạ,=“” lại=“” đạo=“” qua=“” một=“” vòng,=“” rớt=“” cục=“” ở=“” cạnh=“” chậu=“” nước=“” phòng=“” bếp=“” phát=“” hiện=“” phương=“” khảm.=“” phương=“” khảm=“” suy=“” sút=“” mà=“” ngồi=“” ở=“” cạnh=“” chậu=“” nước,=“” bả=“” vai=“” uể=“” oải=“” suy=“” sụp=“” xuống=“” dưới,=“” là=“” bộ=“” dáng=“” mỗi=“” mệ=“” điên=“” cuồng=“” đem=“” toàn=“” bộ=“” đầu=“” vùi=“” vào=“” chậu=“” nước,=“” y=“” quá=“” thấp,=“” nên=“” phải=“” gắt=“” gao=“” mà=“” dán=“” cổ=“” nhỏ=“” dài=“” xuống,=“” xiêm=“” y=“” thắm=“” ước=“” một=“” mảnh=“” lớn,=“” đường=“” cong=“” quanh=“” ngực=“” như=“” ẩn=“” như=“” hiên=“” hoạt=“” sắc=“” sinh=“” hương.=“” ngao=“” lan=“” theo=“” bản=“” năng=“” nhớ=“” tới=“” cái=“” từ=“” này.=“” có=“” chút=“” ngoài=“” ý=“” muốn=“” chính=“” mình=“” cư=“” nhiên=“” lại=“” dùng=“” một=“” cái=“” từ=“” như=“” vậy=“” hình=“” dung=“” nông=“” phu=“” vừa=“” không=“” ôn=“” nhu=“” cũng=“” không=“” hiên=“” thực=“” này.=“” hần=“” tự=“” giễu=“” mà=“” cười,=“” phóng=“” nhẹ=“” cước=“” bộ,=“” từng=“” bước=“” một=“” mà=“” tới=“” gần=“” phương=“” khảm.=“” ...=“” long=“” nhi=“” có=“” phải=“” hay=“” không=“” giận=“” ta?”=“” phương=“” khảm=“” đột=“” nhiên=“” mở=“” miệng,=“” vừa=“” rồi=“” tiểu=“” long=“” la=“” hét=“” toàn=“” bộ=“” lời=“” nói=“” một=“” chữ=“” cũng=“” không=“” lọt=“” vào=“” lỗ=“” tai=“” phương=“” khảm=“” .=“” tiểu=“” long=“” nói=“” không=“” trở=“” lại=“” ngủ,=“” như=“” đại=“” cô=“” nương=“” trên=“” kiện=“” hoa=“” -=“” không=“” quay=“” về.=“” phương=“” khảm=“” có=“” chút=“” không=“” tiếp=“” thu=“” được,=“” nhi=“” tử=“” đã=“” sắp=“” trưởng=“” thành=“” sao...=“” cước=“” bộ=“” ngao=“” lan=“” thoáng=“” dùng=“” lại=“” ,=“” ánh=“” sáng=“” trong=“” phòng=“” bếp=“” âm=“” u,=“” làm=“” cho=“” hần=“” thấy=“” không=“” rõ=“” khuôn=“” mặt=“” phương=“” khảm.=“” ngao=“” lan=“” nhún=“” vai,=“” tỏ=“” vẻ=“” hần=“” đành=“” chịu.=“” “người=“” cho=“” rằng=“” như=“” vậy=“” sao?”=“” thực=“” không=“” hiểu=“” hai=“” mẹ=“” con=“” các=“” người,=“” trên=“” đường=“” nó=“” trở=“” về=“” chính=“” là=“” vẫn=“” hưng=“” phần=“” vô=“” cùng.”=“” ngao=“” lan=“” nhin=“” không=“” được=“” nói=“” liên=“” miên=“” cần=“” nhần=“” mà=“” biện=“” giải.=“” “ta=“” cũng=“” không=“” biết=“” ta=“” là=“” làm=“” sao=“” vậy...”=“” phương=“” khảm=“” thở=“” dài,=“” xoa=“” bóp=“” đầu=“” đau=“” đốn,=“” lấy=“” âm=“” thanh=“” như=“” muỗi=“” thì=“” thảo=“” ,=“” nói=“” xong,=“” cúi=“” đầu=“” yên=“” lặng=“” mà=“” dùng=“” ở=“” ánh=“” sáng=“” chậu=“” nước,=“” lộ=“” ra=“” đường=“” cong=“” cổ=“” hoàn=“” mỹ,=“” hét=“” sức=“” gọi=“” cảm.=“” ngao=“” lan=“” chỉ=“” nghe=“” thấy=“” yết=“” hầu=“” chính=“” mình=“” mấp=“” máy=“” mà=“” lăm=“” bắm=“” ,=“” trái=“” tim=“” mãnh=“” liệt=“” mà=“” đập=“” lên.=“” chưa=“” từng=“” có=“” người=“” nào=“” đã=“” cho=“” hần=“” loại=“” cảm=“” giác=“” tim=“” đập=“” gia=“” tốc=“” này,=“” trong=“” lúc=“” nhất=“” thời=“” ngao=“” lan=“” cũng=“” không=“”

biết=" nguyên=" nhân=" vì=" sao,=" thăm=" nghĩ=" hảo=" hảo=" mà=" đem=" phương=" khảm=" ôm=" vào=" trong=" ngược.= di=" tới=" phương=" khảm=" trước=" mặt=" ,=" mặt=" nước=" trong=" chậu=" lộ=" ra=" hình=" ảnh=" khuôn=" mặt=" tài=" hoa=" của=" hấn,=" mắt=" phương=" ần=" tình,=" mảy=" kiếm=" nhập=" tấn,=" tựa=" như=" giữa=" bức=" tranh=" phan=" an=" đi=" ra,=" nhu=" tình=" như=" nước,=" phương=" khảm=" nhìn,=" có=" chút=" ngây=" người.= đột=" nhiên=" mặt=" nước=" tạo=" nên=" một=" gợn=" sóng=" ba=" ba,=" mặt=" ngao=" lan=" vắn=" vẹo=" một=" chút=" ,=" cuối=" cùng=" mơ=" hồ=" một=" mảnh.= ngay=" sau=" đó=" đầu=" óc=" mảnh=" liệt=" xao=" nhập=" một=" cái=" thật=" đau,=" tựa=" như=" có=" một=" cái=" tay=" lớn=" xâm=" nhập=" trong=" đầu=" của=" hấn,=" chơi=" đùa=" nđem=" đầu=" của=" y=" vo=" vo=" thành=" viên.= miệng=" phương=" khảm=" hít=" vào=" lãnh=" khí,=" tay=" không=" kim=" lòng=" nổi=" mà=" đỡ=" đầu.= "nhi=" tử=" là=" sẽ=" trưởng=" thành,=" người=" không=" có=" khả=" năng=" vĩnh=" viễn=" đem=" nó=" buộc=" tại=" bên=" người.= "ngao=" lan=" nhỏ=" giọng=" mà=" an=" ủi,=" chậm=" rãi=" tiếp=" cận=" phương=" khảm,=" nhu=" hòa=" vì=" y=" mà=" nhẹ=" tay=" đẩy=" ra=" tóc=" mai=" hớn=" độn.= có=" lẽ=" thật=" sự=" là=" quá=" mệt=" mỏi=" ,=" phương=" khảm=" không=" có=" cự=" tuyệt,=" ngược=" lại=" nhắm=" mắt=" lại=" hưởng=" thụ=" thời=" khắc=" ôn=" nhu=" này.= lá=" gan=" ngao=" lan=" càng=" lớn,=" cần=" thận=" đem=" phương=" khảm=" chuyển=" qua=" trong=" ngược=" của=" mình.= "nhi=" tử=" bộ=" dạng=" thực=" vui=" vẻ...=" phương=" khảm=" lẳng=" lẳng=" mà=" tựa=" vào=" ôm=" áp=" của=" ngao=" lan=" ,=" trầm=" mặc=" thật=" lâu,=" cuối=" cùng=" phát=" ra=" một=" tiếng=" thở=" dài.= sau=" khi=" đi=" ra,=" tâm=" tình=" chậm=" rãi=" khôì=" phục=" một=" ít.= đau=" đầu=" đáng=" ghét=" chỉ=" một=" thoáng=" như=" thủy=" triều=" thối=" lui,=" tiếng=" động=" ầm=" ỹ=" xôn=" xao=" bên=" tai=" chậm=" rãi=" yên=" ổn=" trở=" lại,=" chỉ=" nghe=" đến=" tiếng=" tim=" đập=" rõ=" ràng=" của=" mình.= thân=" thể=" thoải=" mái=" không=" ít,=" phương=" khảm=" lại=" bắt=" an=" không=" hiểu=" sao=" đứng=" lên,=" đột=" nhiên=" khỏi=" hấn,=" tựa=" như=" trước=" sự=" yên=" lặng=" bão=" táp.= không=" phát=" hiện=" lo=" lắng=" phương=" khảm,=" ngao=" lan=" trong=" mắt=" tràn=" đầy=" đục=" vọng,=" tính=" toán=" nhỏ=" nhặt=" trong=" đầu=" đánh=" vang=" vang,=" nơi=" đó=" cũng=" trưởng=" lên=" không=" ít.= chém=" đúng=" vậy=" a,=" cho=" nên...=" chúng=" ta...=" ngao=" lan=" lặng=" lẽ=" hướng=" bên=" phương=" khảm=" nhích=" lại=" gần,=" thẳng=" đến=" hai=" người=" đang=" lúc=" không=" một=" tí=" khe=" hở,=" tay=" mờ=" ám=" dọc=" theo=" đường=" cong=" sóng=" lưng=" lả=" lướt=" chậm=" rãi=" mò=" xuống=" .=" giờ=" khắc=" này,=" đại=" não=" phương=" khảm=" là=" thanh=" tĩnh=" ,=" hung=" tợn=" mà=" liếc=" ngang=" ngao=" lan=" một=" cái=" này=" tròng,=" tựa=" như=" thêm=" dầu=" vào=" lửa,=" bùng=" dưới=" ngao=" lan=" đục=" hỏa=" càng=" đốt=" càng=" lớn=" ,=" hấn=" bắt=" lấy=" đầu=" phương=" khảm=" đang=" chuẩn=" bị=" né=" tránh,=" cúi=" đầu,=" liền=" hôn=" miệng=" đối=" phương.= phương=" khảm=" sử=" dụng=" sức=" chân=" hướng=" lưng=" ngao=" lan=" đánh,=" ý=" đồ=" làm=" cho=" đối=" phương=" buông=" tay,=" đánh=" đánh=" hai=" cái,=" chậm=" rãi=" ngừng=" lại,=" cuối=" cùng=" chậm=" rãi=" vòng=" lên=" vai=" ngao=" lan=" .=" vừa=" hôn=" xong,=" ngao=" lan=" nhìn=" phương=" khảm=" hai=" gò=" má=" huân=" hồng=" rất=" là=" hưởng=" thụ,=" hài=" long=" mà=" chặc=" lười,=" chuyển=" đến=" cái=" cổ=" muốn=" tập=" kích=" xuống=" đi.= phương=" khảm=" hừ=" vài=" tiếng,=" ánh=" mắt=" mê=" ly=" mở=" ra.= keng=" keng=" keng=" keng.= mơ=" mơ=" màng=" màng=" ,=" tiếng=" vang=" kỳ=" quái=" một=" tiếng=" một=" tiếng=" đập=" vào=" trong=" lòng,=" lỗ=" tai=" cái=" gì=" cũng=" nghe=" không=" được,=" thanh=" âm=" ngạc=" nhiên=" kia=" là=" từ=" trong=" thân=" thể=" phát=" ra=" ,=" phương=" khảm=" mở=" to=" hai=" mắt=" nhìn.= bông=" nhiên=" y=" một=" tiếng=" đốc=" đứng=" lên,=" ngao=" lan=" thu=" tay=" lại=" không=" kịp,=" nửa=" người=" trên=" thiếu=" chút=" nữa=" té=" ngã=" vào=" trong=" chậu.= "người=" làm=" sao=" vậy?"= mặt=" ngao=" lan=" thối=" thối=" mà=" kéo.= xuất=" sư=" chưa=" hành=" nghiệp=" mà=" thân=" chết=" trước*.=" chỉ=" cần=" là=" nam=" nhân=" đều=" đã=" nhin=" không=" được=" nên=" giận.= _=" xuất="

sự=" chửa=" hành=" nghiệp=" mà=" thân=" chết=" trước=" :=" chỉ=" chuyển=" chửa="
 bắt=" đầu=" đã=" kết=" thúc=" "khát=" nước=" "phương=" khảm=" như=" cây=" mà="
 mở=" ra=" khẩu,=" âm=" thanh=" khăn=" khăn=" ở=" chỗ=" sâu=" trong=" cơ=" thể="
 truyền=" đi=" lên=" "ngực=" kịch=" liệt=" mà=" phập=" phồng=" ,=" hô=" hấp=" càng="
 ngày=" càng=" "dồn=" dập=" cũng=" vô=" pháp=" làm=" dịu=" đi=" loại=" cảm=" giác="
 hít=" thở=" không=" thông=" này=" "thân=" thể=" mất=" đi=" không=" chế=" mà="
 xoay=" người,=" "cứng=" ngắc=" mà=" cúi=" đầu,=" "cứng=" ngắc=" mà=" uống=" nước="
 "a?=" lại=" uống?"=" ngao=" lan=" kỳ=" quái=" há=" to=" mồm=" ,=" buồn=" bực="
 mà=" nhìn=" phương=" khảm=" chậm=" rãi=" bước=" đi=" thông=" thả=" đến=" cạnh="
 chậu=" nước,=" "tùng=" ngậm=" "tùng=" ngậm=" mà=" uống=" nước=" "thịt=" béo="
 bay=" đến=" miệng,=" ngao=" lan=" trở=" mình=" xem=" thường,=" nhìn=" bộ=" dáng="
 y=" uống=" nước=" như=" voi.= "hắn=" đợi=" nửa=" ngày,=" xem=" phương=" khảm="
 vẫn=" là=" nằm=" ở=" cạnh=" chậu,=" không=" kiên=" nhẫn=" đứng=" lên.= "chân="
 dài=" liền=" một=" bước,=" cánh=" tay=" dài=" duỗi=" ra=" đem=" phương=" khảm="
 dễ=" dàng=" ôm=" lên.= "ngươi=" rớt=" cuộc=" làm=" sao=" vậy,=" có=" phải=" hay="
 không=" nơi=" đó=" không=" thoải=" mái?"=" ngữ=" khí=" tuy=" rằng=" hung=" ác,="
 nhưng=" hăm=" xúc=" ý=" tứ=" quan=" tâm=" trong=" đó=" tựa=" như=" chén="
 trà=" hương=" thuần=" nồng=" đậm=" .=" trái=" tim=" phương=" khảm=" mãnh=" liệt="
 co=" rút=" lại,=" ngơ=" ngác=" mà=" nhìn=" ngao=" lan,=" như=" là=" không=" biết="
 hắn=" .=" mày=" mặt=" ngao=" lan=" nhẩn=" càng=" sâu=" ,=" có=" thể=" nào="
 thôn=" phu=" này=" thật=" sự=" bị=" bệnh?"=" nghĩ=" đến=" đây,=" cảm=" giác=" bối="
 rối=" tự=" nhiên=" nảy=" sinh.= "hắn=" không=" quen=" phương=" khảm=" là=" nhân="
 loại,=" mà=" phàm=" nhân=" là=" yếu=" ớt=" nhất=" ...=" lần=" sau=" thượng=" thái="
 thượng=" lão=" quân=" kia=" đòi=" một=" quả=" tiên=" đan=" đến=" đây=" đi=" ít="
 nhất=" bọn=" họ=" cùng=" thọ,=" không=" phải=" sao?"=" ngao=" lan=" ôm=" phương="
 khảm,=" xoay=" người=" đi=" trở=" về=" phòng,=" nhẹ=" nhàng=" mà=" đem=" y="
 phóng=" tới=" trên=" giường,=" ngò=" xuống,=" cau=" mày=" hữu=" mô=" hữu=" dạng="
 mà=" bắt=" mạch.= "phương=" khảm=" buồn=" ngủ=" mà=" nhắm=" mắt=" lại,=" cảm="
 thấy=" bụng=" dưới=" ả=" ả=" truyền=" đến=" trướng=" trướng=" quận=" đau="
 ,=" rất=" là=" kỳ=" diệu,=" như=" là=" có=" cái=" gì=" ở=" bên=" trong=" thống="
 khổ=" giãy=" giụa=" .=" chốc=" lát=" nghe=" thấy,=" từ=" loại=" cảm=" giác=" đau="
 đốn=" kỳ=" diệu=" đáng=" sợ=" khí=" thể=" đào=" rào=" rạt=" mà=" thổi=" quét="
 tới,=" xâm=" chiếm=" thân=" thể=" khắp=" mỗi=" ngõ=" ngách,=" y=" ngay=" cả="
 rên=" rĩ=" cũng=" phát=" không=" ra,=" chỉ=" có=" thể=" mỏng=" manh=" mà=" thở="
 phì=" phò.= "thân=" thể=" thống=" khổ=" như=" thể,=" cơ=" thể=" trên=" mặt=" lại="
 giống=" như=" đã=" chết=" ,=" không=" thể=" truyền=" cảm=" giác=" gì=" ,chỉ=" còn="
 lại=" một=" mảnh=" bình=" tĩnh.= "đau=" quá=" ...=" thân=" thể=" phương=" khảm="
 run=" nhè=" nhẹ=" .=" ngao=" lan=" kỳ=" quái=" mà=" nhìn=" hai=" mắt=" phương="
 khảm,=" cái=" gì=" cũng=" không=" hiện.= "tiếp=" tục=" vùi=" đầu=" bắt=" mạch.=
 qua=" hỏi=" lâu,=" hắn=" bỗng=" nhiên=" mở=" to=" hai=" mắt.= "ngao=" lan=" cả="
 người=" chân=" động,=" ánh=" mắt=" bối=" vì=" quá=" mức=" kinh=" ngạc=" mà="
 trùng=" rất=" tròn,=" đầu=" hắn=" cứng=" ngắc=" mà=" chuyển=" hướng=" phương="
 khảm=" gắt=" gao=" mà=" nhìn=" chăm=" chăm=" như=" là=" muốn=" theo=" trên="
 người=" y=" "đào=" móc=" ra=" cái=" gì=" tựa=" như=" đã=" qua=" một=" đời=" dài="
 như=" vậy=" ,=" môi=" chậm=" chạp=" mở=" ra,=" gian=" nan=" mà=" bài=" trừ="
 mỗi=" một=" chữ=" thanh=" âm=" âm=" trầm=" giống=" như=" theo=" dưới=" nền="
 đất=" phát=" ra=" :=" " "nghiệt=" chùng=" trong=" bụng=" người=" là=" của=" ai="
 !=" ngao=" lan=" gần=" từng=" tiếng=" mà=" nói=" xong,=" đột=" nhiên=" hung="
 bạo=" một=" quyền=" mạnh=" đánh=" về=" phía=" ghé=" dựa=" bên=" cạnh,=" ghé="
 dựa=" ngay=" cả=" tiếng=" kêu=" thảm=" thiết=" cuối=" cùng=" cũng=" không=" kịp="
 phát=" ra,=" liền=" biến=" thành=" một=" đống=" bụi.= "hắn=" nghiêng=" rã=" một="
 hơn,=" phương=" mất=" che=" kín=" tơ=" máu=" làm=" cho=" người=" ta=" sợ=" hãi,="
 gương=" mặt=" xinh=" đẹp=" vắn=" vẹo=" tựa=" như=" quỷ=" dạ=" xoa=" từ=" ngực="
 ra=" tới.= "phương=" khảm=" đầu=" choáng=" váng,=" trong=" lúc=" nhất=" thời="

nghe=" không=" rồ=" ràng=" lắm,=" từ=" chối=" vài=" cái,=" muốn=" hỏi,=" miệng=" mở=" mở,=" một=" chữ=" cũng=" không=" phun=" ra,=" bộ=" dáng=" y=" như=" vậy=" chiếu=" vào=" trong=" mắt=" ngao=" lan=" thành=" chốt=" dạ,=" vì=" cái=" gì=" không=" giả=" thích?=" vì=" cái=" gì=" không=" áy=" náy?=" cho=" dù=" là=" một=" câu=" cũng=" tốt...=" tuy=" rằng=" không=" biết=" mình=" có=" phải=" hay=" không=" có=" thể=" khoan=" dung=" sai=" lắm=" này=" ,=" nhưng=" ngao=" lan=" hy=" vọng=" có=" thể=" nghe=" thấy=" người=" kia=" mở=" miệng=" thổ=" lộ=" ra=" một=" chữ,=" cho=" dù=" là=" lừa=" gạt=" cũng=" tốt.= " hấn=" hy=" vọng=" nghe=" thấy=" phương=" khảm=" giải=" thích,=" mà=" không=" phải=" là=" loại=" cam=" chịu=" không=" nói=" một=" lời=" hiện=" tại=" này=" .=" cam=" chịu=" như=" vậy...=" khiến=" người=" càng=" tan=" nát=" côi=" lòng.= " một=" hơi=" đổ=" lên,=" mặt=" ngao=" lan=" đỏ=" lên=" thiếu=" chút=" nữa=" không=" bị=" nghen=" chết,=" hấn=" run=" rẩy=" chỉ=" vào=" phương=" khảm.= " ta=" và=" người=" lại=" phát=" sinh=" quan=" hệ=" là=" một=" tháng=" trước,=" thử=" hỏi=" thời=" gian=" một=" tháng=" có=" thể=" mang=" bầu=" đứa=" nhỏ=" ba=" tháng=" sao!= " phương=" ngộ=" long=" vi=" thư*,=" người=" là=" cùng=" người=" long=" tộc=" nào=" lên=" lỏng=" !=" trong=" óc=" linh=" quang=" chốt=" lóe,=" hấn=" trừng=" to=" mắt=" ,=" môi=" cũng=" phát=" run=" lên:=" "đúng=" rồi=" đúng=" rồi,=" cái=" gì=" làm=" công=" ngắn=" hạn,=" kỳ=" thật=" người=" là=" đi=" gặp=" gian=" phu!=" _phương=" ngộ=" long=" vi=" thư=" := " phương=" gặp=" long=" sẽ=" làm=" vợ.= " nào=" có=" người=" hạnh=" phúc=" hảo=" hảo=" không=" hưởng,=" tình=" nguyện=" đi=" làm=" đầy=" tở=" người=" ta=" .=" thì=" ra=" là=" thể,=" thì=" ra=" là=" thể!= " ý=" niệm=" trong=" đầu=" ở=" trong=" lòng=" càng=" trát=" càng=" sâu,=" bụi=" gai=" ghen=" tị=" ở=" ***g=" ngực=" cuồng=" loạn=" mà=" sinh=" trưởng=" ,=" bển=" nhộn=" đem=" tìm=" của=" hấn=" đâm=" vào=" chọc=" thủng=" trăm=" lỗ.= " trước=" mắt=" có=" cái=" gì=" vậy=" ở=" mạn=" sượng=" mà=" xoay=" tròn,=" ngao=" lan=" cảm=" thấy=" được=" ngực=" sắp=" nứt=" ra=" ,=" tâm=" quặn=" đau=" kịch=" liệt.= " hấn=" cắn=" răng,=" hấn=" không=" thể=" đem=" cái=" gian=" phu=" kia=" chưa=" thấy=" qua=" ,=" xé=" thành=" mảnh=" nhỏ.= " ta=" muốn=" giết=" hấn!=" ngao=" lan=" nửa=" ngày=" mới=" từ=" phun=" ra=" vài=" từ=" này,=" đồng=" tử=" đỏ=" đậm=" hóa=" thành=" dạng=" yêu=" quái=" dã=" man=" ,=" đằng=" đằng=" sát=" khí.= " hấn=" đang=" nói=" cái=" gì...=" thật=" là=" khó=" chịu,=" thật=" là=" khó=" chịu...=" phương=" khảm=" run=" rẩy=" môi,=" nghĩ=" muốn=" tập=" trung=" lực=" chú=" ý=" thấy=" rồ=" người=" trước=" mắt,=" một=" trận=" mê=" muội=" lại=" đánh=" úp=" lại,=" trong=" lỗ=" tai=" âm=" thanh=" keng=" keng=" kỳ=" quái=" ,=" trong=" thân=" thể=" có=" cái=" gì=" hoạt=" động=" ,=" chung=" quanh=" dọc=" theo=" phương=" hướng=" duỗi=" thân=" tơ=" máu=" lưu=" động,=" tiến=" vào=" xương=" cốt=" tứ=" chi=" ,=" xâm=" chiếm=" mỗi=" khắp=" ngõ=" ngách=" thân=" thể=" .=" phương=" khảm=" chỉ=" cảm=" thấy=" toàn=" bộ=" kinh=" mạch=" đều=" thịnh=" thịnh=" mà=" nhẩy=" lên=" ,=" lảng=" tri=" mỗi=" một=" thần=" kinh,=" y=" nghĩ=" muốn=" kêu=" to,=" nghĩ=" muốn=" giãy=" giụa,=" dùng=" từ=" nói=" dùng=" động=" tác=" truyền=" ra=" loại=" thống=" khổ=" tê=" tâm=" liệt=" phé=" này=" ,=" nhưng=" thân=" thể=" tựa=" như=" đã=" bị=" nắm=" trong=" tay=" người=" khác=" ,=" không=" thể=" càng=" biện=" hộ=" cho=" mình,=" chỉ=" có=" nước=" mắt=" theo=" hóc=" mắt=" không=" tự=" chủ=" được=" từ=" từ=" chảy=" hạ,=" dọc=" theo=" hai=" gò=" má=" từng=" giọt=" chảy=" xuống=" tới=" cổ.= " van=" cầu=" người,=" mau=" phát=" hiện=" đi...=" ta=" thật=" là=" khó=" chịu...=" thật=" là=" khó=" chịu...=" ngao=" lan=" thoáng=" nhìn=" phương=" khảm=" lóe=" ra=" khoe=" mặt,=" càng=" phát=" ra=" oán=" giận.= " người...=" là=" ở=" thân=" gian=" phu=" kia=" cầu=" tình=" sao!= " người=" thích=" hấn=" s=" như=" vậy=" ao?= " trong=" ánh=" mắt=" cuối=" cùng=" một=" chút=" lý=" trí=" cũng=" đã=" biến=" mất.= " ngao=" lan=" tức=" giận=" thiêu=" đốt=" tới=" cực=" điểm,=" nháy=" mắt=" ***g=" ngực=" nổ=" tung=" .=" ta=" muốn=" người=" bỏ=" nó!=" bàn=" tay=" to=" lớn=" nhanh=" như=" chớp=" lấy=" thể=" lực=" ,=" không=" chút=" tình=" cảm=" mà=" hướng=" bụng=" phương=" khảm=" ấn=" >

12. Chương 12

Nguy hiểm!

Nguy hiểm!

Trong đầu choáng váng của Phương Khảm không ngừng hiện ra hai chữ này, sâu trong óc truyền đến một tiếng kêu kinh hãi. Cái gì đó trong cơ thể chuyển động nhanh hơn, mạch toàn thân thống khổ mà run rẩy, đập một cái một cái. Bỗng nhiên thân thể có năng lực! Giống như có ý thức của mình, tốc độ so với Ngao Lan còn nhanh hơn, lắc mình, né tránh, xoay người, quay đầu lại, tay tự động mà nâng lên, bắt được cái gì đó lạnh lẽo, dùng sức lực hủy núi phá đá hung hăng đâm đến người Ngao Lan.

Ta đang làm cái gì...

Phương Khảm nhìn chăm chăm màu đỏ tươi chậm rãi chảy xuôi, sợ hãi cả người run rẩy.

Dao găm sắc nhọn vô tình đâm vào bụng Ngao Lan, chuôi dao ngắn màu lam càng không ngừng nhắc nhở Phương Khảm, thân thể y làm cái gì.

Trong phòng khi nào thì xuất hiện dao nhỏ?

Y làm cái gì!

Tại sao có thể như vậy! Tại sao có thể như vậy!

Phương Khảm nhìn chất lỏng đỏ tươi cuộn cuộn nhỏ giọt không ngừng, tâm thần đại loạn. Trong đầu không ngừng kêu loạn rồi xuất hiện một đám vấn đề khó giải. Trên thực tế, y lúc này vô lực tìm kiếm hết nguyên nhân, bởi vì y cứ như một người đứng xem, bị bức lui đến góc tối nhất trong tâm linh. Trơ mắt mà nhìn thân thể của chính mình, lãnh khốc mà đem dao nhỏ trên thân thể Ngao Lan rút ra, quay người tát mặt của đối phương một cái.

Ngao Lan chưa bao giờ nghĩ tới phòng bị Phương Khảm, thành linh mà bị đâm một dao, lại trúng một cái tát tai, đầu óc có điểm choáng váng, nghĩ đến hết thấy bất quá là mộng, nhưng đau đớn đáng giận trên người lại nhắc nhở hắn, chuyện này đích xác đã xảy ra!

Sát khí trước kia chưa bao giờ cảm nhận được, giờ khắc này, xuất hiện thiên chân vạn xác.

Y... Thật là muốn giết chết chính mình.

Ngao Lan cảm giác sâu sắc điều này — miệng vết thương bắt đầu ẩn ẩn đau, trên mặt một mảnh đau rát. Tất cả mọi điều này, rõ ràng người trước mắt muốn đem chính mình đưa vào chỗ chết.

Hồi tưởng lúc trước khi bọn họ gặp lại, Phương Khảm cũng là cầm thái đao.

Hắn nghĩ là sau khi trải qua một ít va chạm, Phương Khảm đã không còn chán ghét mình như thế, thậm chí... Có chút thích.

Nhưng... Nguyên lai, nguyên lai y lại hận chính mình như vậy.

“Người...”

Mở miệng ra, lại chỉ phun ra một chữ, Ngao Lan cảm thấy được ngực nứt ra một cái động lớn, miệng vết thương đau cũng không bằng đau lòng. Hắn thua, hơn nữa thua đến thảm thiết trước nay chưa từng có, thua ở trong tay một phạm nhân tên là Phương Khảm. Tâm Ngao Lan không ngừng sa xuống, bụng dưới đau quặn, chìm vào hắc ám không đáy. Trên mặt lại nhin không được cười, thân thể hắn có thể bị thương tổn, nhưng kiêu ngạo của hắn không cho phép bị chà đạp!

Ngao Lan mị mị mở to mắt, sống lưng thẳng tắp, mặc cho máu tươi từ vết thương chảy ra, nhỏ giọt trên mặt đất.

“Hảo người cái dân đen, cho người nếm thử, cái giá khi mạo phạm long tộc!” Ngao Lan long uy đại triển, một tiếng rỗng ngâm vang tận mây xanh. Năm ngón tay biến thành móng vuốt, bí mật mang theo tiếng gió vù vù đánh vào Phương Khảm, mắt thấy sắp tiếp cận trước mặt Phương Khảm, lại cứng ngắt đứng ở giữa không trung.

Hắn...

Luyện tiếc.

Loại cảm tình này làm cho hắn do dự, tay run rẩy treo ở giữa không trung, trong lúc nhất thời tiến thoái không được. Nhìn bộ dáng bất vi sở động của Phương Khảm, khuôn mặt bình tĩnh đến đáng giận, Ngao Lan cảm thấy được mình uất ức. Thập phần uất ức.

Tất cả phần nộ cùng uể oải trong lòng hòa nguyện một chỗ, tay Ngao Lan cứng ngắt chìa ra lại lùi, cuối cùng một tiếng thở dài, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, móng tay bén nhọn cắm vào thật sâu trong thịt.

Ngao Lan thật sâu mà liếc mắt nhìn Phương Khảm một cái. Xoay người — đi.

Hắc long cao quý bay thẳng tận trời, âm thanh rỗng rỗng thê lương, hắn do dự hồi lâu, rốt cục hướng tới phương xa mà đi.

Ngao Lan... Người đừng đi... Ta không biết...

Cứu cứu ta a...

Phương Khảm bị giam cầm bên trong thân thể liễu mạng cuồng hô, kêu gọi người đang dần dần đi xa, nước mắt chảy đầy hai gò má. Bỗng nhiên trước mắt tối sầm, hắc ám bao phủ hoàn toàn y, từ đó thần thức trở nên vô tri.

Ngao Lan vừa đi, thân thể Phương Khảm tựa như rối gỗ bị chặt đứt sợi, bùm một tiếng ngã ngổ trên mặt đất. Ánh mắt của y trống rỗng, vẻ mặt là chết lặng, tựa như một rối gỗ thật sự, vẫn không nhúc nhích.

Bỗng nhiên, ngón tay rũ xuống vươn ra, mùi thơm lạ lùng bốn phía, cây leo từ trong khe hở chui ra, chậm chạp sinh trưởng, giữa vũng máu nhỏ giọt của Ngao Lan ngừng lại, lá cây màu lục nhạt rũ xuống, nháy mắt mặt đất bị máu nhỏ giọt nhuộm thành màu đỏ, càng không ngừng lan về phía trước, Ngay sau đó ngay cả thân lá cây cũng nhiễm đỏ, tựa như một tơ hồng từ đầu ngón tay Phương Khảm đến vũng máu trên mặt đất. Vũng máu càng ngày càng nhỏ, cuối cùng mặt đất lưu lại dấu vết màu nâu khô cạn. Thấy không còn máu rỗng để hút, lá cây khẽ run lên, chậm rãi lùi về thân thể Phương Khảm. Đợi cho thu về xong, thân thể đứng lên, cứng ngắt mà bước chân, thẳng tắp hướng tới chậu nước đi đến.

Xào xoạt...

Một trận gió qua, mặt nước trong chậu bình tĩnh nổi lên gợn sóng, dường như có sinh mệnh run run tạo sóng nước bốc hướng về phía trước. Phương Khảm lạnh lùng nhìn, lẳng lặng chờ đợi. Bọt nước càng bốc càng lớn, cuối cùng hóa thành khuôn mặt một người, sau đó là thân thể, chỉ chớp lát, Thủy Nguyệt Quân mang theo tia mỉm cười trên mặt mà xuất hiện trên mặt nước.

“Con rồng kia đi rồi sao?”

Khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Thủy Nguyệt Quân lộ ra vui sướng, ánh mắt mị thành một cái khe. Không có người trả lời, một cái mầm nhỏ lười biếng mà theo lỗ tai Phương Khảm chui ra, lay động một chút, xem như chào hỏi. Thủy Nguyệt Quân thấy thế cũng không giận, hôn hôn tiểu nha mới mọc ra, vẫn vênh vao vui vẻ mà đông xả tây xả lải nhải, hi hi ha ha xem một vòng phòng ở, cuối cùng mi hẹp dài nhắm thành một khối, có chút nghi hoặc: “Sao không thấy tên Tiểu Long kia? ... Đáng tiếc.” Thủy Nguyệt Quân nhún nhún vai, có chút tiếc hận. Hắn nhẹ nhàng mà nâng Phương Khảm dậy, giọng nói êm ái: “Cam hoa bảo bối, chúng ta về nhà đi... Người hôm nay mất nhiều linh lực lắm ...”

Thanh âm dần dần bay xa, thân ảnh hai người chậm rãi tiêu tán ở trong gió.

Động phủ Xích Kinh.

Tiên phủ động thiên, vốn là nơi thanh tĩnh. Nhưng Ngao Lan nhất thời đến đánh vỡ tĩnh lặng nơi thần thánh này.

“Long quân... Người bị thương!”

Xích Kinh Tử quá sợ hãi mà nhìn bụng Ngao Lan không ngừng lan tràn vết máu, vội vàng dìu hắn đến nằm trên ghế, nhảy đi tìm kim sang được tốt nhất trong hòm thuốc, bối rối đến nỗi làm ngã mấy bình tiên lộ ở bên trong.

Hắn cúi đầu, yên lặng mà bôi thuốc cho Ngao Lan, nhẹ nhàng mà quần bằng vải.

“Long quân chuyện gì xảy ra mà?” Xích Kinh Tử nhịn không được hỏi.

Không đề cập tới thì tốt, nhắc tới Ngao Lan liền giận tím mặt, tức giận đầy tràn ngập không chỗ phát tiết, giơ tay lên phá hủy cột đá bên cạnh để tiết khí.

“Tên hỗn đản thôn phu, cứ nhiên làm vợ ta còn ngoại tình !” Mắng câu này sau, Ngao Lan đem tất cả chân tướng của chuyện đều nói một lần.

Xích Kinh Tử lẳng lặng mà nghe, sắc mặt chợt xanh chợt trắng, hy vọng sâu trong đáy lòng cùng tình yêu mãnh liệt nơi đáy mắt biến thành tro tàn.

“Vậy vì sao người không đi tới chỗ long vương cáo trạng y? Như vậy người có thể tự do .” Xích Kinh Tử đột nhiên phát ra một tiếng cười lạnh.

“Ta... Chính là...” Ngao Lan do dự , lúng ta lúng túng nửa ngày, cuối cùng quay đầu qua một bên buông tha vấn đề này.

Tâm Xích Kinh Tử đều rét lạnh, hắn biết dự cảm mình rất cực ứng nghiệm . Vị long quân hoa tâm tung hoành thiên địa mấy ngàn năm này, chưa bao giờ vì ai dừng lại, chờ cho tới hôm nay rất cực dừng lại, nhưng người kia lại không phải là hắn...

Bỗng nhiên cảm thấy thật bi ai,mũi Xích Kinh Tử đau xót, mắt khí lực thật lớn mới đem nước mắt sắp tràn ra nôi hốc mắt nuốt trở lại bụng. Hắn mạnh mẽ đứng lên, yết hầu nghẹn ngào cuối cùng muốn nói chút gì đó, bằng không bị thương thất ý sẽ phá tan sự kiềm nén, khiến hắn gục ngã.

“Long quân, thừa nhận đi, người hiện ở trong này mà không phải tẩm cung long giải thích tất cả. Người... Không muốn chặt đứt quan hệ với y.” Xích Kinh Tử cường ngạnh mà nói, càng nói càng nhanh, phảng phất những lời này đã luôn giữa trong lòng mấy ngàn năm : “Nếu thích... Liền thành thành thật thật mà thừa nhận.”

“Ta mới sẽ không thích loại nông phu lẳng lơ này!” Ngao Lan nhảy dựng lên.

Xích Kinh Tử trả lời hắn bằng một cái hừ lạnh.

“Các người không phải gần đây mới quen biết nhau sao, ba tháng trước y vô luận cùng ai thân mật người có quyền lợi hỏi đến sao. Lại nói, trong lúc người xen vào người ta, cũng không phải là gian phu sao .”

Một cái trách móc, làm Ngao Lan nửa ngày đều nói không nên lời nói, trừng mắt to, tựa như đang nhìn Xích Kinh Tử đang tiếp tục nói nhưng người không quen, trên dưới môi lẩm nhẩm, không lưu tình chút nào mà trêu chọc Ngao Lan.

“Hơn nữa, người còn muốn y sẩy thai. Nếu như là ta cũng sẽ giống như y ở trên người của người đâm vào cái động.”

Ngao Lan im lặng, nửa ngày mới nghĩ ra một lời giải thích: “Ta, ta chỉ là giận điên lên.”

“Nếu điên rồi cũng đừng trách người khác ở trên người của người đâm động!” Thanh âm Xích Kinh Tử đề cao tám lần.

Quá độc ác... Nghe như thế nào càng ngày càng giống chính mình gieo gió gặt bão?

Ngao Lan rút lui cổ, bắt đầu tĩnh lại. Bị phẫn trong ***g ngực chậm rãi bình tĩnh trở lại, bắt đầu cẩn thận mà tự hỏi. Nghĩ nghĩ, Ngao Lan liền không cam lòng đứng lên, chính mình cứ nhiên ngay cả diện mạo gian

phu cũng không thấy được liền chán nản như vậy mà đi, cái này cùng với cchó chết chủ có cái gì khác biệt. Kia là lão bà của hắn, nói đến thứ tự đến trước và sau, phải là hắn! Khi hắn làm Phương Khảm to bụng, gian phu còn không biết ở đâu đợi mà. Không phải là biến mất vài năm sao, cứ nhiên thừa dịp không có hắn mà xen vào? Quả thực rất gian trá ! Không được, phải đem Phương Khảm bắt trở về để y biết mình mới là chân mệnh thiên tử của y !

Ý niệm trong đầu tra tấn Ngao Lan, hắn càng ngày càng ngồi không yên, ước gì mau trở về, đoạt lại Phương Khảm, cùng gian phu kia phân cao thấp .

Nhưng...

Ngao Lan do dự mà liếc mắt nhìn Xích Kinh Tử im lặng không lên tiếng một cái.

Xích Nhi hôm nay thật sự rất khác, Ngao Lan nhìn không được đánh giá thật cẩn thận người vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt: “Xích Nhi, người hôm nay làm sao vậy?”

Như thế nào... Có thể làm sao vậy? Chúng ta ở bên nhau hơn một ngàn năm , thời điểm phát hiện ta cùng người khác lêu lổng chưa từng có bất mãn, hiện tại ngược lại đối người nọ giận dữ. Khác biệt như thế... Có thể khiến người không chết tâm sao?

Đợi người ngàn năm...

Ta quá mệt mỏi , quá mệt mỏi ...

Xích Kinh Tử cười khổ, nắm chặt y phục trên người, hít một hơi thật sâu, chậm rãi biến trở về Xích Nhi dịu ngoan kia , “Long quân...” Xích Kinh Tử cúi đầu mà nỉ non, ngón tay quyến luyến mà mơn trớn ngũ quan quen thuộc kia , chậm rãi thu trở về, nhắm hai mắt lại.

“Long quân, Xích Kinh Tử mê mẩn yêu long quân quá nhiều năm, hiện giờ... Cũng nên tỉnh mộng...” Xích Kinh Tử bất đắc dĩ mà rũ xuống bả vai, chậm rãi xoay lưng, không hề nhìn Ngao Lan.

“Người đừng đến nữa.” Câu nói sau cùng, nước mắt Xích Kinh Tử không thể cầm được mà tuôn ra .

Ngao Lan nghe vậy khó có thể tin mà mở to hai mắt nhìn, cảm thấy như trúng một cái gậy, đợi hắn lấy lại tinh thần, cửa động sớm chậm rãi khép kín ở trước mặt, không hề vì hắn mà mở ra.

Ngao Lan buồn bực , lười biếng mà bò lại trên mây, không muốn về Thủy phủ, tìm chỗ non xanh nước biếc dưỡng thương, nhàm chán chờ đợi lỗ thủng trên bụng khép lại.

Đợi một hồi đã qua hai tháng, trong hai tháng này , Ngao Lan quả thực là sống một ngày bằng một năm, buồn bực mà ở trong thủy đầm tu dưỡng lẫn lộn, trong lòng không biết tư vị gì, mị lực của hắn khi nào thì trở nên kém như vậy? Lại khiến người chán ghét đến thế ? Không chỉ có bị Phương Khảm đâm một đao, còn bị Xích Kinh Tử đuổi đi ra...

Cẩn thận lắc lắc đầu, cười vừa lòng. Thốn thức một phen, lập tức thở dài, suy sụp tinh thần mà hạ bả vai. Bộ dạng Xích Kinh Tử đẹp có ích lợi gì... Ngao Lan nhớ tới mặt Phương Khảm, lạnh lùng có , nổi giận dùng đòn có, khinh bỉ có , chính là không thấy vẻ mặt vui vẻ vui sướng.

Quên đi, ngay cả Xích Kinh Tử đều chán ghét , Phương Khảm còn thích sao... Vẫn là không quay về để người ghét.

Ngao Lan chán nản nghĩ, hai tháng này mỗi ngày đều làm việc theo thông lệ. Nhưng còn không quay về, để gian phu *** phu phượng phượng vu phi? Nói đùa!

Hắn càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng tức giận, vung tay lên ầm vang một tiếng ở trên thạch bích lập tức vỡ nát tạo ra một cái động lớn.

Trở về hoặc không quay về, đó là một lựa chọn khó khăn...

Thấp thỏm khó có thể ức chế, Ngao Lan điên cuồng hét lên một tiếng, ý đồ phát tiết ra, lại buồn bực lợi hại hơn . Hắn dậm chân một cái, hóa thành long thân, tựa như phát tiết, bay múa chung quanh. Vô tri vô giác lại bay đến phụ cận thảo sơn, Ngao Lan cười khổ, giống như tên trộm vặt mà đẩy mây mù ra, tham

lam mà nhìn phòng ở quen thuộc phía dưới. Hắn lại do dự, không biết là có nên đi xuống hay không, xuống đó rồi nên nói cái gì đây ?

Nói không chừng Phương Khảm ở cùng gian phụ đang tình chàng ý thiếp.

Ý niệm trong đầu giống như một cây kim đâm vào trái tim đau đớn của Ngao Lan, như hắc xà ghen tị quần luyến trong lòng, một đám ý niệm ác độc trong đầu xông ra, cố chịu đựng một cỗ khí trong ***g ngực, đến khi hai cái lỗ mũi hóa thành ngọn lửa, hung tợn mà phun khói.

Đã đến đây, đã không còn lý do không đi xuống!

Ngao Lan hừ lạnh một tiếng, cẩn thận sửa sang tốt lại ăn mặc, tựa như gà trống ra chiến trường, hùng dũng oai vệ mà ngẩng đầu lên, nhảy xuống mây, nghênh ngang mà hướng cửa chính đi đến.

Một cước đá văng giữ cửa , bên trong không có một bóng người. Khuôn mặt tốt mà Ngao Lan chuẩn bị , trong nháy mắt liền biến dạng.

Người đâu ?

Tình cảnh không xuất hiện trong tưởng tượng, Ngao Lan có chút kinh ngạc, tâm chìm xuống dưới, chậm rãi che kín cảm giác điềm xấu.

Hắn chạy nhanh đi tới đi lui, tìm lần tất cả phòng, nơi có thể giấu người trong phòng đều lục lợi một lần, thậm chí nhảy lên tận trời, cẩn thận điều tra phạm vi mỗi một tấc trăm dặm vẫn không thấy người, Phương Khảm tựa như bốc hơi khỏi thế giới này.

Rốt cục thừa nhận chuyện không thấy Phương Khảm là thực, Ngao Lan ngã ngồi ở ghế trên, suy sút mà mất đi tất cả lực lượng. Hắn ngơ ngác mà chăm chú nhìn chén trên bàn, đều giữ lại bộ dáng ngày hôm đó , phảng phất tựa như chủ nhân tùy thời sẽ trở về.

13. Chương 13

Ngao Lan hít một ngụm khí. Một tầng bụi mỏng manh trên mặt bàn thông thả mà bay lên. Ngao Lan nhanh chóng che miệng mũi lại, hai mi mắt nhàn thành chữ xuyên.

Như thế nào như là thật lâu không ai dùng?

Ý nghĩ này vừa lướt qua, như một tia sét đánh vào trong óc Ngao Lan.

Có thể nào... Ta vừa mới rời đi, y liền quay lưng bỏ chạy cùng gian phụ sống chung !

Ngao Lan tức giận nhảy dựng lên, vừa hoảng vừa loạn, bước đi thông thả ở bên trong phòng qua lại nửa ngày, đột nhiên linh quang chợt lóe, tựa như mũi tên lao khỏi dây cung hướng phòng Tiểu Long đi vào, ở góc quen thuộc tìm được cái vỏ sò tuyết trắng , Ngao Lan nhẹ nhàng thở ra. Thân hình uốn éo, chui vào bên trong.

Tiểu Long lúc này cũng không biết bên ngoài đã long trời lở đất, bên trong vỏ sò là một chốn đào nguyên, cung điện trắng tuyết, gió êm sóng lặng.

“Xà xà, chúng ta ra đi xem phụ thân đi, ta nhớ...y quá!”

Tiểu Long vui trong lòng một thiếu niên tuổi chừng mười bảy mười tám tuổi, bủ môi làm nũng.

Hoài niệm cha mẹ vốn là chuyện thường tình, tiểu hài tử cũng không ngoại lệ, mấy ngày nay Tiểu Long tranh cãi muốn về với phụ thân, kết quả đều bị xà xà lấy cớ tu luyện mà ngăn cản , mà vài ngày gần đây công lực của Trúc Diệp Thanh đã khôi phục, rốt cục biến thành người. Dục vọng nhớ nhà của Tiểu Long càng thêm mãnh liệt .

“Không được!” Trúc Diệp Thanh đã hóa thành người kiên quyết cự tuyệt, sắc mặt có chút xanh xao, ôm sát thân thể mềm nhũn của Tiểu Long. Tiểu Long cười, cọ cọ cái mũi cao thẳng của Trúc Diệp Thanh.

“Xà xà không thể như vậy nha, người cũng đã tu luyện thành người a, ta cũng muốn đi gặp phụ thân .”

Nghe vậy, mặt Trúc Diệp Thanh suy sụp xuống, có biện pháp nào mới có thể ngăn trở tiểu tử tông đi ra ngoài? Hắn khó xử mà nhìn khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của Tiểu Long , thầm nghĩ muốn dùng cả đời đời để cất dấu.

Chỉ cần người ở tại chỗ này, sóng gió to lớn cũng sẽ tránh thoát, ta cũng có thể bảo hộ người.

Hắn yên lặng mà nghĩ, nhịn không được sờ sờ đầu Tiểu Long.

“Đừng đi ra ngoài, Long Long ta có rất nhiều trò hay, người muốn học không ?” Trúc Diệp Thanh đột nhiên nổi lên sắc tâm, phải biết rằng từ sau khi hóa thành người, hắn luôn luôn suy nghĩ như thế.

“Trò hay nào ?” Tiểu Long nháy đôi mắt to trong veo như nước, tràn ngập tò mò. Trúc Diệp Thanh nhất thời cảm thấy dưới bụng có hỏa tấn loạn. Khắc chế khắc chế... Hắn còn là một đứa nhỏ! Đại não nghĩ như vậy, thân thể lại tự hành động .

“Xà xà người sờ tiểu kê kê của ta để làm gì?” Tiểu Long kêu lên.

“Ta cũng cho người sờ của ta!” Nhìn Tiểu Long gật đầu, Trúc Diệp Thanh vui vẻ mà cởi khó đầu ra, để tay nhỏ bé của Tiểu Long dễ dàng mà cảm phân thân hắn. Cảm giác mềm mại mà nóng rực vây quanh , phân thân Trúc Diệp Thanh lập tức nhảy dựng lên, bày ra một phong thái hoàn mỹ. Thích a...

“Xà xà người làm gì sờ thí thí của ta?” Phụ thân nói qua nơi đó thực bản , thối thối mềm chính là từ bên trong ra tới, nhưng là vì sao xà xà còn muốn luồn ngón tay vào, còn một bộ dáng hưng phấn hai mắt sáng lên ?

Tiểu Long khó hiểu, Trúc Diệp Thanh nuốt một hơi nuốt bọt thật lớn, “Chính là...”

Hắn đang muốn mở miệng tùy tiện lừa một chút, bỗng nhiên một bóng người chợt hiện ra trước mắt, Trúc Diệp Thanh cơ hồ sợ tới mức tam hồn không thấy lục phách.

“Long, long, quân!” Hắn vội vàng buông Tiểu Long, giấu đầu hử đuôi mà kẹp chặt hai chân, che dấu phân thân đang mạnh mẽ dựng đứng. Nằm rạp xuống đất, nói đùa, hắn đối với chuyện vị long quân này muốn nhỏ hàm răng của hắn trong lòng vẫn còn sợ hãi, để long quân phát hiện mình đùa bỡn con hắn, cho dù là chín mạng cũng không đủ ngoạn a.

Đáng tiếc, Ngao Lan căn bản vô tâm phát hiện tiểu nhân vật như vậy, hắn lo lắng dừng chân suy nghĩ, rồi trực tiếp tiếp cận Tiểu Long.

“Nhi tử! Nương người đi đâu vậy?” Lòng Ngao Lan nóng như lửa đốt, nắm tay nắm chặt, hai chân tùy thời muốn nhảy lên.

“Cha không ở bên ngoài sao?” Tiểu Long không hiểu ra sao.

“Không có, nơi nơi đều là tro bụi, y đã đi bao lâu rồi? !”

Tiểu Long vô tội mà lắc lắc đầu. Ngao Lan nhất thời giận tím mặt, chỉ vào cái mũi Tiểu Long liền mắng.

“Người như thế nào không nhìn hảo y! Máy ngày này người đều lưu lại ở trong này? Người có đáng làm nhi tử sao !”

“Ta...”

Hốc mắt Tiểu Long nhất thời đỏ lên, lúc hắn thấy phụ quân hung ác như vậy, hắn ủy khuất mà chảy nước mắt từng giọt từng giọt, ô ô mà nức nở.

Tiếng khóc làm Ngao Lan phiền lòng, nguyên tưởng rằng có thể từ trong miệng tiểu Long biết được tình hình của Phương Khảm, hiện giờ lại không thu hoạch được gì, hắn càng nôn nóng bất an đứng lên. Mày càng xoắn càng sâu, Ngao Lan nghiêng răng, nhịn không được lại dậm chân, giận dữ: “Khóc khóc khóc, cha người không thấy ! Còn khóc!”

Âm thanh Tiểu Long gào khóc lớn hơn nữa. Tiếng khóc thê thảm, âm thanh đánh vào trong lòng Trúc Diệp Thanh, hần rớt cục nhìn không được, có dùng hết dũng khí đời này, che ở trước mặt Tiểu Long.

“Long Long chỉ là đứa nhỏ, hần có thể làm cái gì? Người kia không phải thê tử của người sao, bảo hộ y là trách nhiệm của người, không thấy người liền phát hỏa, đem trách nhiệm đổ lên trên người tiểu hài tử người cũng không thấy thẹn!”

Trúc Diệp Thanh đỏ mặt, lời nói mặc dù nghiêm khắc, lại run rẩy giống như lá rụng giữa gió thu.

“Người!” Gần đây liên tiếp bị giáo huấn hai lần, Ngao Lan thẹn quá thành giận, sắc mặt quả thực giống với Bao Công mặc đen, nhẹ nhẹ mà tấn ra nộ khí, phảng phất muốn đem Trúc Diệp Thanh nuốt sống.

Sát khí mãnh liệt khiến khí thể mạnh mẽ của Trúc Diệp Thanh nháy mắt lại thấp xuống. Nhưng tuy rằng đáy lòng hần sợ tới mức lá gan run rẩy, nhưng ngoài miệng vẫn cật lực mạnh: “Chính là như vậy, cũng bởi vì người thường thường lưu luyến bụi hoa, cho nên Thủy Nguyệt Quân mới có cơ hội thừa dịp...”

Kết quả vì khấn trương mà nói năng lộn xộn nói ra lời không nên nói, Trúc Diệp Thanh lập tức bưng kín miệng mình, đáng tiếc đã quá muộn, lỗ tai Ngao Lan đã nghe được rõ ràng những lời quan trọng kia.

“Thủy Nguyệt Quân?” Âm thanh Ngao Lan đột nhiên cất cao, tiếp theo lập lại một lần.

Gian phu! Hai chữ như ạo tới trên đầu Ngao Lan. Trán nổi gân xanh, ánh mắt của hần uy hiếp mà hiếp lại: “Người biết cái gì rồi phải không?”

Trúc Diệp Thanh lập tức sợ tới mức lui lại hai bước, đầu lắc như bội cổ (1).

“Ta, ta cái gì cũng không biết!”

Đáng tiếc Ngao Lan không phải con nít ba tuổi, không phải dễ lừa gạt như vậy.

“Tử yêu quái!” Hần lạnh lùng mà cười, không khí chung quanh bắt đầu kết băng, ở trước mặt Trúc Diệp Thanh, các đốt ngón tay bộc phát ra âm thanh rắc rắc khủng bố, móng vuốt bén nhọn từng cái từng cái chậm rãi vươn ra.

Mồ hôi lạnh sau lưng tẩm ướt cả quần áo Trúc Diệp Thanh, thân thể như bệnh sốt rét, chân mềm nhũn ngã ngồi xuống trên mặt đất.

“Xà xà!” Thời khắc máu chốt, Tiểu Long tiến lên, khấn trương mà bắt lấy tay Trúc Diệp Thanh, một mặt là sợ hãi phụ quân thương tổn xà xà, về mặt khác là hần cũng phi thường muốn biết phụ thân ở nơi nào.

“Xà xà, phụ thân đi đâu, người nói mau đi. Ta nhớ...phụ thân quá hu hu!” Tiểu Long lay lay, nước mắt trong suốt khiến người hảo đau lòng.

Trúc Diệp Thanh khó xử, sắc đẹp trước mặt, là mạng nhỏ quan trọng hay là sắc đẹp quan trọng? Không chờ hần suy nghĩ, mặt Ngao Lan đằng đằng sát khí đã muốn gần ngay trước mắt.

“Nói mau!”

Ách – dường như cả hai đều quan trọng.

Mồ hôi lạnh như hạt đậu dọc theo trán Trúc Diệp Thanh trượt xuống dưới.

“Còn tưởng rằng Trúc Diệp Thanh là con xà thông minh... Xem ra...”

Thủy Nguyệt Quân nhìn tình cảnh Trúc Diệp Thanh trong thủy kính sinh động như thật hướng Ngao Lan mặt báo, lắc lắc đầu.

Trong phòng tỏa ra một mùi hương lạ lùng, một mảnh ám muội, giữa phòng có một mảnh ánh sáng, cửa sổ phòng ốc cũ nát, tất cả dương quang chỉ được chiếu từ nơi này. Thủy Nguyệt Quân nhẹ nhàng mà hướng mảnh ánh sáng kia đi lại, hần dưới ánh mặt trời gần như trong suốt.

Đây là một đại băng trì, sâu không lường được. Phía dưới là mạch nước ngầm, nước từ bốn phương tám hướng tụ tập mà đến, sóng nước cuộn cuộn chảy về phía trước. Bên cạnh ao bạch ngọc thạch, một người lẳng lặng nằm, mặt của y giấu ở dưới bóng râm, thấy không rõ khuôn mặt. Nửa người ngâm ở trong nước, bộ dáng giống như tùy thời sẽ ngã xuống, dù tư thế như thế y ngủ vẫn rầu an tường, điềm tĩnh lạnh lùng.

Thủy Nguyệt Quân đầu cúi thấp, dừng ở bên người không nhúc nhích trong hồ. Không phải hấn xem mặt, mà là xem cái bụng tròn như chứa cả quả bóng kia .

“Cũng sắp tới lúc gặp lại hấn .” Thủy Nguyệt Quân giống như nhớ ra chuyện gì đó , đột nhiên che miệng mà cười khanh khách đến giống như tiểu cô nương.

“Ánh mặt trời.”

Người trong ao mấp máy môi ngẩn gợn mà nói hai chữ.

Thủy Nguyệt Quân lập tức nhảy dựng lên, xuống hồ, đi đến nơi khuất ánh sáng, khiến cho ánh mặt trời có thể đều đều mà chiếu vào trên người người nọ. Lúc này mặt giấu ở giữa bóng râm rốt cục lộ ra, khuôn mặt kia rõ ràng chính là Phương Khảm.

“A, thật có lỗi ta ngăn chặn ánh sáng của người sao.” Thủy Nguyệt Quân cúi xuống hôn hôn bụng tựa như đưa hấu của Phương Khảm . Ngẩng đầu, hấn nở nụ cười, thật cẩn thận âu yếm , đối với bụng nhẹ nhàng mà nỉ non: “Cam Hoa bảo bối, đã đến giờ , người cũng tới lúc xuất hiện ...”

Ta chờ người đã lâu... Đã lâu...

Thủy Nguyệt Quân nhắm mắt lại, mặt nhu tình hàng vạn hàng nghìn mà hướng về phía bụng Phương Khảm.

Phương Khảm không có trả lời, chính là hiệp ánh mắt, tựa như con rối , cứng ngắt mà vuốt ve bụng to chính mình ra.

Ngao Lan xoay quanh giữa tầng mây cao cao, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện mạch nước xung quang loạn tấu rồi tĩnh rồi mù, khí hậu cũng khô ráo quý dị. Đất nứt nẻ, thực vật hấp hối, sinh vật sinh tồn nhờ vào nguồn nước sớm đã biến mất vô tung, như có thứ gì không ngừng đem tất cả nước của vùng đất này đoạt lấy .

Quả nhiên... Là thứ kia...

Tâm tình Ngao Lan trầm trọng dâng lên , vì cái gì trước kia không phát hiện?

Ngao Lan hối hận mà nắm chặt tóc, môi bị cắn mà trở nên trắng bệch.

Hấn nhớ tới chêu chọc của Trúc Diệp Thanh , cái tên kia là yêu quái Thủy Nguyệt kia cư nhiên nuôi thứ đó! Còn vọng tưởng...

Ngao Lan hít sâu một hơi, miễn cưỡng làm cho tâm tình mạnh mẽ tỉnh táo lại. Không thể hoảng, không thể loạn... Phương Khảm còn đang chờ hấn...

Ngao Lan nhắm mắt lại, ở trong lòng yên lặng mà niệm mấy lần.

Bóng trời chiều kim quang , bắn vào ánh mắt, Ngao Lan không khỏi hiệp hiệp mắt, chậm rãi tập quen với thứ ánh sáng này. Chẳng bao lâu sau, Phương Khảm đã ở giữa ánh sáng đi tới hấn , áo choàng mỏng màu vàng nhu hòa tại trên thân thể gầy kia hài hòa như vậy, tựa như thiên thần hiền hòa.

Tim của hấn nháy mắt chấn động.

Nắng chiều như bây giờ vẫn như cũ, nhưng người giờ ở phương nao ?

Cảm giác chua chát hiện lên khóe mắt, Ngao Lan nắm chặt nắm tay, nhắm mắt lại cầu nguyện . Vào giờ khắc này, hấn đã quên chính mình cũng là thần tiên, chân thành mà cầu nguyện.

Ba tháng ... Hy vọng Phương Khảm có thể không có việc gì.

Ngao Lan mở to hai mắt, đẩy tầng mây, trên cao nhìn xuống tìm tì , không buông tha dấu vết nào. Y theo miêu tả của Trúc Diệp Thanh, rốt cục, mắt sắc của hấn mà tìm được điểm phát sáng đáng nghi ở phía tây, lập tức không chút do dự hướng phía tây bay đi.

Cư nhiên là nơi này!

Ngao Lan kinh hãi long lắng vạn phần, nhất thời hít một hơi thật sâu, thành thị bình thường hoàn toàn không có yêu khí này cư nhiên là sào huyệt của Thủy Nguyệt Quân ? ! Làm sao có thể!

Ngao Lan cảm thấy khó có thể tin, lòng nghi ngờ không khỏi nổi lên, ở trên bầu trời thành thị lượn vòng hồi lâu, rốt cục phát hiện cửa ra.

Khá lắm Thủy Nguyệt Quân! Mặc dù không cam lòng, nhưng Ngao Lan vẫn là không khỏi bội phục tư tưởng kỳ diệu của Thủy Nguyệt Quân.

Sau đó, sắc mặt Ngao Lan ngưng trọng lên, yết hầu gian nan mà nuốt một họng nước bọt, trong lòng bàn tay ần ần mà toát ra mồ hôi. Hắn biết mình sắp sửa gặp phải, là một hồi ác chiến. Hừ lạnh một tiếng, quần áo phiêu phiêu, tự tin mà đón gió bay lượn, Ngao Lan thần khí mười phần mà ngẩng cao đầu, chỉ nghe ầm vang nổ rung trời, một đạo sét đánh rơi xuống mặt đất.

14. Chương 14: Pn1

Sau Đó....

Mười lăm năm sau.

“Quả thực không xong !”

Mặt Phương Khảm tức giận, vô số gân xanh ở trên mặt vui vẻ mà nhảy lên.

Xích Kinh Tử phốc một tiếng, cười đến ngứa tới ngứa lui, thiếu chút nữa không thở được.

Ha ha, ta nói, chuyện đứa nhỏ trưởng thành sớm liên quan gì đến long quân ? Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, người đã kêu hắn ngủ ở sàn nhà vài ngày?”

“Thượng bất chính hạ tắc loạn*!” Phương Khảm hung hăng nói.

*Người trên mà làm bậy cấp dưới sẽ không nghiêm chỉnh.

Cơ hội cùng duyên phận, tràng bệnh mười lăm năm trước kia làm cho y cùng Xích Kinh Tử mới quen đã thân, thời gian nhàn hạ cũng thường thường đi lại với nhau, trò chuyện tình huống của mình với nhau .

“Những đứa nhỏ này một đứa hai đứa đều như vậy! Chỉ có Yên nhi...” Phương Khảm nhin không được lại bắt đầu oán giận.

“Ha, Yên nhi đích thật là một đứa nhỏ nhu thuận!” Xích Kinh Tử nhướng nhướng mày, cười có lệ. Nhu thuận? Chỉ sợ chỉ có mẫu thân Phương Khảm này mới ngu cho rằng như vậy. Yên nhi cũng không phải là tiểu cừu tinh khiết .

Phương Khảm thở dài, rất là ảo não: “Ai, hài tử đáng thương, đều là ta không tốt. Nếu thời điểm ta mang thai hảo hảo mà xem hắn cũng sẽ không đem hắn hại thành bộ dáng ngày hôm nay .

Yên nhi là một con long dị dạng, thời điểm sinh ra cơ hồ chính là một khối thịt dính với nhau , ngũ quan không rõ , làn da trên người yếu ớt đến nỗi không thể đụng vào. Tâm Phương Khảm cơ hồ đều vỡ nát. Cũng may nhờ bàn tay vàng của Xích Kinh Tử , làm cho Yên nhi dần dần khỏe mạnh , hiện tại biến thành mỹ nhân tựa như bức tranh. Chính là... Duy nhất làm người ta tiếc hận chính là, cuộc đời này của Yên nhi cũng không thể hảo hảo thấy thế giới tuyệt vời này .

“Đều là y thuật của ta không tinh.” Xích Kinh Tử cũng thở dài theo.

Phương Khảm nghe vậy trừng mắt to, sợ tới mức liên tục xua tay, sợ Xích Kinh Tử hiểu lầm.

“Ta không phải ý tứ này, Xích nhi, ta thực cảm kích người, lúc trước nếu không phải người lấy mệnh cứu giúp, ta cùng Yên nhi cũng không thể sống ở trên đời này .”

Mười lăm năm trước tràng bệnh kia có chút nguy hiểm, Xích Kinh Tử vì cứu trợ người xa lạ này dùng hết toàn bộ, ngay cả nội đan trân quý như sinh mệnh cũng cho y. Hắn là tình nhân lúc trước của Ngao Lan, lại hết lòng mà giúp đỡ như thế, tấm lòng này, phong thái này, làm Phương Khảm cảm động không thôi.

Xích Kinh Tử mỉm cười, lơ đãng.

“Đừng như vậy, ta cũng kiếm không ít ưu đãi a, ít nhất ta hiện tại đã muốn thành tiên, không hề là cái dã yêu nhân hạ nữa.” Thấy miệng Phương Khảm mở, biết y lại muốn nhai đi nhai lại luận điệu cũ rích, Xích Kinh Tử vội vàng vỗ tay một cái, đánh gãy lời nói đối phương sắp nói ra.

“Long quân đâu? Như thế nào không thấy hần? Xem ra hần thật sự càng ngày càng có bộ dáng long quân.” Từ sau biến cố lần đó, Ngao Lan lập tức trưởng thành rất nhiều, hoàn toàn từ bỏ tập tính trăng hoa trước kia, thành thành thật thật mà làm tốt chức vụ của mình, cố gắng tu hành... Còn có sẵn Thủy Nguyệt cùng Cam Hoa.

Đương nhiên điểm cuối cùng này là tuyệt đối không thể nói cùng Phương Khảm.

Long quân chính là coi trọng y như vậy.

Xích Kinh Tử liếc mắt trộm nhìn Phương Khảm một cái, đau lòng đã không còn, nhưng vẫn là không khỏi chua xót.

“Ân, Ngao Lan những năm gần đây thật bề bộn nhiều việc...” Phương Khảm hoang mang mà ấn đường nhăn lại, chần chờ một chút, cuối cùng đem phiền phức vẫn dấu kín nói ra: “Chính là... Ta cảm thấy được hần có chuyện gì gặt ta.”

Có lúc, Ngao Lan luôn có vẻ thần thần bí bí, một bộ dáng tâm sự nặng nề. Hỏi hần, hần luôn luôn dùng thân thiết có lẽ cho qua. Phương Khảm chỉ có thể theo lời nói của nhóm người hầu để lộ ra, biết chuyện này cùng hai cái tên Thủy Nguyệt Quân cùng yêu quái Cam Hoa có liên quan.

“Người nghe nói qua Thủy Nguyệt Quân cùng Can Hoa sao?”

Không biết vì cái gì, một khắc từ khi nghe được, Phương Khảm đối hai cái tên này khá để ý.

Xích Kinh Tử sắc mặt cứng đờ, tuy rằng biết ký ức đã biến mất phi thường thành công, nhưng bị người có liên quan hỏi, vẫn là nhịn không được chột dạ.

“Cái gì đây, ngươi là đang nói chuyện này.” Xích Kinh Tử che dấu mà cười to, vỗ đầu vai Phương Khảm nói: “Yên tâm đi, cùng lắm thì không có gì. Chính là truy nã một yêu quái lạm sát kẻ vô tội thôi. Yêu quái kia giảo hoạt, long quân chính là vì thế mà hao tổn tâm trí đi. Bất quá, Cam Hoa trong tay hần chính là trị liệu của bảo bối Yên nhi nga.”

“Thật sự sao!” Phương Khảm khó có thể tin mà trừng mắt to: “Nói như vậy ánh mắt Yên nhi được cứu rồi?”

“Đúng vậy, cho nên long quân mới tích cực như vậy mà vây bắt a. Chỉ sợ là muốn cho ngươi cái kinh hỉ đi.”

“Thì ra là thế...”

Thấy Khảm tiếp nhận giải thích này rồi, Xích Kinh Tử cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Nghe nói gần đây đã muốn bắt được Thủy Nguyệt, ngươi yên tâm, ngày Yên nhi gặp lại ánh sáng không còn xa!” Xích Kinh Tử vỗ tay Phương Khảm nói ra tình huống mới nhất.

Phương Khảm nhất thời vui mừng quá đỗi. Xích Kinh Tử cũng bị khoái hoạt của y cuốn hút, cong khóe miệng.

“A, ta hôm nay tới là xem tình huống thân thể Yên nhi!” Đột nhiên nhớ tới chính sự, hần đứng lên hướng Phương Khảm cáo từ.

Phương Khảm đang muốn đứng dậy tiễn khách, phía trên bỗng nhiên chụp xuống một đạo bóng đen. Nháy mắt thân thể đã bị giam cầm.

“Xích nhi, tạm biệt. Phiền ngươi đóng cửa.” Ngao Lan lười biếng mà nói, câu nói ám chỉ sau cùng khiến Phương Khảm đỏ mặt.

Xích Kinh Tử ha ha cười, biết điều mà đi ra cửa ngoài, đồng thời giúp đôi vợ chồng này đóng cửa lại.

“Người bị thần kinh a?” Phương Khảm hạ giọng oán giận.

“Ta cao hứng.”

“Uy uy, người làm cái gì!”

“Ta rất cao hứng , cho nên phải chúc mừng một chút!” Trả thù cừu địch nhiều năm, Ngao Lan tâm tình một trận vui sướng, hoan hô một tiếng, liền lôi kéo hướng Phương Khảm trên giường ngã xuống.

Phương Khảm trừng mắt tên hắc long loi nhoi ở trên người, biết vậy chẳng làm. Lúc ấy chính mình đến tột cùng là chọn sai đường , mới đáp ứng cùng *** long này đi?

Sinh con cùng *** thường xuyên giống như heo mẹ khiến tính tình y càng ngày càng tệ, gần gũi mười mấy năm bọn họ liên tiếp thêm lão Tam, lão Tứ cùng lão Ngũ, ẩn theo tốc độ đi , chỉ sợ lão Lục Lão Thất đều nhanh chui ra cùng bọn họ chào hỏi . Nhưng, người khởi xướng hết thấy chuyện này lại hoàn toàn không biết hối cải.

“Khảm, người chuyên tâm một chút đi.”

Ngao Lan phát hiện Phương Khảm tiêu sái thần, bất mãn mà giật giật gì đó chôn ở trong chỗ sâu.

“Không được ở bên trong ta !” Phương Khảm nghiêm từ cảnh cáo, Ngao Lan lại lơ đãng, tùy tùy tiện tiện mà qua loa vài câu, tiếp tục động tác làm cho người ta mặt đỏ tim đập, mà cái ý nghĩ kia, hiển nhiên là tai trái lọt ra tai phải.

Xong một ván chiến tranh, năng lực sinh sản của long tinh này rất mạnh , vẫn là không chút nào lãng phí mà lưu tại trong bụng Phương Khảm .

Phương Khảm nhất thời giận dữ, một cước đem Ngao Lan đạp xuống giường.

“Người lại phát cái gì a!” Ngao Lan bất đắc dĩ mà kêu to, xoa đầu đau đứng lên. Phương Khảm hung hăng mà trừng mắt hắn, như thế nào cũng không nghĩ ra y cùng này *** long vì sao có ngày nà .

Nhưng là...

Cũng đã như vậy , về sau cũng sẽ kéo dài tiếp đi.

Phương Khảm lại bị áp đảo nghĩ như vậy.

—END—

15. Chương 15: Pn2

Một Ngày Của Long Vương

Ngày của Đông Hải long vương này là bắt đầu từ tiệc trà. Một bàn hàn ngọc thạch, bốn góc, chạm vàng khắc ngọc, bốn tứ hải long vương mây tóc bạc trắng uy chấn ngồi ở chỗ này, bắt đầu sắp xếp chuyện cũ trăm năm .

Mọi sự đều hoàn thành, tứ hải long vương bắt đầu tán gẫu việc nhà, không khí nhất thời gợn sóng đứng lên.

“Tháng sau là đầy tháng đứa con của lão Tam nhà ta mọi người cần phải hãnh diện a.” Tây Hải long vương vượt chòm râu tuyết trắng , mặt lộ vẻ đắc ý .

Nam Hải vương nhẹ nhàng mà nhấp một miếng trà thơm, chậm rãi nói nói: “Chúc mừng, tam tử* lão Tây của người thành thân cũng đã năm trăm năm đi, rốt cục cho người một đứa cháu .”

*tam tử: đứa con thứ ba

Tây hải long vương sắc mặt trầm xuống, trừng mắt, đang muốn nổi giận.

Bắc Hải long vương một bên lại không mẫn không nhạt mà mở miệng: “Lão Nam người cũng chớ đắc ý, con dâu Lão Thất nhà người từ sau khi sinh một cái trứng rồi cuộc không còn tin tức gì nữa sao?” Bắc Hải long

vương cười rất tự hào, đắc ý dào dạt mà nâng cằm lên : “Con dâu Tam nhi nhà của ta không chịu thua kém lập tức liền sinh đôi!”

Nam Hải long vương nghe vậy hừ lạnh một tiếng, lười biếng mà nghiêng dựa vào ghế tựa nhả ra một ngụm khói thuốc lá, từ từ nhắm hai mắt không hề trả lời, Tây Hải long vương trề miệng, trong lòng rất khó chịu, nhưng lại không cam lòng nhận thua như vậy, chớp mắt, tầm mắt tập trung nhìn ở trên người Đông Hải long vương.

“Lão Đông, Cửu tử nhà ngươi còn chưa có thành thân sao?”

Đông Hải long vương đang lúc dạo chơi ngoài bầu trời, nghe thấy câu hỏi mới hồi phục tinh thần lại. Thấy lỗ mũi Tây Hải long vương mở lớn , biết hẳn lại muốn cho chính mình một cây thang leo xuống. Nếu là lúc trước, đành phải buồn bực mà âm thầm chịu đựng, ai kêu các con không chịu thua kém? Nhưng hôm nay, hẳn xưa đâu bằng nay.

Đông Hải long vương sống lưng thẳng tắp , lỗ mũi học theo Tây Hải long vương hướng lên trời mà mở .

“Lão Cửu nhà của ta đã muốn thành thân rồi, đều có một đám tiểu long. Lớn nhất cũng mười lăm rồi, là con ngũ trảo hắc long*!”

*ngũ trảo hắc long: là rồng năm móng . Năm móng tượng trưng cho loài rồng mạnh nhất.

Bàn tay nhiều nếp nhăn của Đông Hải long vương duỗi ra, mở ra năm ngón tay như cành củi, mạnh mẽ mà bầu lại trên không trung .

Cầm Tây hải long vương rơi xuống đất, Nam Hải long vương trừng mắt to ngồi thẳng người, râu bạc Bắc Hải long vương lập tức vểnh lên, đầu tiên phát ra âm thanh khó có thể tin .

“Lão tiểu tử, này là chuyện khi nào ? Ngươi không phải là nghĩ muốn tôn tử điên rồi lấy chúng ta trêu đùa ỉ!”

“Loại sự tình này sao có thể nói giỡn?” Đông Hải long vương nghiêm mặt, huyết Thái Dương gân xanh chung quanh bắt đầu một cọng một cọng nổi lên: “Con dâu ta năm kia mới vừa sinh tứ tôn, năm nay lại mang thai ngũ tôn. Nếu không tin theo ta đến Cửu phủ nhìn một cái!”

“Con dâu Cửu nhi ngươi thật đúng là có thể sinh.” Nam Hải long vương hừ lạnh một tiếng, ngũ khí tỏ vẻ không tin.

Thấy lời của mình bị hoài nghi, Đông Hải long vương giận dữ, thở mạnh một cái biến mất, ba vị long không muốn vương theo hẳn đi, ba vị long vương ngơ ngác nhìn nhau một hồi, liếc mắt Đông Hải long vương một bên dậm chân , vẫn nghĩ là mắt thấy được sự thực, thương lượng , bỏ xuống chính sự của mình . Cùng nhau viếng thăm Cửu Long phủ.

“Đám lão bắt tử các ngươi , chính là vì chút chuyện hạt mè đầu xanh liền đến Thủy phủ ta!”

Ngao Lan cắn răng, cau mày, mắt lộ hung quang. Tứ đại long vương cùng nhau hạ lâm Thủy phủ hẳn một cái, hại hẳn còn tưởng rằng phạm vào chuyện gì, không nghĩ tới...

“Nghịch súc, không được vô lễ với trưởng bối ” Đông Hải long vương mắng đứa con nhà mình.

“Chẳng lẽ muốn ta nói, các ngài đến dự nơi ở xấu xí này khiến vẻ vang cho kẻ hèn này sao!”

Ngao Lan hiển nhiên không kiên nhẫn .

“Đa tạ, trà miễn.” Bắc Hải long vương rất là thật thà mà nói.

“Kêu vợ của ngươi cùng con đi ra gặp người .” Tây Hải long vương ngăn giọng liền hô to.

Nam Hải long vương thực thông minh mà ngậm miệng lại, bởi vì hẳn nhìn đến bảy con gân xanh trên đầu Ngao Lan nổi lên cùng các đốt ngón tay xanh khách vang lên.

“Lão bà của ta thân thể không thoải mái.” Ngao Lan cười lạnh, đầu óc chuyển động nghĩ tới chủ ý tuyệt diệu : “Ta gọi con của ta xuất hiện đi.”

Vung tay tiêu sái lên, gọi hạ nhân, “Người tới, đóng cửa! Phóng... Ách, kêu Gia nhi, Cần Nhi đi ra, nói có người bồi bọn họ ngoạn!”

Hạ nhân nghe vậy rùng mình một cái, cung kính mà khom người, lĩnh mệnh mà đi, lúc gần đi khoe mắt hơi thương xót mà quét Tứ Hải long vương một vòng.

“Ai, Lan nhi như vậy không tốt đi.” Con dâu không đến, hai cái cốt long này ai cũng trấn không được a. Lời vừa nói ra miệng, Đông Hải long vương chớp mắt, lại cầu nhàu một tiếng nuốt trở lại bụng. Khiến ba lão tiểu tử này nhận được giáo huấn cũng tốt, ai bảo bọn hắn không tin chính mình chứ?

Nghĩ vậy, Đông Hải long vương gian tà ha hả nở nụ cười. Cái gọi là tâm phụ tử, Ngao Lan cũng nhìn ba vị hải long vương không rõ ý nghĩa mà mỉm cười. Hai hóa cốt long này cũng đã đến lúc ra ngoài đi chơi, phát tiết một chút tinh lực, tránh cho cả ngày quần quít lấy lão bà không tha. Khó được có ba người bảo mẫu nha!

Ba vị hải long vương một thân nổi lên da gà, mồ hôi lạnh từ phía sau lưng toát ra .

Đây là có chuyện gì?

Không chờ bọn hắn hồ nghi xong, cửa lạch cách lạch cách mà vang lên âm thanh guốc gỗ thanh thúy, đem sàn nhà giẫm đến vang rung trời. Ngay sau đó hai cái đầu dò xét tiến vào, một lớn một nhỏ, một người một con rồng.

Ba vị long vương không khỏi hút một ngụm lạnh khí, tiểu hài nhi thật đẹp ,tiểu long nhi hảo đẹp!

Chỉ thấy đứa bé kia năm vừa mới bảy tám tuổi, còn chưa kịp trưởng thành thất lưng đã cao như vậy, hai gò má dài tròn đôn đôn, song mắt to trong suốt như nước, lúc nhìn có thể khiến xương cốt người ta đều nhũn ra . Màu da trong trắng lộ hồng, tựa như một con cây táo đỏ chín, như bóp nhẹ một cái sẽ chảy nước ra, rất là đáng yêu. Tay ngắn chân ngắn, bàn tay tròn,vừa nhỏ, trên hai cánh tay còn đỏ lên bốn u thịt, trên người mặc áo khoác bông màu hồng, thoạt nhìn tựa như một quả cầu tròn vo. Trên vai là một tiểu hắc long nhỏ lười biếng , một đôi long nhãn sáng ngời hữu thần, cái đuôi nhọn gắt gao mà ôm lấy cổ non mịn của tiểu hài tử, thỉnh thoảng khẽ động , vậy lưu quang bốn phía chói lọi.

Tập thể Tam Hải long vương nuốt ngụm nước miếng.

“Lão đông a, hai búp bê này chưa có đính hôn đi?” Nam Hải long vương hỏi trước.

Đông Hải long vương mở mồm vẫn chưa trả lời,Tây Hải long vương lập tức kêu lên.

“Lão Nam người tại sao có thể như vậy!” Vừa dứt lời hắn liền vọt tới trước mặt Đông Hải long vương: “Lão Đông a, Cửu cô nương nhà ta còn khuê nữ, ta xem nàng cùng hai tiểu hài nhi đều rất xứng , người xem việc ấy hảo rồi chúng ta liền kết thân gia đi!”

“Này...”

Đông Hải long vương mở miệng muốn nói, mới nói một chữ đã bị Bắc Hải long vương đánh gãy: “Thiết, khuê nữ nhà các ngươi muốn ăn cây cỏ non cũng không biết tự lượng sức mình đi!”

Bắc Hải long vương không chút khách khí mà giẫm lên chỗ đau Tây Hải long vương, đem Đông Hải long vương kéo về.

“Người xem khuê nữ lão Tam nhà ta cùng tôn tử của người bằng tuổi nhau, vừa lúc một đôi!”

Đông Hải long vương mặt trợn trắng, liên tiếp hai lần bị chặn hắn đã không muốn nói chuyện. Quả nhiên ngay sau đó, bên tai lại truyền đến tiếng hô Tây Hải long vương : “Lão Nam, người rất gian trá !”

Nguyên lai Nam Hải long vương bản lĩnh cao , đơn giản trực tiếp chạy đến bên hai người con trai lạng lẽ nói , bắt giặc bắt vua trước, dụ đứa nhỏ đáp ứng rồi, đại nhân còn dám làm gì sao? Địa vị Nam Hải long vương hắn cũng không phải khoe khoang, Đông Hải long vương môn đương hộ đối cũng không lý do phản đối.

“Gia Nhi, Cần nhi nếu có rảnh đến nhà của ta chơi a!”

“Nhà của ta có tiểu thư bộ dạng rất được đó!”

“Không cần đi nhà hân, tỷ tỷ nhà của ta mới xinh đẹp!”

Ba vị long vương hết thấy tiến lên thất chủ bất thiết*??? Nói , vừa giới thiệu khuê nữ cháu gái nhà mình vừa gây với nhau.

*thất chủ bất thiết: 7 miệng 8 lưỡi.

“Các người muốn Gia Nhi cùng Cần Nhi gặp tiểu thư ? Trước bồi Gia Nhi cùng Cần Nhi ngoạn nga?”

Một người một con rồng cũng không sợ, cười đến ngọt ngào, nói điều kiện ra, hai ánh mắt hưng phấn mở thật to , như là nhắm trúng cái gì đó thú vị.

Ba vị hải long vương vội vàng nhất trí gật đầu, nét mặt già nua cười đến mặt nhăn tới một khối.

Xong rồi!

Phi thường rõ ràng ý nghĩa ánh mắt này của Tôn nhi nhà mình , Đông Hải long vương rung mình một cái, nghĩ lần đầu hân cũng là ném qua một lần mệt . Xem ra nơi đây không nên ở lâu. Hân hướng Ngao Lan ra cái ám hiệu, lòng bàn chân đầy mồ hôi, chuồn mắt .

Một đám lão bất tử, tuổi cao mà không đầu óc.

Ngao Lan hừ một tiếng, sải bước mà rời đi đại sảnh. Tốc độ so với tia chớp không kém lắm.

Chỉ chốc lát, bên trong liên tiếp truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết.

“Nha nha râu của ta!”

“A, lông mi ta!”

“Đau a...”

Phụ tử long vương không khỏi bước nhanh hơn, trong lòng một trận may mắn, không khỏi thổn thức. Công phu hai tiểu quỷ phá phách này tựa hồ cao hơn một tầng lầu.

“Nhi tử ngoan, con dâu hiện tại thế nào? Cho ta gặp đi?” Đông Hải long vương đôi mắt – trông mong theo sát Ngao Lan đi qua hành lang, vòng qua mấy tòa núi sơn, đi vào trước cầu thang chủ điện .

Ngao Lan rất không nể tình, mặt trầm xuống, phát tay ý bảo long vương tránh ra.

Long vương không chịu thua: “Ta gần đây suy nghĩ rất lâu, rốt cục nghĩ được tên Lão ngũ trong bụng .”

Ngao Lan hừ mũi khinh thường một tiếng.

“Ai, người đây là cái thái độ gì, con dâu đã muốn đáp ứng rồi, Lão ngũ để cho ta tới đặt mà!” Lão Long vương lải nhải mà la hét: “Kêu Tuấn đi, Ngao Tuấn!”

“Đây ta phải cùng con dâu nói nói, thuận tiện xem y.” Long vương đi theo phía sau Ngao Lan bước vào cánh cửa , cũng không nghĩ bị Ngao Lan quay đầu cản lại.

“Được rồi, y cũng không phải hầu tử đầu đường làm xiếc, người xem cái gì!” Ngao Lan hạ giọng trách cứ, sợ đánh thức người đàn ông say trong phòng .

“Ta muốn nhìn một chút cháu ngoan trong bụng ...” Long vương nét mặt già nua chảy nước miếng, như trước đây đưa không ngớt.

“Mơ tưởng, con dâu người chính là thật vất vả mới ngủ . Chờ sau khi thứ trong bụng sinh ra đi, hơn nữa hai đứa ngoài đại sảnh, người bao lại đem đi dùm ta đi, đỡ phải cả ngày làm cho người ta lo lắng!” TBD: lúc trước ai đó cũng thế, đây là cha nào con nấy thôi =))

Nghĩ tới ba hài tử kia, Ngao Lan liền tức giận đến bốc khói (chém >.<). bính=“” một=“” lần=“” là=“” có=“” bính=“” một=“” lần=“” là=“” có!=“” trừ=“” ra=“” hai=“” lần=“” ngoài=“” ý=“” muốn=“” trước=“” kia=“” tiểu=“” đệ=“” của=“” hân=“” mới=“” thả=“” lỏng=“” vài=“” lần=“” liền=“” lại=“” có=“” ba=“” đứa!=“” long=“” nhi=“” cùng=“” yên=“” nhi=“” cả=“” ngày=“” cùng=“” cái=“” quỷ=“” xà=“” kia=“” quần=“” quít=“” bên=“” nhau=“” một=“” thân=“” thể=“” không=“” tốt=“” cũng=“” không=“” thể=“” chiếu=“” cổ=“” đệ=“” đệ.=“” lão=“” bà=“” vừa=“” vui=“” mừng=“” vừa=“” hôn=“”

vì=" hóa=" cốt=" long=" này,=" mà=" đối=" với=" tiểu=" đệ=" đệ=" ngẩng=" cao=" của=" mình=" làm=" như=" không=" thấy.= " mẹ=" nó,=" dục=" cầu=" bắt=" mẫn=" sẽ=" chết=" người=" đó!= " "uy,=" "nghiệt=" súc!= " nào=" có=" người=" phụ=" thân=" như=" người=" long=" vương=" bắt=" mẫn=" mà=" vì=" cháu=" của=" mình=" lấy=" lại=" công=" đạo=" ngao=" lan=" lại=" không=" chịu=" thua,=" thủ=" một=" ngón=" tay,=" hướng=" đại=" môn=" nói,=" "thiết,=" cửa=" ở=" đâu,=" mở=" ra=" hóng=" mát=" cái(chém=" tiếp)!= " nói=" xong=" mặt=" làm=" hề=" với=" cha=" mình,=" nắm=" cửa=" phòng=" đóng=" lại,=" đem=" long=" vương=" ngăn=" cách=" bên=" ngoài,=" mắt=" không=" thấy=" tâm=" không=" phiền.= " "nghiệt=" súc!= " không=" có=" ta=" người=" làm=" sao=" nhặt=" được=" người=" vợ=" tốt=" như=" vậy=" "!=" long=" vương=" nổi=" trận=" lời=" đình,=" đang=" muốn=" lời=" cảnh=" cửa,=" tay=" nâng=" ở=" giữa=" không=" trung=" từ=" từ=" thả=" xuống=" dưới.= " quen=" đi,=" con=" dâu=" thật=" vất=" vả=" mới=" ngủ.= " đông=" hải=" long=" vương=" thờ=" dài=" một=" tiếng,=" trở=" về=" ử=" rữ=" ,=" đi=" đi=" bắt=" tri=" bắt=" giác=" đi=" tới=" hoa=" viên=" giữa=" sân=" .=" hoa=" trong=" hoa=" viên=" nở=" rực=" rỡ,=" cây=" cỏ=" như=" râm.= " dương=" quang=" âm=" áp=" chiếu=" rọi=" xuống,=" mùi=" hoa=" thật=" lâu=" vẫn=" không=" tiêu=" tan.= " long=" vương=" dùng=" cước=" bộ,=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" người=" trong=" hoa=" viên=" tựa=" như=" tiên=" tử=" .=" chỉ=" thấy=" mỹ=" nhân=" lẳng=" lẳng=" đứng=" ở=" giữa=" bụi=" hoa,=" một=" đầu=" tóc=" trắng=" tựa=" như=" thác=" nước=" rơi=" xuống=" đất,=" tuy=" rằng=" chỉ=" mười=" một,=" hai=" tuổi,=" cũng=" đã=" hiện=" ra=" dung=" mạo=" khuynh=" quốc=" khuynh=" thành=" .=" đôi=" mắt=" như=" nước,=" hai=" má=" lúm=" đồng=" tiền=" tựa=" như=" huyên=" ảo,=" nồn=" nà=" như=" tuyết,=" mảy=" xanh...=" mọi=" lời=" văn=" hoa=" mỹ=" về=" vẽ=" đẹp=" cũng=" không=" đủ=" để=" hình=" dung=" nét=" đẹp=" của=" hần.= " bộ=" dáng=" kia=" không=" khỏi=" làm=" cho=" hần=" hồi=" tưởng=" lại=" phong=" thái=" diên=" đảo=" chúng=" sinh=" của=" bạn=" già=" lúc=" tuổi=" còn=" trẻ.= " chỉ=" tiếc...=" long=" vương=" không=" khỏi=" tiếc=" hận=" mà=" thờ=" dài...=" "ông=" nội?"=" mỹ=" nhân=" hé=" miệng,=" phương=" hướng=" âm=" thanh=" truyền=" đến=" chậm=" rãi=" vòng=" vo=" trở=" lại,=" ánh=" mắt=" kia=" đứng=" là=" không=" có=" tiêu=" cự=" .=" "yên=" nhi...=" thân=" thể=" hoàn=" hảo=" sao?"=" long=" vương=" đi=" lên=" trước,=" đối=" tôn=" tử=" này=" hần=" là=" đặc=" biệt=" thương=" tiếc=" .=" yên=" nhi=" giơ=" lên=" khuôn=" mặt=" tươi=" cười,=" đưa=" tay=" sờ=" soạng=" tìm=" phương=" hướng,=" nhào=" vào=" trong=" lòng=" long=" vương=" làm=" nũng,=" "ông=" nội=" nghĩ=" vậy?"=" long=" vương=" sờ=" sờ=" đầu=" tóc=" trắng=" tựa=" như=" gấm=" kia.= " nếu=" không=" phát=" sinh=" chuyện=" đó?"=" ở=" thời=" điểm=" hần=" sinh=" ra,=" này...=" có=" phải=" hay=" không=" là=" màu=" đen=" yên=" nhi=" đột=" nhiên=" che=" miệng=" khanh=" khách=" nở=" nụ=" cười.= " "ông=" nội,=" ta=" nghe=" được!= " trong=" nhà=" khách=" nhân=" đến=" đây=" đi,=" người=" thế=" nhưng=" kêu=" gia=" nhi=" cần=" nhi=" đi=" cùng=" bọn=" họ=" ngoạn.= " bọn=" họ=" gần=" đây=" chính=" là=" nghiên=" cứu=" tóc=" như=" thế=" nào=" dài=" ra=" a!=" long=" vương=" vuốt=" đầu=" cười=" hắc=" hắc=" theo.= " "ai=" kêu=" mấy=" người=" ...=" lão=" tiểu=" tử=" kia=" không=" tin=" ta!=" nói=" là=" nói=" như=" vậy,=" trong=" lòng=" không=" khỏi=" có=" chút=" thỏ=" tử=" hồ=" bi*.= " quên=" đi,=" hào=" phóng=" cứu=" vớt=" đối=" phương=" ở=" giữa=" nước=" sôi=" lửa=" bỏng=" đi.= " _thỏ=" tử=" hồ=" bị=" := " thỏ=" chết=" hồ=" buồn=" →=" giả=" đối.= " long=" vương=" gật=" gật=" đầu,=" vì=" nghĩa=" khí=" duy=" nhất=" này=" của=" mình=" khâm=" phục=" không=" thôi.= " yên=" nhi=" ôn=" nhu=" mà=" cười,=" tựa=" hồ=" nhìn=" thấu=" quyết=" định=" của=" long=" vương=" ,=" hần=" lắc=" lắc=" bả=" vai=" long=" vương=" ,=" từ=" một=" bên=" sờ=" soạng=" lấy=" ra=" một=" cái=" gói=" dây=" thần=" nhét=" vào=" tay=" long=" vương=" .=" "ông=" nội,=" người=" khi=" đi=" qua=" thư=" phòng=" giúp=" ta=" đem=" cái=" này=" trả=" lại=" cho=" đại=" ca,=" cũng=" dùng=" nói=" là=" ta=" lấy=" .=" nghe=" hạ=" nhân=" nói,=" sáng=" nay=" hần=" phát=" hiện=" không=" thấy=" giận=" dữ=" đấy.= " "yên=" nhi=" người=" lấy=" dây=" thần=" của=" long=" nhi=" làm=" cái=" gì=" đấy?"=" long=" vương=" ngạc=" nhiên,=" yên=" nhi=" cũng="

không=" trả=" lời,=" như=" trước=" mím=" cười=" .=" long=" vương=" thỏ=" dài,="
 không=" hề=" truy=" vấn,=" sờ=" sờ=" đầu=" yên=" nhi=" ,=" xoay=" người=" hướng=" "
 tới=" thư=" phòng=" mà=" đi=" thư=" phòng=" là=" một=" nơi=" quan=" trọng,=" "
 đại=" môn=" đóng=" chặt,=" vốn=" là=" nơi=" trang=" nghiêm,=" lúc=" này=" lại=" "
 truyền=" đến=" âm=" thanh=" mềm=" mai=" bắt=" hòa,=" "đốt=" nát=" xà,=" đã=" "
 nói=" không=" phải=" nơi=" này=" !=" "ba!=" âm=" thanh=" cái=" tát=" chụp=" đến=" "
 thân=" thể=" .=" "a?=" úc..."=" giải=" thích=" nơm=" nớp=" lo=" sợ=" mà=" vang=" "
 lên,=" ngay=" sau=" đó=" liên=" tiếp=" là=" âm=" thanh=" của=" dây=" thần,=" mi=" "
 mắt=" trái=" long=" vương=" nháy=" nháy,=" âm=" thanh=" bảo=" bối=" trưởng=" tôn=" "
 của=" hấn=" không=" tòi,=" nhưng=" như=" thế=" nào=" cảm=" thấy=" được=" bên=" "
 trong=" tựa=" hồ=" có=" điểm=" kỳ=" quái,=" "mạnh=" mẽ=" điểm,=" người=" chưa=" "
 ăn=" cơm=" a!=" ba=" ba,=" thanh=" âm=" càng=" vang=" lên,=" một=" người=" "
 khác=" phát=" ra=" một=" tiếng=" hô=" đau,=" sau=" đó=" ô=" ô=" mà=" nghẹn=" "
 ngào,=" tựa=" như=" chịu=" nhiều=" ủy=" khuất=" .=" "người=" khóc=" cái=" rầm!=" "
 lại=" là=" âm=" thanh=" một=" cái=" tát,=" tuyên=" bố=" tâm=" tình=" chủ=" nhân=" "
 cực=" kỳ=" khó=" chịu,=" mảy=" mặt=" long=" vương=" nhần=" thành=" xuyên,=" "
 khéo=" miệng=" bắt=" mẫn=" mà=" kéo=" xuống=" dưới,=" cho=" dù=" bên=" trong=" "
 chính=" là=" tôn=" nhi=" mình=" ,=" nhưng=" là=" ngược=" đãi=" hạ=" nhân=" là=" "
 không=" đúng=" .=" tương=" lai=" thân=" là=" người=" thừa=" kế=" long=" vương=" "
 ,=" phải=" mang=" lòng=" thương=" xót=" ,=" thương=" hạ=" nhân,=" yêu=" dân=" "
 như=" con,=" long=" vương=" nghiêm=" túc=" mà=" gặt=" đầu,=" ngẩng=" cao=" đầu,=" "
 quyết=" định=" phải=" cho=" trưởng=" tôn=" mình=" hảo=" hảo=" mà=" dạy=" hấn=" "
 một=" bài=" học,=" đề=" bài=" chính=" là=" hấn=" nên=" như=" thế=" nào=" trở=" "
 thành=" một=" vị=" hảo=" long=" vương,=" lòng=" đầy=" cảm=" phần=" tay=" kiên=" "
 quyết=" mà=" đuổi=" ra,=" đẩy=" ra=" đại=" môn=" đóng=" chặt=" .trong=" nháy=" "
 mắt=" lại=" cứng=" ở=" giữa=" không=" trung=" .=" đông=" hải=" long=" vương=" "
 dục=" dục=" mắt,=" nhìn=" kỹ,=" không=" dám=" tin,=" tiếp=" tục=" dục,=" lại=" "
 nhìn,=" vẫn=" là=" không=" thể=" tin=" được,=" thẳng=" đến=" khi=" mắt=" đều=" "
 muốn=" nhanh=" dục=" thành=" mắt=" thỏ=" .=" không=" biết=" có=" phải=" là=" "
 ảo=" giác=" của=" hấn=" không,=" hấn=" cư=" nhiên=" nhìn=" đến=" trưởng=" tôn=" "
 nhà=" mình=" nhu=" thuận=" ,=" cư=" nhiên=" đem=" đui=" ngọc=" kia=" khoát=" "
 lên=" trên=" vai=" đã=" nam=" nhân,=" tùy=" ý=" để=" nam=" nhân=" kia=" tại=" "
 trong=" cơ=" thể=" ra=" vào?=" !=" rớt=" cục=" một=" cái=" âm=" thanh=" biếng=" "
 nhác=" ngăn=" lại=" hành=" vi=" tự=" ngược=" của=" hấn=" .=" ông=" nội,=" không=" "
 cần=" dục,=" người=" xem=" đều=" là=" thật=" sự,=" "khéo=" mắt=" phương=" long=" "
 ***=" chưa=" lui,=" lui=" biếng=" mà=" vỗ=" vỗ=" trức=" điệp=" thanh=" áp=" ở=" "
 trên=" người,=" người=" sau=" đã=" muốn=" bị=" long=" vương=" đột=" nhiên=" xâm=" "
 nhập=" sợ=" tới=" mức=" tam=" hồn=" không=" thấy=" lục=" phách,=" ngay=" cả=" "
 vỗ=" vài=" cái,=" bàn=" tay=" ôn=" nhu=" tựa=" hồ=" không=" tạo=" nên=" hiệu=" "
 quả,=" trức=" điệp=" thanh=" vẫn=" như=" cũ=" ở=" trạng=" thái=" thất=" hồn,=" "
 phương=" long=" trùng=" mắt,=" một=" cái=" tát=" lướt=" qua,=" "còn=" không=" đi=" "
 ra=" ngoài=" cho=" ta!=" trức=" điệp=" thanh=" nháy=" mắt=" lấy=" lại=" tinh=" "
 thần,=" xấu=" hổ=" mà=" kêu=" thảm=" một=" tiếng,=" dùng=" quần=" áo=" nhần=" "
 nhó=" che=" lấp=" ,=" đem=" tiểu=" đệ=" đệ=" nhà=" mình=" theo=" huyết=" động=" "
 phương=" long=" cao=" quý=" đi=" ra,=" trong=" cơ=" thể=" nháy=" mắt=" hừ=" "
 không,=" phương=" long=" kêu=" lên=" một=" tiếng=" đau=" đớn,=" chứa=" xuân=" "
 ý=" mà=" liếc=" mắt=" nhìn=" ngang=" trức=" điệp=" thanh=" một=" cái=" trức=" "
 điệp=" thanh=" lập=" tức=" nháy=" dựng=" lên,=" hạ=" thân=" trần=" trụi=" theo=" "
 trên=" mặt=" đất=" tìm=" đến=" tiết=" khố=" thay=" phương=" long=" mặc=" vào,=" "
 sửa=" sang=" lại=" xong=" mới=" bay=" nhanh=" mà=" tùy=" tiện=" tìm=" quần=" "
 nhà=" mình=" mặc=" vào,=" "người..."=" hấn..."=" đông=" hải=" long=" vương=" trợn=" "
 mắt=" há=" hốc=" mồm,=" ngón=" tay=" run=" rẩy=" không=" biết=" là=" chỉ=" vào=" "
 phương=" long=" hảo,=" hay=" là=" chỉ=" vào=" cái=" đã=" nam=" nhân=" kia=" "
 hảo,=" ông=" nội,=" tiểuthanh=" là=" chồng=" ta=" .=" hôm=" nay=" người=" gặp="

được=" liên=" cùng=" người=" nói=" một=" tiếng."=" bị=" người=" nhìn=" đến=" hiện=" trường=" xuân=" hoa=" phương=" long=" cũng=" không=" thẹn=" thùng,=" lời=" kéo=" tay=" trúc=" điệp=" thanh=" bắt=" buộc=" hấn=" ngồi=" ở=" ghé=" trên,=" chính=" mình=" cũng=" dựa=" vào=" ,=" hưởng=" thụ=" tư=" vị=" thịt=" xà=" mềm=" mai=" "này,=" này,=" này...=" người...=" đông=" hải=" long=" vương=" hoảng=" hồn=" chưa=" bình=" tĩnh,=" trong=" lúc=" nhất=" thời=" đại=" nào=" trống=" rỗng,=" miệng=" mấp=" máy=" cũng=" không=" biết=" nói=" cái=" gì,=" chính=" là=" trong=" lòng=" hiểu=" được=" đây=" là=" cực=" kỳ=" không=" đúng=" .=" ông=" nội,=" người=" tìm=" long=" nhi=" có=" chuyện=" gì=" sao?=" phương=" long=" thừa=" cơ=" chuyển=" hướng=" đề=" tài,=" long=" vương=" phản=" xạ=" có=" điều=" kiện=" mà=" trả=" lời=" ,=" trong=" đầu=" còn=" đang=" suy=" nghĩ=" có=" cái=" gì=" không=" thích=" hợp,=" "yên=" nhi=" phải=" trả=" lại=" người=" gói=" dây=" thần."=" lời=" vừa=" ra=" khỏi=" miệng,=" long=" vương=" đột=" nhiên=" nhớ=" tới=" dặn=" dò=" của=" yên=" nhi=" ,=" nghĩ=" muốn=" che=" miệng=" lại=" nhưng=" không=" còn=" kịp=" rồi.= " phương=" long=" chọn=" mi,=" trên=" mặt=" một=" mảnh=" bưng=" tỉnh=" đại=" ngộ.= " cái=" quỹ=" hẹp=" hoi=" kia,=" dốt=" nát=" xà=" bắt=" quá=" không=" cần=" thận=" chạm=" vào=" bồn=" nguyệt=" tiên=" thảo=" kia=" của=" hấn=" sao,=" đèn=" chó=" hấn=" thì=" được=" rồi,=" làm=" ra=" việc=" này=" chọc=" người.= " phương=" long=" hăm=" hừ=" mà=" nghĩ,=" nhưng=" ngại=" long=" vương=" ở=" đây=" không=" nên=" phát=" tác,=" đành=" phải=" ở=" trong=" lòng=" đem=" nhị=" đệ=" mắt=" so=" với=" lỗ=" kim=" còn=" nhỏ=" hơn=" từ=" đầu=" đến=" chân=" máng=" một=" lần.= " "không=" đúng,=" không=" đúng!=" long=" vương=" rớt=" cục=" phát=" hiện=" mình=" dễ=" dàng=" bị=" nắm=" cái=" mũi,=" hấn=" lạnh=" nghiêm=" mặt,=" chỉ=" vào=" trúc=" điệp=" thanh=" sắp=" lui=" thành=" một=" đoàn=" ,=" uy=" nghiêm=" mà=" mắng:= " người=" còn=" chưa=" trưởng=" thành=" tại=" sao=" có=" thể=" làm=" loại=" sự=" tình=" này!=" không=" đúng,=" những=" lời=" này=" vẫn=" là=" không=" đủ=" nhắm=" trúng=" chủ=" đề,=" long=" vương=" lắc=" lắc=" đầu,=" quan=" trọng=" là=" ...=" quan=" trọng=" là=" ...:= " người=" chính=" là=" long=" vương=" tương=" lai,=" làm=" sao=" có=" thể=" cùng=" một=" con=" rắn=" ở=" bên=" nhau,=" cư=" nhiên=" còn=" cho=" hấn=" áp!=" long=" vương=" càng=" nói=" càng=" giận,=" dao=" nhỏ=" trong=" mắt=" cùng=" nhau=" hướng=" trúc=" điệp=" thanh=" vọt=" tới.= " trúc=" điệp=" thanh=" rùng=" mình=" một=" cái,=" khớp=" hàm=" đều=" đã=" mở=" lớn,=" nhắm=" thẳng=" sau=" lưng=" của=" phương=" long=" rút=" vào.= " nước=" dâng=" ở=" trong=" bụng=" chảy=" xuống,=" càng=" không=" ngừng=" ở=" mạch=" mạch=" rung=" động.= " long=" vương,=" cũng=" không=" phải=" là=" ta=" muốn,=" ta=" chỉ=" là=" kìm=" lòng=" không=" được=" trước=" sắc=" đẹp...=" hơn=" nữa=" chúng=" ta=" đều=" đã=" làm=" cái=" này=" lâu=" như=" vậy,=" tôn=" tử=" của=" người=" sớm=" chính=" là=" người=" đàn=" bà=" hư=" hỏng=" nhất=" của=" ta=" ,=" người=" liền=" theo=" ý=" cho=" ta=" đi...=" ách,=" ta=" cái=" gì=" cũng=" chưa=" nói.= " ta=" cao=" hứng."=" bộ=" dáng=" phương=" long=" không=" kiên=" nhẫn=" quả=" thực=" cùng=" ngao=" lan=" không=" có=" sai=" biệt.= " trời=" ạ...=" đây=" là=" cháu=" ngoan=" của=" hấn=" sao?=" -tbd=" := " trời=" !!=" tiểu=" long=" của=" kui=" âu=" rùi=" t ^ t.= " long=" vương=" sắc=" mặt=" tái=" nhợt,=" vồ=" ngực,=" một=" bộ=" dáng=" đã=" bị=" thiên=" đại=" đả=" kích=" .=" "hơn=" nữa,=" ta=" từ=" tám=" tuổi=" liền=" cho=" hấn=" áp=" !=" người=" hiện=" tại=" nói=" cũng=" không=" muộn.= " phương=" long=" tiếp=" tục=" do=" ngại=" không=" đủ=" ném=" xuống=" mấy=" cục=" cự=" thạch.= " oanh=" một=" tiếng,=" thuyền=" lớn=" long=" vương=" thế=" sự=" xoay=" vắn=" nháy=" mắt=" bị=" đánh=" chìm.= " "tám=" tuổi...=" một=" âm=" thanh=" không=" nên=" xuất=" hiện=" vào=" lúc=" này=" thanh=" âm=" bỗng=" nhiên=" vọng=" vào.= " mọi=" người=" nhìn=" lại,=" chính=" là=" phương=" khảm=" bụng=" ưỡn=" thẳng=" không=" biết=" khi=" nào=" đứng=" ở=" cửa=" y=" trở=" mắt=" đứng=" nhìn,=" trong=" tay=" vẫn=" còn=" ngơ=" ngác=" cảm=" một=" gói=" dây=" thần,=" long=" vương=" nhìn=" dây=" thùng=" trong=" tay=" mình=" không=" có=" sai=" biệt=" lắm,=" nghĩ=" yên=" nhi=" tươi=" cười=" ý=" vị=" thâm=" trường=" ,=" nháy=" mắt=" bưng=" tỉnh,=" hiểu=" được=" .="

“tám=” tuổi...” áp...” phương=” khảm=” miệng=” thì=” trào=” lặp=” lại=” ,=” thân=”
 mình=” lung=” lay=” một=” cái,=” răng=” rắc=” một=” tiếng=” dỡ=” xuống=” ván=”
 cửa=” bên=” cạnh=” .=” phương=” long=” rửa=” thăm=” một=” tiếng,=” vôi=” vàng=”
 xông=” lên=” phía=” trước.=” “người=” dấm=” làm=” hư=” con=” ta!”=” núi=” lửa=”
 nháy=” mắt=” bùng=” nổ,=” một=” khối=” ván=” cửa=” kết=” rần=” chắc=” bay=” tới,=”
 ngay=” sau=” đó=” là=” một=” mảnh=” gà=” bay=” chó=” sủa.=” “phụ=” thân=” a,=”
 dừng=” đánh=” hấn!”=” “con=” dâu,=” dừng=” nóng=” giận=” a,=” cần=” thận=” thân=”
 mình!”=” “tránh=” ra!”=” “lão=” bà,=” người=” như=” thế=” nào=” ra=” ngoài=” a...”=”
 “cổn,=” đều=” là=” người,=” thượng=” bắt=” chính=” hạ=” tắc=” loạn*!”=” *=” thượng=”
 bắt=” chính=” hạ=” tắc=” loạn:người=” trên=” làm=” bậy=” thì=” cấp=” dưới=” kô=”
 thể=” nghiêm=” chỉnh=” được.=” “a!”=” phu=” nhân=” tha=” mạng!”=” “đau=” quá!”=”
 “phụ=” thân=” dừng=” đánh=” !”=” “con=” dâu,=” ngũ=” tôn=” của=” ta=” a!”=” ...=”
 mặt=” trời=” chiều=” ngã=” về=” tây,=” những=” con=” chim=” mệ=” mỗi=” bay=”
 về.=” đông=” hải=” long=” vương=” kéo=” thân=” mình=” mỗi=” mệ=” đi=” ra=” đại=”
 môn,=” tại=” kia=” hấn=” nhìn=” đến=” tam=” hải=” long=” vương=” đồng=” dạng=”
 chập=” vật=” không=” chịu=” nổi.=” tây=” hải=” long=” vương=” râu=” tuyết=” trắng=”
 chỉ=” còn=” lại=” có=” một=” cọng,=” trên=” mặt=” tràn=” đầy=” vết=” móng=” vuốt=”
 rồng.=” bắc=” hải=” long=” vương=” vật=” áo=” ướt=” một=” mảng=” lớn,=” phát=”
 ra=” từng=” trận=” tanh=” tuổi,=” một=” đầu=” tóc=” trắng=” mềm=” mại=” biến=”
 thành=” xù=” đến=” dữ=” dội.=” nam=” hải=” long=” vương=” hoàn=” hảo=” chút,=”
 chính=” là=” quần=” áo=” rách=” rưới=” cùng=” tên=” khát=” cái*=” không=” kém=”
 là=” bao=” nhiêu.=” *khát=” cái:=” ăn=” xin.=” tứ=” hải=” long=” vương=” ngược=”
 lại=” không=” nói=” gì,=” thật=” lâu=” sau,=” thở=” dài=” một=” tiếng.=” cùng=”
 nhau=” phát=” tay=” làm=” cáo=” biệt,=” lập=” tức=” điều=” khiển=” gió=” bay=”
 về=” thủy=” phủ=” của=” chính=” mình.=” má=” của=” ta=” ơi...=” cánh=” cửa=” của=”
 lão=” cửu=” dù=” có=” mấy=” trái=” tim=” cũng=” không=” dám=” quay=” trở=” lại.=”
 mang=” theo=” tâm=” tư=” như=” thế.một=” ngày=” thăm=” đậm=” của=” nhóm=”
 long=” vương=” xong=” việc=” —=”>

16. Chương 16: Pn3

Phù Dung Âm Áp

Long Long năm nay tám tuổi, đúng là hoạt bát đáng yêu, ngây thơ không biết tuổi. Nhưng là cùng rất nhiều tiểu bằng hữu giống nhau lớn lên, hấn cũng có bí mật của chính mình. Tỷ như trộm cảm chán ghét rau cần, xà xà giấu vào trong ngực ăn luôn; tỷ như giáo huấn kẻ mới ra lò, nhưng vẫn là cảm thấy xa lạ với đệ đệ — Yên nhi.

Tiểu Long phi thường không thích đệ đệ này, bởi vì từ khi hấn sinh ra cơ hồ chiếm đi toàn bộ chú ý phụ thân cùng phụ quân. Thân thể Đệ đệ không tốt, thời điểm còn lọt tã, liền thường thường bị phụ thân ôm đi trị bệnh khắp nơi, hơn nữa đi chính là hơn mấy tháng. Thủy phủ to như vậy, chỉ còn một người là Tiểu Long, Tiểu Long thực thương tâm, cảm thấy được phụ thân không cần hấn, hơn nữa này hết thấy tất cả đều lỗi của đệ đệ, hấn chán ghét đệ đệ.

Nhưng là. . . Hấn là tiểu hài tử ngoan, cho dù tịch mịch như thế nào, các phụ thân nghĩ như thế nào, chán ghét đệ đệ như thế nào, các phụ thân bảo hấn nhẫn nại, hấn cũng chỉ có thể nhẫn nại. Hơn nữa còn có xà xà cùng hấn. . .

Mỗi ngày mỗi ngày chỉ có thể cùng xà xà ngoạn, thời gian tiêu hao rất nhiều. Khó khăn chịu đựng tới thời điểm đệ đệ năm tuổi.

Phụ thân bảo bệnh đệ đệ trên cơ bản đã tốt lắm. Tiểu Long rất vui vẻ, nghĩ thầm phụ thân cũng không

cần theo đệ đệ , hần nhớ...rất nhớ...rất ôm ấp phụ thân nga. Ai ngờ đến, tâm tình khoái hoạt chỉ duy trì vài ngày, mỗi khi hần thoải mái mà chiếm lấy ôm ấp các phụ thân , giây tiếp theo đệ đệ liền khóc , sau đó phụ thân không nói hai lời mà bỏ hần xuống, cùng đệ đệ chơi đùa đi.

Hơi quá đáng!

Tiểu Long phát hiện địa vị hần ở trong lòng phụ thân đã bị dao động nghiêm trọng . Trước kia là nhìn đệ đệ sinh bệnh không đáng so đo, nhưng hiện tại bệnh cũng tốt , đệ đệ lại còn cùng hần dành phụ thân, thật sự hơi quá đáng! Không giáo huấn đệ đệ một chút, hần vĩnh viễn cũng sẽ không biết này trong thủy phủ, ai là lão Đại!

Tiểu Long tức giận địa nghĩ, trịnh trọng mà định ra ngày báo thù .

Đêm này, hần ngủ đặc biệt sớm, nằm ở trên giường ánh mắt lại mở thật to .Dự đoán thời gian, các phụ thân hần là đều ngủ , Tiểu Long một phen đẩy Trúc Diệp Thanh ở đáy giường .

“Xà xà đứng lên!”

“Tiểu tử tông, ngươi muốn làm hơn nửa đêm đi!” Trúc Diệp Thanh lười biếng mà đánh một cái ngáp, hóa thành thân người, nghiêng người hưng phấn đem Tiểu Long ôm vào trong ngực.

“Ta muốn đi giáo huấn một chút tiểu tử kia! Bệnh hần đã muốn tốt lắm, không cho phép hần lại chiếm lấy phụ thân!” Tiểu Long quơ nắm tay, nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Gi? Coi thường, ngươi thương xót đi, ta thực mệt nhọc.” Thật sự là ngây thơ, cho nên nói tiểu hài tử là phiền toái nhất . Trúc Diệp Thanh càng không ngừng oán thăm, vẻ mặt đau khổ, bất đắc dĩ mà suy sụp hạ bả vai.

“Ngươi có đi hay là không?” Tiểu Long phát ra hai hàng răng trắng sáng.

“ . . . Đi.” Hần còn có lựa chọn gì sao. . .

Trúc Diệp Thanh thở dài, chỉ hy vọng hần chỉ là đồng lõa không cần để Long vương luôn bao che khuyết điểm nhìn thấy.

Thủy phủ ban đêm, mọi âm thanh đều yên tĩnh. Ánh trăng trắng bạc treo cao động ở ngoài không trung mấy ngàn thước ,trên đỉnh mặt nước xanh biếc ánh lên ảnh nó, theo nước gợn nhu hòa , nhoáng lên một cái nhoáng lên một cái, dập dờn .

Tiểu Long nín thở tập trung, rón ra rón rén mà hướng tới phòng đệ đệ đi đến. Đi theo phía sau chính là nhón mũi chân, Trúc Diệp Thanh vẻ mặt sợ hãi .

Từng bước một, mới vừa đi qua giữa sân, chân bước lại ngừng lại. Tiểu Long trừng mắt to bất ngờ phát hiện người mình chuẩn bị giáo huấn cư nhiên đứng ở trước thềm đá giữa sân !

Có thể nào hần có con mắt thứ sáu, biết đêm nay ta sẽ đi tập kích?

Tiểu Long chợt dạ mà nói thăm , quyết định vẫn là tiến lên chào hỏi.

“Uy, tiểu tử!”

Yên nhi đột nhiên nghe được có người gọi hần, nghiêng nghiêng đầu nhận rõ , mới ngọt ngào mà nở nụ cười: “Ca ca!”

“Ngươi trễ như vậy không ngủ, ở trong này để làm chi?”

“A. . .” Yên nhi vỗ tay một chút : “Ta nghe được âm thanh kỳ quái , cho nên đến xem.” Dứt lời, bàn tay ngăn ngắn sờ soạng chung quanh , muốn đụng tới Tiểu Long. Tiểu Long trong lòng một trận không thoải mái, hần thiếu chút nữa quên . . . Ánh mắt đệ đệ là thật tệ . Cái gì đều nhìn không thấy, hần nhất định thực sợ hãi. . .

Áy náy thành linh xảy ra , cơ hồ chiếm lấy Tiểu Long, hần thô lỗ mà bắt lấy tay đệ đệ múa loạn , nhẹ nhàng mà nắm, quên đi mục đích nguyên bản của mình .

Ta chỉ biết. . .

Trúc Diệp Thanh trở mình xem thường, dụi cái mũi, khóe miệng khó hiểu mà muốn cười.

“Cái gì âm thanh kỳ quái, ta cái gì cũng không có nghe đến a.”

”Từ bên kia truyền tới.” Yên nhi định không hề làm mà hướng tới phương hướng giả sơn chỉ. Nguyên do bởi vì mùi , thính lực Yên nhi tương đối nhạy. Cho nên Tiểu Long cũng không hoài nghi, dựa theo chỉ thị Yên nhi, vểnh tai cẩn thận mà nghe một hồi, phát hiện đích thật là có âm thanh sần sật nhỏ truyền đến. Bên kia giống như có người. Ai lại trẻ như vậy còn ở bên ngoài?

Hai tiểu quỷ nổi lên lòng hiếu kỳ , liếc mắt nhìn nhau. Hai nhỏ một to, ăn ý mà nâng bước, hướng tới phương hướng giả sơn mà đi.

Càng tới gần âm thanh sần sật càng lớn, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng thở dốc ồ ồ ngô ngô a a.

Hồng!

Trúc Diệp Thanh âm thầm kêu thầm, nghĩ muốn ngăn cản nhịp chân hai vị tiểu tổ tông đi tới , đáng tiếc đã muộn . Tiểu Long đã dắt đệ đệ, từng bước xa xông lên phía trước, từ khe hở giả sơn dò xét đem đầu vào.

Trúc Diệp Thanh tuyệt vọng mà che ánh mắt, chỉ phải cầu nguyện hai vị tiểu tổ tông chớ để cho các đại nhân bên trong phát hiện .

Thật là, rốt cuộc là ai a? Làm việc cũng không nhìn địa điểm. . .

Trúc Diệp Thanh âm thầm nguyên rửa , cũng đi theo tìm hiểu . Vừa thấy, tam hồn hấn thiếu chút nữa không thấy lục phách. Phía sau giả sơn không phải người khác, là chủ nhân thủy phủ này .

“Lan. . . Lan. . . Ân a. . .”

Phương Khảm ôn nhu nói lầm bầm , *** ứng hồng che kín hai gò má hấn. Hấn dựa lưng vào một khối cự thạch, giầy giụa ở giữa sóng lớn khoải cảm. Cái miệng bị nâng lên, đầu ngửa cao, này tư thế khiến cho Phương Khảm như dây leo quấn lấy trên thân nam nhân ở trước mặt .

Ngao lan rất là vừa lòng, tùy ý kiêu kỳ mà xuất nhập , khiêu khích Phương Khảm phát ra các loại âm thanh . Bỗng nhiên hấn cúi đầu ở bên tai Phương Khảm nói gì đó, Phương Khảm nhất thời trừng mắt to, vừa thẹn vừa giận, nhấc nắm tay lên đánh hấn vài cái , không bao lâu, liền đổi lấy đối phương càng thêm công kích mãnh liệt.

Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ một tiếng tương tự lặp lại. Trêu ghẹo nhân tâm ngứa ngáy.

Là các phụ thân ! Tiểu Long đang muốn mở miệng, Trúc Diệp Thanh thành linh bưng kín cái miệng của hấn.

Làm cái gì! Tiểu Long trừng mắt hung ác liếc mắt nhìn hấn một cái. Trúc Diệp Thanh lúc này lại không chút nào để ý tới, mở ra song chưởng, một tay một người, đem các tiểu tổ tông kẹp ở dưới nách, chân không chạm đất nháy mắt thoát đi, tốc độ quả thực cùng tia chớp không khác nhau.

Bay nhanh mà vượt qua giữa sân, đi qua hành lang, Trúc Diệp Thanh mới nhẹ nhàng thở ra, buông hai cái tiểu quỷ trong tay , lòng còn sợ hãi mà vỗ vỗ ngực.

“Xà xà, người làm gì không cho ta gọi phụ thân?” Tiểu Long chống nạnh, phía sau tính toán sổ sách.

Nếu cho người kêu, quấy nhiễu hai v kia ị, mạng nhỏ của ta còn giữ được?

Trúc Diệp Thanh âm thầm kêu khổ, vắt hết óc kiểm đề tài gạt bừa qua.

Yên nhi một bên kéo Tiểu Long một chút, tò mò hỏi han: “Ca ca, người có thể nói cho Yên Yên các phụ thân đang làm gì không?”

Tiểu Long sững sốt, nói thật hấn cũng không biết hành vi vừa rồi của các phụ thân có ý nghĩa đặc biệt gì, nắm sắp động thân? Không giống a. . . Bộ dáng các phụ thân giống như thực thoải mái , nắm sắp động thân chính là một chết đi, rất thống khổ. . .

Mồ hôi lạnh Tiểu Long đột nhiên chảy xuống, nhìn đệ đệ bộ dáng chờ mong , bên tai bắt đầu nóng lên.

Thắm . . . Hắn làm sao biết, không được, hẳn chính là lão Đại, không thể để cho tiểu tử này coi thường!

“Ta đương nhiên biết, chính là người không ngoan, trẻ như vậy còn không ngủ , mới không nói cho người! Nếu người ngoan ngoãn đi ngủ, ta ngày mai sẽ nói cho người biết!”

Tiểu Long phô trương thanh thế mà ưỡn ngực, ánh mắt chột dạ mà lườm đến nơi khác, biểu tình trên mặt rất là cứng ngắc.

Cũng may Yên nhi cũng không dây dưa có nhiều, tưởng thực mà gật gật đầu: “Úc, tốt, Yên Yên là tiểu hài tử ngoan. Ca ca ngày mai phải nói cho ta nghe!”

“Biết rồi, ta mang người trở về phòng đi.” Tiểu Long làm bộ không kiên nhẫn, dẫn đệ đệ trở về phòng, còn học theo phụ thân, vì đệ đệ kéo kéo góc chăn mới yên tâm rồi đi.

Trở lại gian phòng của mình, Tiểu Long nhin không được nắm lấy Trúc Diệp Thanh liền hỏi: “Xà xà, các phụ thân đang làm cái gì a? ”

“Ách. . . Đây. . . Cái kia. . . Bọn họ làm tình a.” Trúc Diệp Thanh một cái đầu hai cái đại, không biết như thế nào giải thích. Tiểu Long đã thay áo ngủ, vạt áo trước rất lớn mở ra, lộ ra tuyết non da thịt hài đồng đặc biệt có. Trúc Diệp Thanh lén lút liếc mắt, từ lúc nhìn màn xuân tình kia, toàn thân của hắn bắt đầu không thích hợp, nhiệt khí nguy hiểm tỏa ra bên ngoài, có lẽ chính mình cũng cầm dục đã nhiều năm, trêu chọc này chỉ sợ nhin không được .

Bình tĩnh, bình tĩnh. . . Đối phương còn là một đứa nhỏ.

Trúc Diệp Thanh từ từ nhắm hai mắt yên lặng mà khuyên nhủ chính mình, ánh mắt lại trông nom không được, mắt theo khe hở trộm ngắm. Lướt qua phiến tuyết da kia, đi xuống phía dưới.

“Đó? Chơi thật khá sao?”

“Đương nhiên chơi thật khá, quả thực là dục tiên dục tử a. . .” Trúc Diệp Thanh thở dài, hạ thể cương đến lợi hại.

Tiểu Long nga một tiếng, tựa hồ hưng trí bừng bừng.

“Xà xà , chúng ta đi ngoạn đi!”

“. . . Người xác định?” Trúc Diệp Thanh thiếu chút nữa từ trên giường ngã xuống , hai mắt sáng lên, khoang miệng bắt đầu cuộn cuộn không dứt mà tiết ra nước bọt.

Tiểu Long vẻ mặt sáng lạn hồn nhiên , làm nũng lay động Trúc Diệp Thanh mà nói: “Đến thôi, đến thôi!”

Trúc Diệp Thanh yên lặng nhìn hắn, nhìn hồi lâu, nội tâm không ngừng giao chiến kịch liệt, hồi lâu, tà ác áp đảo chính nghĩa!

Một đạo ngân lưu* theo khóe miệng chảy xuống.

__ngân lưu: nước miếng

Kia ta không khách khí!

Trúc Diệp Thanh hé miệng, hóa thân thành lang, hướng tới Tiểu Long nhào đến.

Đêm hôm đó, phù dung ấm áp, trở mình thành hồng lãng.

“Người quả thực là dụ dỗ gian ***.” Thật lâu năm sau, Tiểu Long đối Trúc Diệp Thanh bên mình nói như thế. Trúc Diệp Thanh cứ thế mà cười ngu ngơ, càng thêm ra sức dùng vật dưới khổ thỏa mãn vương giả rên rỉ .

Mặc kệ ai gian , dụ dỗ gian *** hay là cùng gian, chỉ cần hạnh phúc không được sao.

17. Chương 17: Pn4

Huynh Đệ

Vạn vật thể gian ứng với trời mà sinh, hấp thụ linh khí của thiên địa, sinh vu tứ tử vu tứ*. Tự nhiên là vậy, đã tồn tại ách có lý do, mọi vật đều không thể cách li trời đất, nhưng người ta lại nói, nhược nhục cường thực** vốn là thiên lý, giống như cạnh tranh vốn là thiên tính. Đó chính là điều quyết định trong các cuộc đấu tranh để sinh tồn. Vậy tại sao lại có những kẻ đi ngược lại thiên ý? Ý đồ chặt đứt cái xiềng xích kia. Vì cái gì làm vậy?

*sinh vu tứ tử vu tứ: sống đâu chết đó

** nhược nhục cường thực: cá lớn nuốt cá bé

Giữa ngày tháng dài đằng đẵng, tồn tại trong trí nhớ chỉ có chạy trốn. Những cuộc trốn chạy không ai có thể đếm hết, càng ngày càng làm cho người ta chán nản. Không biết là lần thứ mấy, ta rốt cuộc bị long tộc bao vây. Những ngọn lửa tội ác chiếu rọi cả bầu trời đỏ.

Ta buông tha cho giây giũa. Tộc nhân của ta bị diệt sạch, lưu lại có ý nghĩa gì?

Nếu nói thiên tính ký sinh trong long thai, làm bộ tộc chúng ta bị đưa tới diệt vong.

Như vậy ông trời vì sao lại oán trách mầm móng hủy diệt là bọn ta?

__ý của đoạn này ý là, tộc của em ấy trời sinh là phải ký sinh vào long thai để sống, nếu trời đã sinh ra bọn họ như vậy vì sao lại muốn tiêu diệt bọn họ.

Vì cái gì? Vì cái gì?

Chúng ta là thực vật lại muốn thành người, muốn thành người thì chỉ có thể ký sinh trong long thai để hấp thu trộm long khí. Nhìn tiểu sinh mệnh đang dần dần tàn lụi, ta không phải là không có xao động. Chính là... Bản năng ta lại muốn thành nhân loại, suy nghĩ rất nhiều, vì thân thể của mình mà bất chấp tất cả.

Tay có thể tiếp xúc ngoại giới, chân có thể đi khắp thiên hạ, thân thể có thể ôm, còn có mắt, quan sát thế giới ngũ thải ban lan*** này.

***ngũ thải ba lan:nhiều màu sắc

Đó chính là lý do mà ta cùng tộc nhân mình bất chấp mọi giá, ký sinh, đạt được thân thể, chạy trốn, bị long tộc bao vây. Là long tộc đi săn chúng ta, hay là chúng ta đi săn long tộc? Chúng cứ như một quy luật sinh tồn..Trốn không thoát. Chúng ta đều đi không ra vòng luẩn quẩn đáng sợ này, chỉ có thể không ngừng lặp lại số mệnh bị kịch.

Vì cái gì?

Vì cái gì...

Bản thân Phật đà từ trong cơ thể khổng tước mà ra, liền được tôn làm phật mẫu. Bản thân ta từ trong bụng long tộc trưởng thành, vì cái gì long tộc không tiếp thu ta làm con? Vì cái gì muốn dùng ánh mắt cừ hận nhìn chằm chằm ta.

Ta không thể hiểu được tình cảm bọn họ, bởi vì vô luận bộ dạng có giống nhau đến thế nào, ta cũng chỉ là một gốc cây thực vật. Liệt hỏa hừng hực, bên tai không ngừng truyền đến tiếng hoan hô của long tộc chúc mừng, tam vị chân hỏa trên người một chút một chút cắn nuốt long khí mà ta vất vả lắm mới thấp thu được từ long thai. Đáng tiếc ... Ta không khỏi nhớ tới tiểu sinh mệnh kia, chúng ta nhất định không thể cộng sinh. Hiện giờ ta sẽ đi theo người, cũng đem tất cả trả lại cho đại địa. Sớm biết như thế... Bản năng nên ngổ nghịch một lần, cho người hảo hảo sinh ra.

Thời gian làm người, làm cho ta chán nản.

Lúc chết.

Không có cảm giác, không có tư tưởng...

Tựa như ta còn là mầm móng chưa nảy mầm kia.

Ta chìm vào giấc ngủ say thật sâu.

Vẫn ngủ say.

Thằng đến có người đem ta từ giữa nơi cháy đen đầy phong ấn bế ra ta mới tỉnh lại.

Không phải là loài người, là yêu quái. Một yêu quái kỳ lạ. Nguyên hình của hắn là thượng cổ Càn Khôn kính, hắn rất thích cười, tuổi cùng ta ngang nhau, cũng không biết là bảo bối của thần tiên nào trong lúc vô ý đánh rơi. Chúng ta từng có gặp mặt một lần. Đó là ở giữa một cái thâm sơn, ta bị long tộc truy đuổi, trong lúc vô ý xâm nhập lãnh địa của hắn. Ngày đó thời tiết tốt lắm, gió thổi nhẹ, ánh trăng mờ lung làm cho hết thấy tràn ngập hấp dẫn chân thật. Sau đó thuận lý thành chương*, chúng ta đã xảy ra quan hệ. Đương nhiên trời vừa sáng, ta liền rời đi, vốn tưởng rằng bất quá là đoạn nhân duyên sương sớm, không nghĩ đến hắn nhưng lại truy đuổi ta đến bây giờ.

— thuận lý thành chương : chỉ việc xảy ra một cách tự nhiên.

“Tha thứ ta lâu như vậy mới tìm được người...” Từng giọt nước mắt nhuận ướt mầm móng ta, thân thể tự nhiên mút vào, đem toàn bộ cam lộ hút vào, làm lực lượng lớn dần hơn.

Lại bắt đầu sao?

Ta vô lực thở dài.

“Ta tuyệt đối sẽ làm cho đám long tộc kia trả giá lớn! !” Hắn cắn răng, cừu hận làm xương cốt toàn thân dường như phát ra tiếng vang như nổ mạnh. Cuối cùng, hắn đột nhiên nở nụ cười, bế ta thật cẩn thận thì thầm tự nói: “Đúng rồi, trước hết phải để cho người lớn lên, sau đó tìm cái long thai... Người cảm thấy cừu tử Đông hải long vương như thế nào? Hắn chính là hoa hoa công tử nổi danh tam giới, chung quanh lưu tình. Muốn tìm long loại của hắn thật không khó...”

Ta xin người, hiện tại ta chỉ là mầm móng, ta chỉ muốn hảo hảo ngủ, đừng tới quấy rầy ta.

Ta muốn nói như vậy. Nhưng ta chỉ là mầm móng, không thể biểu đạt tư tưởng của mình ra ngoài.

Thật sự là không xong, ta có chút hoài niệm thời gian làm người.

Bất đắc dĩ nhìn hắn để ta xuống, vất vả cần cù làm cỏ, bón phân, thay đổi thủy mạch. Rất nhanh, ta liền cao lên một chút, nhưng cũng như trước không thể cùng hắn trao đổi. Chính là giữa nhu tình bộc lộ mỗi ngày, ta đã biết tên của hắn — Thủy Nguyệt.

Thủy Nguyệt luôn cười tâm bình khí hòa, tựa như một tiên tử không có thực ở nhân gian, thoát ly khỏi hồng trần. Nhưng, trên thực tế hắn là cái yêu quái so với trong tưởng tượng còn cố chấp hơn. Hắn cố chấp truy đuổi ta, theo ta từ viễn cổ đến hiện tại, ngay cả ta cũng thực kinh ngạc tình cảm mãnh liệt không ngừng từ trên người hắn phát ra. Cùng là vật thể vô tri giác, Thủy Nguyệt so với ta lại như là một con người chân chính.

Vì cái gì?

Ta thực hoang mang, ta còn chưa biết rõ.

Kế hoạch Thủy Nguyệt bắt đầu rồi.

Lần này hắn nhắm ngay thê tử ở nhân gian của long cừu tử.

Hết thấy cũng rất thuận lợi, khi tiến vào bụng mẫu thân, bên trong đã có một cái thai nhi chưa thành hình, cùng Thủy Nguyệt tính ra giống nhau, chỉ lớn gần một tháng. Long khí màu bạc bao phủ toàn thân của hắn, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, như ánh trăng giữa trời đêm, nhu hòa khiến người rơi lệ. Kể xa lạ xâm nhập làm cho hắn thực kinh ngạc. Tò mò chuyển động, dần dần đến gần ta. Giống như cảm nhận hương vị của ta.

Thật đáng yêu... Ta cảm thán, đột nhiên nhớ tới hài tử thật lâu trước kia, nó cũng không hề cảnh giác như thể này đến gần ta... Sau đó...

Bị ta bắt lấy.

Thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi...

Tâm sám hối vô số lần , bản năng lại thúc đẩy thân thể , hướng tới vật yếu ớt lại đáng thương kia vươn vòi. Tuy rằng thực quá phận... , nhưng kể một khi đã bị thực vật vây kín thì không có khả năng công sinh.

Hài tử đáng thương

Huỳnh đệ ngăn ngui của ta .

Nhưng mà, hấn lại khá ương ngạnh , hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta. Dưới sự chiếm đoạt của ta , hấn cùng ta cướp đoạt dinh dưỡng cơ thể mẹ , co rút thoi thóp ở một góc hắc ám.

Thật là không dậy nổi a, có thể sống như vậy?

Ta không biết, ít nhất thời điểm ta theo cơ thể mẹ thoát ly , hấn vẫn hấp hối , chỉ còn một hơi. Hết thấy của hấn đều bị ta cướp đi , không có long châu, không có vẩy, không có móng vuốt, không có sừng, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không có, long như vậy có thể sống sao?

Hai mắt ta nhắm nghiền, mặc cho Thủy Nguyệt mang ta cao bay xa chạy, nghênh đón tương lai không biết tên.

Cứ như một kịch bản đã được dựng sẵn, long tộc bắt đầu trả thù điên cuồng . Bắt đầu vòng đi vòng lại . Vô số yêu tinh phụ cận ở Tấn Thành đều nghênh đón sự tàn sát đẫm máu. Nhóm yêu tinh mấy ngàn năm mà Thủy Nguyệt sớm tụ tập trong lúc đó cũng tổn thất thảm trọng.

Thủy Nguyệt lại không quan tâm, hơi hơi cười như trước, thỏa mãn ôm ta giống như chiếm được toàn bộ thế giới. Nguyên hình của hấn là một tấm kính nên rất giỏi mai danh ẩn tích, ảnh từ trong kính từ trước đến nay làm cho người ta phân không rõ thiệt giả, cũng khó trách làm long tộc vô huyệt vô số lần. Đối với tính tình của ta , hấn rất là hưng phấn, áp ta ở trong sơn động làm chẳng phân biệt được ngày đêm .

*mai danh ẩn tích : không xuất đầu lộ diện

Thật sự không rõ loại hành vi xuất xuất nhập nhập này có ý nghĩa gì, không bao lâu ta liền chán ghét chuyển động cơ giới pít-tông như này, nhưng Thủy Nguyệt lại làm không biết mệt.

“Cam Hoa, người yêu ta không? Yêu ta không? Nhất định yêu đi, ta yêu người như vậy .”

Mỗi ngày mỗi ngày, Thủy Nguyệt không ngừng ở bên tai tự hỏi tự đáp như vậy , liều chết mà triển miên.

Ta ngậm miệng lại, không nói một lời. Ta biết đáp án của ta cũng không trọng yếu.

Thời gian làm người cùng thời gian bị người đuổi giết kia chắc tốt hơn một chút?

Lúc nhàm chán lại nghĩ về vấn đề này, lập tức chỉ có thể bắt đắc dĩ thở dài. Ta đột nhiên nhớ tới hài tử kia, không biết hấn hoàn hảo không, còn sống không?

Có khi, Thủy Nguyệt tâm tình hảo, sẽ vô cùng đặc ý nhắc tới tình trạng long tộc bên kia. Nghe nói khi hấn sinh ra cơ hồ chính là một khối thịt, ngũ quan một mảnh mơ hồ, vẩy mỏng cùng giấy không có khác nhau. Hình dáng thê thảm kia , làm cho mỗi người cũng nhin không được lã chã rơi lệ, đều cho rằng long dị dạng trước mặt này, chỉ có chết non. Nhưng cho dù như vậy, hấn vẫn là còn sống. Xích Kinh Tử điều luyện sắc sảo , rốt cục có thể khiến hấn có bộ dáng người ,nhưng là ánh mắt lại mù lòa , tóc cũng trắng bạc như lão nhân .

Viết xong ngộ long đột nhiên cảm thấy mệt, đầu óc trống rỗng... Luân phiên ngoại cũng phun không ra . (Tác giả)

Còn sống là tốt rồi.

Ta hứng khởi nghĩ muốn gặp hấn.

Không biết mặt người kia có giống như ta không ?

Muốn gặp hần.

Ý niệm trong đầu này một khi phát sinh rồi, liền khó có thể ngăn chặn, thật sâu ở trong lòng trát xuống.

Thoát khỏi Thủy Nguyệt không phải một chuyện dễ dàng. Ta rất rõ ràng, nam nhân mỉm cười này , hoàn mỹ gần như không có cơ hội chạm vào. Nhưng ta không thể buông tha , chọn lúc ngủ đông, lẳng lặng chờ đợi cơ hội đến.

Rốt cục, cơ hội tới . Ta gặp được cái đứa nhỏ kêu Yên nhi kia.

Mặt giống nhau như đúc, ta tựa như được nhìn thấy gương. Ta cho tới bây giờ không có cảm nhận sâu sắc như vậy , kia là huynh đệ của ta.

Không, không đúng...

Khuôn mặt này là từ hần có được.

Huynh đệ sao... Thật sự là chiêm chọc.

Y thuật Xích Kinh Tử thật đáng sợ, cư nhiên khắc ra khuôn mặt thật giống nguyên bản .

Trong đôi mắt trống rỗng của Yên phản chiếu hình dáng ta. Ta liền cứ như vậy lẳng lặng mà đứng, từ nơi đó ngẩng nhìn bóng dáng của mình, cũng không nhúc nhích.

“Huynh đệ, ta biết người sẽ trở về .”

Yên đột nhiên hướng ta nở nụ cười, ngón tay trắng nõn hướng ta duỗi đến. Mơ hồ ta nghe được mùi hoa mê người . Hần bắt được ta, mỉm cười chạm vào cổ của ta, tay chậm rãi lướt qua mi của ta, mắt của ta, mũi của ta, môi của ta...

“Những điều này đều của ta đi.”

Hần thỏa mãn mà thở dài, dưới tay buộc chặt rồi lại buông lỏng ra.

“Rất không thú vị , người sao lại giống như người chết a.” Yên nén giận, tựa hồ đem bất vi sở động của ta làm như sỉ nhục lớn nhất : “Người muốn chết sao?”

Chết?

Có lẽ đi.

Có chút kinh ngạc đối phương cư nhiên hoàn toàn xem thấu ta. Ta quá mệt mỏi ... Thời gian chạy trốn quá mệt mỏi.

Chết thật là một phương pháp giải quyết tốt nhất.

“Chẳng lẽ người để ta trốn sao?”

Chạy trốn, đuổi giết, tựa như miêu mễ biếng nhác càng không ngừng đùa giỡn con chuột tội nghiệp.

Yên lắc lắc đầu, nheo lại mắt ha hả cười: “Đừng nghĩ trốn a, người chính là mồi để Hoa Tiêu Nguyệt Quân mắc câu a.” Hần ở ta bên tai nhẹ nhàng mà phun ra những lời oán độc lạnh như băng : “Ta hận chết hần , người cũng giống nhau. Các người cướp đi hết thảy của ta! Hiện tại, thiếu nợ thì trả tiền, biết không?”

“Đã biết.”

Ta thản nhiên mà nói, không thể cự tuyệt, hoặc là nói không có hứng thú cự tuyệt.

Không có nghe đến âm thanh thất kinh của ta , Yên lại thất vọng rồi, hoang mang mà gỡ đầu, hần tựa hồ chuẩn bị một bụng lời nói dùng để uy hiếp đe dọa, kết quả vì thờ ơ của ta, thai tử trong bụng.

“Uy, ta muốn dùng người đối phó tình nhân của người úc, người không lo lắng sao?”

Ta lắc đầu.

Tình nhân?

Thủy Nguyệt chưa bao giờ là tình nhân của ta. Thực vật không có cảm tình, chẳng sợ hấn chết ở trước mặt ta, ta chỉ sợ vẫn là lạnh lòng mà rời đi đi.

TBD: thêm 1 kẻ si tình tội nghiệp...55555~ dù tên Thủy Nguyệt đó ác nhưng cũng là câu si y như xích kinh tử...đều vì kẻ mình thích mà không tiếc trả đại giới a!

Yên nhíu mày

“Người thật sự là người vô tình.” Tay ở trên mặt ta vuốt nhẹ, nhẹ đi xuống.

“Người phải đưa ta một bên ánh mắt.” Hấn đột nhiên nói: “Ta cũng muốn nhìn người một chút.”

Ta khó hiểu.

“Ta vẫn cảm thấy thời gian thực nhàm chán...” Yên cười khê, trên mặt tràn ngập hưng trí sáng rọi bừng bừng: “Cho nên, người trái lại là cái tiêu khiển tốt nhất.”

Tiêu khiển?

Yên gật đầu.

“Đúng, người lưu lại, ta muốn nhìn cảm tình thực vật bộc lộ ra, đến tột cùng sẽ như thế nào.”

“Người không sợ sao?” Ta đề có thể theo bản năng mà giết chết người.

Yên cười ha ha, quan sát khiêu khích, tươi cười đường hoàng làm bỏng mắt của ta

“Vậy người bạo gan lại đây đi.”

Đến đây đi, xem là ta vô người, hay là người sẵn giết ta.

Huỳnh đệ của ta.

18. Chương 18: Pn5: Đoàn Văn

Bách quỷ dị văn hệ liệt

Ngộ long ký

Tác giả: Bách Quỷ Dạ Hành

Edit: Tiểu Hi Hi

Đông thôn có một thiếu niên, họ Phương, tên gọi Khảm. Năm mười bảy mười tám tuổi, cha mẹ mất sớm. Mặc dù ngày thường thấp bé, nhưng từ trong bụng mẹ sinh ra đã có một thân khí lực. Gánh đá đi trăm dặm, khí không suyễn mặt không hồng, lực có thừa. Xưa nay hay giúp đỡ người khác, tính hiền lành hào sảng. Danh tiếng trong thôn vô cùng tốt. Đều là đối tượng của những cô nương chưa lấy chồng trong thôn, bà mối đập đến sập cửa. Phương Khảm lấy lý do nhà nghèo chậm chạp không quyết. Vốn tưởng rằng sẽ cứ như vậy sống quãng đời còn lại ở trong thôn, cũng không ngờ một sự kiện dị thường đã làm cho nhân sinh của y hoàn toàn thay đổi.

Một ngày, Phương Khảm từ ruộng trở về. Ngẩng đầu nhìn, xa xa mây đen dày đặc, tiếng sấm nổ vang. Hình như có mưa to rơi xuống, mùa xuân vốn là lúc mưa nhiều, Phương Khảm đưa tay lên che mưa. Đúng lúc đó, đột nhiên mây đen mở ra một cái cửa, một vật nhún mình bay xuống. Phương Khảm neho mắt nhìn. Oa, thật sự khó lường, cả thân vật thể ấy hắc lân lưu quang bốn phía, con người to, sừng hươu thân rắn. Là một con long dã.

Gặp long, Phương Khảm hoảng hốt, lập tức quỳ xuống khấu đầu, không dám phạm long uy. Bỗng nhiên, vuốt long lướt qua mặt. Phương Khảm hồn phi phách tán hồn vía lên mây nghĩ long muốn ăn mình, nghĩ

mình cả đời thiện lương, tự hỏi không thẹn với lòng. Hiện giờ lại phải táng thân cho long, chắc không phải oan nghiệp kiếp trước chứ?

Nghĩ đến điều này, mất hết can đảm. Chỉ cầu được chết thống khoái.

Miệng long phun sét đánh rách quần áo của y, Phương Khảm cảm giác không đúng. Vuốt long vừa lật, thân thể liền nằm sấp trên mặt đất. Mông chống lên trời, tư thế rất nan kham. Phương Khảm muốn xoay lại liền bị giữ chặt, buồn bực nghĩ long làm việc khó hiểu.

Đột nhiên một cái phân thân, nhảy vào tiểu huyết. Tiểu huyết vốn không phải là nơi chứa dị vật, hơn nữa phân thân của long cứng rắn thô to. Phương Khảm kêu thảm thiết, cơ hồ ngất đi. Muốn phản kháng lại nghe long lời đình rống giận. Nhất thời Phương Khảm không dám nhúc nhích. Mặc kệ long kia muốn làm gì thì làm.

Long ở trong cơ thể Phương Khảm đầu đá lung tung, không ngừng một chút. Thể lực Phương Khảm chống đỡ hết nổi, bất tỉnh nhân sự.

Cho đến khi nguyệt lên đỉnh đầu, Phương Khảm mới bắt đầu chuyển tỉnh, bên người đã không thấy long ảnh, sau đỉnh đau đớn khó nhìn, nước miếng dính đầy người. Phương Khảm sợ hãi điều này bị người khác biết được, sau khi về nhà, giấu diếm đau đớn. Nằm trên giường ước chừng nửa tháng mới đỡ. Đối với chuyện ngày đó gặp phải không hề nhắc đến.

Vốn tưởng rằng sự tình sẽ kết thúc như vậy, cũng coi là nghiệp chướng của Phương Khảm. Sau ba tháng bụng của Phương Khảm hơi to lên, lúc đầu nghĩ, có thể là hơi mập mà thôi. Nhưng sau đó càng thấy càng lớn. Sau mười tháng lại lớn như chung bạc. Tìm đại phu, đều không biết là bệnh gì, chỉ nói là quái bệnh. Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Trong lúc nhất thời, chuyện Phương Khảm bị quái bệnh truyền rất ồn ào náo nhiệt trong thôn. Mọi người cảm thấy bất an, thậm chí cũng có người bỏ đá xuống giếng. Ý đồ muốn đuổi Phương Khảm đi.

Phương Khảm không chịu nổi nổi nhục này, một mình rời đi thôn trang. Tiến vào núi rừng sống cuộc sống một mình. Chờ đợi tử vong đến.

Ba năm sau, Phương Khảm lại sinh ra một con rắn, khuôn mặt giống như đúc từ một khuôn với con long ngày ấy. Lúc này Phương Khảm mới biết quái bệnh lúc trước không phải bệnh. Mặc dù lấy thân nam nhi sinh con, nhưng tư long phi phạm nên cũng không quá để ý. Chỉ hận *** long thích đùa giỡn long dương, hại mình đau khổ như thế.

Cũng may sinh ra con rắn, nhu thuận hiếu thuận, có chút tri kỷ. Lâu ngày, Phương Khảm liền buông khúc mắc, ở trong thâm sơn sống những ngày thần tiên phụ tử tử hiếu.

Lúc con rắn ba tuổi, liền hóa thành thân nhân (hình người). Phương Khảm đặt tên là Phương Long. Ở nơi xa nguồn nước. Trèo đèo lội suối, qua lại bốn ba, không chịu nổi vất vả này. Phương Long quyết định dẫn thủy làm mương, nhất lao vĩnh dật (bỏ công làm một lần sau đó được nhân nhĩ). Nhưng nên dẫn thủy từ chỗ nào? Hắn hỏi phụ thân: “Phụ thân, nơi nào có nhiều nước nhất?”

Phương Khảm nói: “Đông Hải nhiều nhất.”

Phương Long nghe vậy hóa thành long thân, đằng vân giá vũ, nháy mắt đã đến long hải. Hé miệng, một nửa nước biển Đông Hải đã vào bụng. Chợt nghe một lão ông la hét: “Người là con cái nhà ai, sao lại đến đây chơi đùa.”

“Ta không phải chơi đùa, ta chỉ muốn dẫn nước về nhà mà thôi.” Phương Long thành thật trả lời.

Lão ông cổ quái liếc mắt một cái. Hỏi: “Nhà người ở phương nào, cha mẹ là ai?”

“Nhà ở thảo sơn, chỉ có một mình cha.”

“Cha người họ gì?”

“Phương.”

Lão ông nhíu mày lắc đầu: “Không nghe qua trong long tộc có người họ Phương.”

Phương Long trả lời: “Cha ta không phải là long tộc.”

“Hay nương người là long tộc?”

“Không biết, không thấy qua mẫu thân.”

Thấy không hỏi ra cái gì, lão ông cẩn thận quan sát tướng mạo Phương Long. Càng nhìn càng hoài nghi. Tiểu nhi này nhìn lại tương tự như đứa con thứ chín bất hiếu của mình. Lão ông trầm ngâm, bấm đốt tay tính toán, nhiều lần, giận tím mặt. Bắt lấy tay Phương Long.

“Đi, chúng ta đi tìm phụ thân người!”

“Nhà của ta không ở bên kia!” Phương Long phản kháng: “Phụ thân, còn ở nhà chờ ta.”

Lão ông mặt trắng bệch, hẳn nên nói như thế nào với Phương Long, phụ thân của hắn kỳ thật là mẫu thân, phụ thân chân chính là đứa con của mình.

“Được rồi.” Lão ông thoải hiệp “Ngày mai ta dẫn hắn đến nhà người.”

“Còn có, ta là ông nội người.”

“Ông nội.” Phương Long nhu thuận nói, làm cho lão ông tâm hoa nộ phóng. Lão ông sinh chín đứa con, chín đứa đều bất hiếu, đến tuổi kết hôn lại chậm chạp không chịu thành thân, làm cho lão ông dưới gối hư không, không thể hưởng thụ niềm vui ngâm kẹo dừa cháu. Hiện giờ, bỗng nhiên xuất hiện một tôn nhi nhu thuận, chẳng phải làm cho hắn hỉ thượng đuôi mày.

“Ngoan tôn, người muốn cái gì. Ông nội sẽ cho người.” Lúc này chẳng sợ Phương Long muốn ánh trăng trên trời, lão ông cũng sẽ có cách hái xuống.

Phương Long dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, nghe vậy liền nhảy nhót: “Ta muốn trước nhà có một nhánh sông, còn muốn có một mẫu thân.” Suy nghĩ luôn hướng về cha mẹ là chuyện thường tình, huống chi Phương Long là một đứa nhỏ hiếu thuận.

Hai điều này đều dễ làm, sông chỉ cần cải biến một chút thủy mạch sẽ có, mẫu thân? Chờ tùm được nghiệt tử chẳng phải sẽ có sao. Lão ông vui tươi hơn hử gật đầu nhận lời. Hết thủy ngày mai sẽ có.

Phương Long mang theo chờ mong, trở về nhà liền đem hết thủy những chuyện kì lạ xảy ra nói với Phương Khảm. Phương Khảm cười trừ, nói là lão nhân gia nhầm chán, tìm tiểu bối vui đùa một chút thôi.

Nào biết người tính không bằng trời tính, những chuyện lão ông nói đều không phải là giả.

Ngày thứ hai, điện thiểm tiếng sấm, mây đen đầy trời, cự long lượn trên không trung, như ẩn như hiện. Phương Long nhìn thấy đồng loại tất nhiên là vui mừng, vội gọi Phương Khảm.

Phương Khảm vừa thấy nguy, nhất thời tức giận sôi lên, hai mắt phun hỏa. Thứ đang bay quanh trên không trung kia không phải *** long ngày ấy, còn là ai!

Chợt nghe từ chỗ sâu nhất trong đám mây phát ra một tiếng rống to.

“Nghiệt tử, còn không mau xuống cho ta!”

Chỉ chớp lát, cự long đang bay vòng tròn liền hóa thành một tia chớp bay xuống. Đi theo còn có một vị lão giả đầu bạc phiêu phiêu.

“A, là ông nội hôm ấy.” Phương Long vui mừng, Phương Khảm trợn mắt muốn nứt ra, còn chưa chờ cự long hóa thành hình người, liền xông lên đâm một cú.

Lão ông vội vàng ngăn lại, hảo ngôn khuyên bảo: “Vợ Lan nhi, đừng tức giận. Ta biết ngươi bị ủy khuất, hiện tại để cho Lan nhi chịu tội với người.”

“Ai là vợ của hắn!”

“Y mới không phải là vợ của ta!”

Một người một long trăm miệng một lời.

Phu xướng phụ tùy, lão ông cảm thấy hai người bọn họ thật sự xứng đôi, liền bắt đầu mơ đến cảnh long tôn đầy nhà, không khỏi nheo mắt.

“Ngày ấy nếu không phải do giáo yêu, ta sẽ không tìm người xấu như vậy để tiết hỏa đầu!” Ngao Lan liên tiếp chán ghét.

Lửa giận của Phương Khảm bốc cao ba nghìn trượng, hung hãn lao lên trước, đâm thật mạnh vào khuôn mặt trắng nõn của Ngao Lan.

“Người này *** long, cho người hại ta!”

“Người này nhân loại ti tiện, người có thể trộm được long loại coi như tạo hóa của người, hiện giờ lại đến đánh ta! Nghĩ lúc trước, con giáo yêu kia dùng kế muốn trộm, ta cũng không cho đâu!”

Nói xong, lại bị đâm cho một cái rất mạnh.

Chuyện này, lão ông cũng không ngăn cản, đảo mắt xem xét thăm trạng của con mình, còn ở bên cạnh chế nhạo.

“Nếu không phải cả ngày người chỉ biết lưu luyến hoa tùng, sao có thể trêu chọc đến con giáo yêu kia.”

Phương Long không rõ nhìn hai người do đánh nhau mà dính vào nhau, giật nhẹ ống tay áo ông nội: “Ông nội, vì sao phụ thân lại đánh nhau với người kia?”

Lão ông vuốt vuốt chòm râu, mặt mũi hiền lành nhìn ngoan tôn duy nhất của mình: “Lần trước không phải ông nội nói sẽ cho ngoan tôn một mẫu thân sao?”

“Mẫu thân đâu?” Phương Long tả hữu quan vọng (ngó trái ngó phải), không thấy người nào.

Lão ông chỉ chỉ hai người đang đánh nhau khó hòa giải: “Người kia là phụ thân người, còn người kia là mẫu thân người.”

“Không đúng, người kia mới là phụ thân.” Phương Long chỉ vào Phương Khảm nói.

“Cha người chính là mẫu thân người, người kia mới đúng là cha người. Người xem, bộ dạng các người rất giống nhau!”

Phương Khảm cẩn thận quan sát một hồi, rốt cục tin phục. Phụ thân kia, thật sự như cùng mình từ một khuôn mẫu in ra.

“Nghoan tôn, muốn có đệ đệ muội muội không?”

Lại đánh tiếp cũng không phải cách, lão ông âm thầm tính kế, để cho bọn họ tiếp tục đánh nhau, không bằng sớm để cho bọn họ sinh sản báo tộc.

“Muốn!” Ánh mắt Phương Long như phát sáng, hẳn ở một mình nên luôn hy vọng có một đồng bạn để chơi đùa.

“Nếu như vậy thì lại gần nghe ông nội nói, đem thứ này cho vào trong nước cho cha mẹ uống...” Nho tử cũng có thể sai khiến, lão ông gật gật đầu, một già một trẻ mưu đồ bí mật một hồi. Lão ông ho khan một tiếng, đem hai người đang dây dưa tách ra.

“Tốt lắm, vợ Lan nhi, khí của người cũng nên tiêu đi.”

Phương Khảm nào nghe được lời lão ông nói, giống như gà trống đấu trận trừng mắt với Ngao Lan.

“Phụ thân, uống nước.” Phương Long nhu thuận đưa một chén nước. Đồng thời cũng đưa cho Ngao Lan một ly, nơm nớp lo sợ gọi một tiếng cha.

Nguyên lai cảm giác có con ầm áp như vậy, Ngao Lan cảm khái trong lòng, uống một hơi cạn sạch. Phương Khảm bên kia cũng uống nước xong, tiếp tục căm tức nhìn hắn.

Nhìn nhìn nhìn, ánh mắt hai người đều thay đổi.

Ta sao cảm thấy được tên kia càng nhìn càng đáng yêu chứ?

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ, đồng thời cảm thấy hạ phúc có một cỗ nhiệt lưu bốc lên, cả người không nóng không thôi.

Ngao Lan từng có kinh nghiệm lập tức biết phát sinh chuyện gì, quay đầu tìm kiếm đầu sở gây nên, phát hiện một già một trẻ sớm đã bỏ trốn mất dạng.

Quay đầu lại, thấy Phương Khảm không chống được được hiệu của xuân dược, thân thể mềm nhũn, một mồi tựa vào tường, ánh mắt mê loạn, quần áo không chỉnh, liên tục thở dốc.

Thấy Ngao Lan, hạ phúc căng ra, được được dục thí. Ngao Lan há lại là loại người nguyện ý ủy khuất chính mình, dù sao đều đã làm một lần, lại làm một lần nữa cũng không sao. Nghĩ liền làm. Ngao Lan ôm ngang thân thể mềm nhũn của Phương Khảm đặt lên giường lớn, lại trong kháng nghị mỏng manh, ba kéo năm giật lột sạch quần áo. Không chút khách khí bắt đầu hưởng dụng.

Hai mươi năm sau, trong thâm sơn lại là một trận gà bay trứng vỡ.

“Ngao Lan, người này *** long. Mau rút thứ của người ra!”

Phương Khảm rống giận, liều mạng muốn ngăn lại rục rịch của Ngao Lan trong cơ thể, tên sắc long này, mỗi buổi sáng đều thừa dịp lúc y nửa tỉnh nửa mơ, giang hai chân của y ra sáp nhập, sau đó bắt đầu bài vận động buổi sáng.

Ngao Lan không để ý tới, tiếp tục đâm về phía trước.

“Dừng tay, a... Cần nhi đang khóc...” Thanh âm kháng nghị tương đương vô lực.

“Không sao, Long nhi sẽ đỡ hẳn.” Ta đâm, ta đâm, ta đâm đâm đâm. (=))))))))~)

“A... Ân... Nào có... A, không phụ trách giống như người...”

“Ta đáp ứng Bắc Hải long vương cho hẳn một người vợ, cho nên chúng ta cố gắng tạo long đi.”

“Gạt người, lúc trước sinh Gia nhi, Yên nhi, không phải người cũng nói như vậy sao!”

“Ách... Ta nhớ lắm, lúc này là đứa con của Đông Hải long vương.”

“Đi chết đi!” Rống giận của Phương Khảm vang tận mây xanh.

Phương Long vừa dùng đưa tiểu đệ, vừa bắt đắc dĩ thở dài.

“Lại tới nữa...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngo-long-ky>